

Hoàng Hôn

Cuối Cùng

Quỳnh Dao

Quỳnh Dao

HOÀNG HÔN CUỐI CÙNG

Thông tin về ebook

Hoàng Hôn Cuối Cùng

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Minh Khoa

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 18-November-2015

Tổng số 310 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Kiều Thư Bồi chậm chậm thả bộ dọc trên bãi biển. Cát thật trắng. Cát giống như những mảnh pha lê vụn trải dài dưới chân. Nắng tháng ba chói chang, lấp lánh trên sóng biển, rực rỡ trên núi đồi. Với chiếc áo phủ trên vai, Thư Bồi chậm rãi bước. Vị mặn của biển phảng phất trong gió tạo cho Bồi một cảm giác thoải mái dễ chịu. Bãi biển thật vắng. Sóng hết trườn lên bãi lại rút ra xa, để lại những vết chân thành hàng, những vết chân cô độc. Cô độc ư? Bồi nhún mào. Tâm hồn chàng như trôi vào một khoảng không gian xa vời nào đó. Hôm nay đã cuối tháng ba. Tiết trời vẫn còn lạnh gió về từ ngoài khơi không ngừng thổi. Nắng đã lên mà vẫn lạnh Trong những tháng đầu năm này, biển thường rất vắng. Biển không còn là điểm vui chơi. Mùa hè thì ngược lại. Bãi biển lúc nào cũng là người với người. Trẻ con có, người lớn có, rượt đuổi, nhặt vỏ sò, bơi lội. Mùa hè là thiên đường của lũ trẻ. Còn bây giờ? Cả một bãi biển rộng lớn chỉ còn lại vết chân chàng.

Bồi cúi xuống, lăm nhăm đếm vết chân chưa bị xóa đi của mình. Ở cuối bãi, đằng kia là bến cá, nơi các thuyền câu ra đi và trở về. Bến tàu thì bao giờ cũng ồn ào, nhưng cái ồn ào đó không làm mất đi cái không khí thân mật, cổ hủ của địa phương. Ở đây, cách chợ huyện không bao xa, chính bến cá này đã duy trì và giữ cho chợ huyện phồn vinh mãi. Thư Bồi nhớ rất rõ từng con đường, từng góc phố....Chàng có cảm tưởng là cứ thả dọc thế này, vòng qua những hòn đá to đến tận chân trời. Bồi đã đi như thế nhiều lần. Một tiếng, hai

tiếng, ba tiếng, đi từ sáng sớm đến tối mịt. Nhưng, những lần đó không phải chỉ có dấu chân chàng in trên cát, mà còn có dấu chân người khác. Một đôi chân mềm mại nhỏ bé hơn, đôi chân sẵn sàng theo Bồi đến tận cùng trái đất. Thế bây giờ, bước chân kia đâu rồi?

Bồi rung mình con gió vừa qua lạnh quá. Chàng ngẩng lên hòn đá trước mặt kia còn sừng sững. Cái hòn đá mà năm này tháng nọ, đứng trơ gan giữa đất trời không thay đổi. Đôi lúc Bồi thấy nó giống như một quái vật đáng nhe răng dọa người. Cạnh đó cũng có những tảng đá phẳng. Lúc nhỏ đây cũng là nơi chơi trò trốn tìm tuyệt nhất. Mỗi lần Bồi mà trốn vào đây là có khi cả tiếng đồng hồ sau, đám bạn cũng tìm không ra.

Nhưng không phải chỉ có lúc chơi trò trốn tìm, mà ngay cả khi Bồi buồn. Khi Bồi cần một chỗ để giam mình suy tư, Bồi cũng đến đây. Chỉ cần chui người qua những kẽ đá, là Bồi có thể đến một chiếc động nhỏ mà ngày xưa Bồi đã đặt cho nó cái tên là "Ổ Chim Ưng". "Ổ Chim Ưng" có một cái hang, có thể ngồi ở trong ngắm những đám mây trắng bay bồng bềnh trên trời cao. Nóc động mở rộng ra bầu trời. Và có lẽ không có ai là không biết đến bí mật của động đá đó, trừ một người.

Bồi chợt thấy lòng đau nhói. Có một cái gì đó lay động trong lòng. Bất giác chàng quay người lại đi vào đất liền.... Qua khỏi dãy rừng chắc gió kia là sẽ đến một nơi mà, nơi đó, Bồi đã gặp người ấy. Rừng chắn gió ở đây được tạo thành bởi nhiều cây có dáng dấp giống như cây thông. Lúc nhỏ, Bồi không phân biệt được. Chàng cứ thắc mắc, không lẽ thông mọc được trên cát ư? Thông không mọc ở trên núi cao, nơi có khí hậu râm mát chứ. Mãi đến lúc lớn lên, Bồi mới hiểu ra, nó không phải là thông, mà là cây dương. Một loài cây lá kim tương tự.

Qua khỏi khu rừng, thêm khoảng trăm thước, Bồi đến một vùng đất cát mịn. Trên cát có những quả to như quả thông nằm rải rác. Bồi cúi xuống nhặt một quả lên. Mấy năm trước Bồi cũng thường hay vào rừng rong chơi. Bồi vừa đứng lại, đã nghe có giọng nói nhỏ.

- Tôi vừa nhặt được một chú chim sẻ nhỏ, nó không biết bay.

Bồi giật mình nhìn quanh. Không có ai cả. Nắng xuyên qua cành lá tạo thành những vết sáng trắng. Chẳng có bóng người chỉ có bóng cây. Bồi thở dài. Chú chim sẻ nhỏ. Vâng đó chỉ là một chú chim sẻ nhỏ không biết bay. Hình như một bàn tay nhỏ nhắn đã đặt chú chim đó vào tay Bồi.

- Anh sẽ chữa lành bệnh cho nó chứ? Phải không?

Và Bồi đã mang con chim sẻ đó đi, chỉ vì sự tin tưởng của một người. Một tuần lễ sau, chú chim đã khỏe và lớn như thối. Họ đã cùng mang chim vào rừng, tung cho nó bay. Đó là món quà đầu tiên của hai người: hy vọng, niềm vui, hạnh phúc.

Bồi tựa người vào một thân cây dương, ngẩng lên nhìn trời. Anh bỗng nghĩ về một câu thơ cổ Phương Tây : "Anh muốn trở lại ngày xưa, để tìm về kỷ niệm cũ". Ai có thể trở về? làm gì mà có chuyện đó ! Qua những cành cây thưa lá, Bồi hướng mắt về phương Đông. Ở đó Bồi đã trông thấy ngôi nhà cổ xưa - Cái ngôi nhà to lớn như một biệt thự đầy quyền uy: "Ngôi nhà màu trắng". Ai ai cũng gọi ngôi nhà đó như vậy. Bởi vì, nghe đâu lúc đầu nó được xây lên hoàn toàn bằng cẩm thạch trắng. Sau đấy theo thời gian, một phần vách bị đổ nát, phải thay bằng gạch. Thế là "Ngôi nhà màu trắng" không còn màu trắng nữa, mà biến thành màu khác. Có điều nó vẫn uy nghi, ngạo nghễ, vẫn sừng sững hướng mặt về phía biển. Hướng

mặt về phía hòn đảo "Chim Ưng".

Trên vùng đất bằng phẳng này, rõ ràng, "Ngôi nhà trắng" và "Chim Ưng" là hai anh to lớn nổi bật nhất. Không hiểu sao Bồi liên hệ hai thứ này với nhau. Phải chăng vì chủ của ngôi nhà trắng họ "Ân"? Lúc nhỏ bồi đã biết. Không phải chỉ có Bồi mà mọi người ở đây đều biết. Nhưng con người sống trong cái tòa nhà màu trắng kia là những người khác lạ, họ sống biệt lập với mọi người. Có cái gì kỳ bí. Hạnh phúc ư? Cái đó thì chưa hẳn, có điều họ có nếp sống cao hơn mọi người. Còn bây giờ? Ngôi nhà có vẻ điều tàn hơn xưa nhiều. Nước vôi phai bạc. Giây cỏ leo từ đất lên bám đầy khung cửa sổ. Không còn đầy màn cửa, không thấy cả bóng người. Cái ngôi nhà đầy vẻ ngạo nghễ cũ bây giờ tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Hôm qua cha của Bồi vẫn tắt cho biết:

- Con có biết không, ngôi nhà trắng sắp được dỡ ra đấy. Người ta đã đấu thầu xong. Nay mai sẽ có một khách sạn du lịch mọc lên ở đấy.

Thư Bồi chăm chú nhìn ngôi nhà. Một hàng cửa sổ trên lầu. Cái sổ ba từ bên mặt đến qua. Ở đó ngày xưa có một người con gái đứng tựa cửa, lắng nghe tiếng biển kêu bạn xa xa. Ở đó có người con gái hay ngồi bên đàn dương cầm... và giọng hát thánh thót:

"Hoàng hôn đã đến

Nhuộm đỏ bầu trời

Con thuyền xa bến

Giờ về bến xưa

Hải âu lượn giữa
 Sống bủa bạc đầu
 Cảnh đẹp âu sầu
 Tiếc thương tuổi trẻ.
 Hoàng hôn đã đến
 Nhuộm đỏ bầu trời
 Mặt trời đi ngu?
 Bên ph ia trời tây
 Một ngày đã hết
 Ngày mới lại về
 Thời gian trôi nhanh
 Xóa đi tuổi trẻ.

Vâng, hoàng hôn đã đến. Biển nằm ở bờ tây. Vì vậy mỗi khi chiều đến, mặt trời tròn và đỏ chói như phủ thêm lớp hào quang, chậm chậm lặn vào bãi biển để lại những đám mây đủ sắc màu, bồng bềnh trên cao. Thật là một khung cảnh thần bí, mê hoặc. Ngay từ thuở nhỏ Thư Bồi đã bị cảnh hoàng hôn trên biển cuốn hút. Chàng thường đứng hàng giờ trước biển, lặng nhìn cảnh mặt trời lặn để cảm nhận cái đẹp, cái bao la của vũ trụ tạo hóa rõ vĩ đại, rõ huyền diệu vô cùng. Nhiều lúc Thư Bồi mê mẩn ngắm mà như quên cả cái bóng dáng "bé nhỏ" bên cạnh. Một cái bóng không rời, trong những lúc ngắm cảnh nhiều, cảnh hoàng hôn, cảnh mặt trời lặn.

Bây giờ em ở đâu? Thư Bồi nhắm mắt lại. Chàng cố không

ngủ đến nửa. Chuyện gì đi vào quá khứ, hãy để nó nằm yên nơi ấy. Người con gái đàn dương cầm! Người con gái nhặt chú chim non! Người con gái của tòa nhà trắng! Người con gái duy nhất biết "tổ chim ung" để đến tìm Bồi. Sẵn sàng cùng chàng đi đến tận cùng quả đất! Mọi thứ đã là mây khói. Mọi thứ không quay trở lại. Thư Bồi cúi mặt cố không nhìn, không nghĩ đến nữa. Nhưng ngón chân của chàng bấm nhẹ trên cát. Thư Bồi thở dài, và quay người bỏ đi, đi một cách bất định trong rừng cây chắn gió. Rồi đột nhiên Bồi đứng dậy. Lốp bụi đầy trong ký ức như bị khuấy động. Bồi nhớ ra, chàng đưa mắt tìm kiếm. Cuối cùng Bồi đã tìm ra cái cây lớn nhất. Bồi trèo lên một cành cây to nhất. Gõ lấy đám rêu bám trên ché ba. Ở đấy vẫn còn vết dao cắt một lớp vỏ dày. Có điều không còn nhìn ra gì trên đó nữa. Thời gian đã xóa tan mọi thứ. Kể cả lớp mực đen. Vết mực đã phai mờ, nhưng những dòng chữ cũ thì chưa phai trong tim Bồi: "Lêu lêu, con gái mà thương con trai. Lêu lêu. Ân Thái Cần yêu Kiều Thư Bồi".

Chính tại hai hàng chữ này, mà ngày xưa đã xảy ra trận đánh nhau "tóa khói". Bấy giờ chỉ có một mình Bồi phải chống trả với ba tay to xác. Lần đó mặt mày Bồi sưng húp, nằm quay đơ trên cát. Bọn đánh người chỉ bỏ đi sau khi thấy Bồi bất động. Thế rồi cũng người con gái ấy, lặng lẽ bước tới, với chiếc khăn tay chấm sóc cho Bồi, lau mặt cho Bồi.

Vậy mà, bấy giờ Bồi phản ứng ra sao? Bồi đã hét lên một cách căm thù.

- Đi đi ! Cô là người đã mang đến tai nạn cho tôi. Đụng đến cô là gặp xui xẻo. Cô đi đi, đừng đến gần tôi nữa, tôi sợ cô lắm rồi!

Mãi đến bây giờ, Bồi vẫn không quên thái độ lúc đó của nàng,

một sự khiếp đảm pha lẫn tức giận. Khuôn mặt tròn đỏ đỏ như quả táo đỏ. Còn đôi mắt to đen? Có những giòng nước mắt chảy dài.. Cô gái không nói được lời nào chỉ "òà" lên một tiếng là vụt bỏ chạy.

Con người của Thư Bồi bấy giờ như vậy đó. Bướng lại tàn nhẫn. Nhạy bén, dễ tự ái nhưng lại cố chấp. Cái cố chấp đáng thương. Có lẽ vì ngay từ nhỏ, Bồi đã phải sống trong một hoàn cảnh đau khổ, cô đơn, và buồn tẻ. Bồi là một con người đầy mâu thuẫn. Thế mà không hiểu sao chàng lại lọt được vào mắt xanh của nàng? Chính Bồi cũng không hiểu.

Thư Bồi thờ dài khi nhớ lại cái ấu trĩ ngày xưa của mình. Chàng ngồi xuống đất, tựa người vào thân cây, nhìn lên khoảng trống giữa cành lá. Bây giờ cũng là lúc hoàng hôn, ránh chiều nhuộm đỏ bầu trời, mà không phải chỉ đỏ ầu trời mà đỏ cả mọi vật, Thư Bồi nhặt lấy cành cây khô. Bất giác không dần được lòng, chàng viết đầy những chữ? "Ân Thái Cần" trên cát.

Tiếng sóng vỗ mạnh lên đá, nước đang dâng cao. Gió cũng thổi nhiều hơn. Thư Bồi lẩm bầm không nguôi tên người con gái. Ân Thái Cần...Người con gái của ngôi nhà màu trắng. Ký ức là khúc phim không ngừng quay. Mới đây mà mấy năm trôi qua. Chuyện cũ và quá khứ như những con sóng biển, dồn dập, dồn dập, từ bốn phía đáng phủ vây chàng.

CHƯƠNG 2

Lần đầu tiên Kiều Thư Bồi đến cái chợ biển nhỏ phía tây này, lúc đó Bồi mới có sáu tuổi.

Cậu nhỏ theo cha là Kiều Vân Phong đến đây định cư. Theo lời rao tuyển dụng nhân viên văn phòng của một nhà máy địa phương, một chân thư ký. Công việc cũng không có gì ngon ăn. Lương bổng thấp. Nhưng ông Phong chịu bỏ cuộc sống tấp nập ở thủ đô Đài Bắc đưa con tra đến nơi xa lạ này, hẳn có lý do. Kiều Thư Bồi lúc bây giờ còn nhỏ quá chưa hiểu ý cha. Hẳn phải có một sự liên hệ nào đó với sự bỏ đi của mẹ. Mãi đến bây giờ hình ảnh của mẹ kia cũng không còn rõ lắm trong ký ức của Bồi. Hình ảnh đó chỉ còn như một ngôi sao mờ trong màn sương, mơ hồ, xa vắng, không thực nhưng đẹp. Ấn tượng về mẹ là đôi mắt. Một đôi mắt lúc nào cũng như chực khóc, rất buồn. Thư Bồi chỉ nhớ, trước khi mẹ bỏ đi, người đã ôm Bồi với những giòng nước mắt. Một cuộc tình tan vỡ. Hậu quả của bao ngày yêu nhau, lấy nhau, và thất vọng. Mẹ bỏ đi không quay về nữa. Và sau cha đã đưa Bồi đến cái thị trấn vùng biển đèo heo này.

Ngày đầu tiên đến đây, hai cha con Bồi được nhà máy cấp cho một căn nhà nhỏ. Một căn nhà mà Bồi đã phải tròn mắt ngạc nhiên. Nó hoàn toàn khác hẳn với trí tượng tưởng của Bồi. Tiện nghi đơn giản đến mức không đơn giản hơn nữa được. Một chiếc giường bằng tre, bộ ghế bằng mây, cả kệ sách cũng bằng tre.. và bốn bề vắng lạnh.

Mãi đến bây giờ, Bồi vẫn nhớ, ngay lúc vừa đến cha đã kéo Bồi đến trước mặt, nghiêm giọng nói.

- Con trai của cha. Còn cần phải biết. Đây là một khởi đầu mới. Bắt đầu từ hôm nay, con chỉ có cha không có mẹ. Chúng ta sẽ sống tựa vào nhau. Cuộc sống có lẽ sẽ khổ cực vô cùng. Nhưng mà Thư Bồi à, con nên nhớ là... Con là con trai, mà con trai thì phải cố sống một cách độc lập thế mới là con trai con ạ.

Và như thế... Thư Bồi đã có một thời niên thiếu mới nơi bến cảng nhỏ.

Rồi Thư Bồi quen với An Thái Căn ngay hôm đầu vào lớp một, ở trường tiểu học địa phương. Đúng ra thì ở tiểu học, lớp một chỉ học có một buổi. Nhưng vì ngại học sinh mới chưa quen được nề nếp nhà trường nên: Giờ học chiều được tăng cường thêm. Thế là học sinh đi học phải mang theo cà mèn com. Bồi còn nhớ cái ngày hôm ấy sao lại dài đằng đằng vậy? Không những chỉ dài mà đó là một ngày bỏ ngỡ nhất, xấu hổ nhất, một ngày mà không bao giờ Bồi quên.

Cái cà mèn com hôm ấy do cha chuẩn bị sẵn cho Bồi. Cũng không thể trách cha vì cha phải cũng lúc kiêm hai nhiệm vụ. Bốn phen làm cha cộng thêm vai trò người mẹ. Com được mua sẵn ở căng tin gà máy chỉ có một vài miếng đậu phụng, củ cải xào, ít thịt băm, tương ớt.... Bồi không hề chê com, cậu biết cha lo được như vậy cho cậu là đã vượt sức mình. Thiếc một điều ... Hôm ấy...

Ngày đầu tiên đến trường, là một ngày thật căng thẳng. Bạn bè học chung một lớp đều là những khuôn mặt lạ. Nói là lạ là lạ với Bồi thôi. Chớ chúng nó đã quen với nhau từ bao giờ. Hàng xóm của nhau cả. chúng cười nói, đùa giỡn. chỉ có Bồi,

cô độc không được ai đoái hoài. Những đứa trẻ ở vùng biển có khác. Đứa nào cũng cao to, do sạm đen. Thông đó có một thằng nổi bật nhất, có lẽ là tay đầu đàn. Bồi không biết nó tên gì, chỉ thấy đám trẻ chung quanh gọi hắn là "Tiểu Ưng". Bồi không hiểu sao lũ trẻ ở đây lại gọi hắn như vậy, chớ với đôi mắt to kia, đôi mày sạm kia Bồi thấy phải gọi hắn là "Tiểu Hồ" mới phải.

Chuyện xảy ra ngay vừa cơm trưa hôm ấy. Cả lớp ngồi ngay ngắn đầu đầy cô giáo ra lệnh "Bắt đầu!" là tất cả vội vàng mở cà mèn com ra. Cô giáo rất nghiêm khắc, nên cả lớp ăn com trong yên lặng. Thịnh thoảng cũng có tiếng cười, nhưng đấy là của "Tiểu Ưng" thôi.

Khi Thư Bồi mở và mèn com của riêng mình ra. Nó đã ngần ngại. Thì ra vì vội vã, người cha đã quên không để đũa hoặc muỗng theo cho nó. Ăn làm sao đây? Trong lúc cô giáo cứ đi đi lại lại nhắc nhở.

- Ăn nhanh lên, nhanh lên! Tôi chỉ cho các em mười phút để ăn thôi nhé.

Bồi mở to mắt nhìn chiếc cà mèn com, nó quỳnh lên.. Mồ hôi lấm tấm trên trán. Phải làm sao ăn bây giờ đây? Nó không dám đứng dậy nói: "Thưa cô em không mang theo đũa ạ". Vừa sợ cô, vừa không dám "không ăn". Cuối cùng, quỳnh quá nó không còn suy nghĩ gì nữa, nó cúi đầu xuống. Giống như chú chó con, nó kè miệng xuống "ngậm" com. Nó cố nuốt nhanh. Chỉ mong mỗi sao chẳng ai để ý, chẳng ai trông thấy và cà mèn com kia chóng hết. Com và thức ăn không chỉ vào miệng, bám cả trên mũi, trên mặt. Tương ớt lại cay đến độ. Bồi như nghẹn cả cổ. Vậy mà nó không dám tăng hắng, không dám cả ho, nhưng rồi cũng không tránh khỏi,

một đứa đã trông thấy. Chết tiệt hơn nữa lại là gã "Tiểu Ung" kia. Bồi chỉ nghe tiếng oang oang của thằng lớn xác.

- Ôi giời! sao lại có người ăn com như mọi vậy? Nó ăn giống như con mực to ở nhà tao vậy!

Thế là, mọi cặp mắt reong lớp đổ dồn về phía Bồi. Bồi sợ hãi ngẩng kên. Nó không kịp lau cả mặt. Thịt com vẫn còn bám trên mũi. Ngay miếng com trong miệng cũng chưa kịp nuốt. Bồi chỉ nghe thấy tiếng cười như vỡ lớp. Có lẽ lúc đó Bồi nham nhở chẳng khác một con quái vật. Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía Bồi. Cái không khí trang nghiêm của lớp học biến mất. Có đứa nhảy lên bàn, có đứa vỗ tay hét:

- Ê ! Ê ! Con chó mực !

Cô giáo đứng trên bục giảng, vỗ bàn kên hồi.

- Yên lặng ! Yên lặng nào !

Nhưng không còn ai nghe lời cô nữa, chúng nó cười to, hét to, Thư Bồi đứng đậy như vị hóa đá. Chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, chưa bao giờ Bồi thấy xấu hổ như vậy. Phải chi biết phép độn thổ, nó đã biến ra khỏi lớp ngay, cả lớp ồn ào. Trong lúc rối rắm đó, Bồi chợt cảm thấy có người kéo lấy áo nó. Bồi quay lại. Bắt gặp một đôi mắt đen láy âu lo nhìn Bồi. Một con bé nhỏ, nó chưa kịp hiểu điều gì xảy ra thì nột cái gì đó đã được nhét vào tay. Bồi cúi nhìn xuống. Một đôi đứa! Không có cái gì đủ để diễn tả hết dự cảm động bất ngờ. Khi Bồi nhìn kên thì cô bé đã biến mất. Bồi không bao giờ quên được cái ánh mắt rụt rè vừa qua.

Nhưng rồi lại không ngờ. Chính đôi đứa đó đã mang đến cho Bồi cái rắc rối khác. Đôi đứa đó khác hẳn những đôi đứa

khác. Nó bằng gỗ đỏ, trên lại có khắc hoa. Đũa lại ngắn có lẽ chỉ dùng để đặt gọn trong cà mèn. Đũa rất đẹp, giữa có lớp nhôm trắng bọc quanh. Hôm ấy, sau khi tan học, Bồi đã đi tìm đũa con gái kia để trả đũa. Nhưng cô bó đã cùng "Tiểu Ung" đi mất từ bao giờ.

Ngày hôm sau, cha Bồi lại lảng trí đặt đôi đũa hoa vào cà mèn, ông không thắc mắc, không hỏi rõ lai lịch đôi đũa. Thế là Bồi lại miễn cưỡng sự dụng lại đôi đũa trên. Hôm ấy cô giáo lại không có mặt tại buổi ăn trưa. Tất cả học sinh có cơ hội vừa ăn vừa cười nói thoải mái. Có điều không ngờ, khi bữa ăn đang diễn ra nửa chừng, thì Bồi cảm thấy như có ai đứng sau lưng. Nó vừa nhìn lên là chạm ngay ánh mắt cú vọ của "Tiểu Ung".

- Ê, ai cho mày trộm đôi đũa của tao chứ?

- Đũa của mày? Bồi tròn mắt ngạc nhiên - Cái này đâu phải của mày đâu?

- Mày còn dám chối nữa ư? Tiểu Ung hét lớn. Mọi cặp mắt đổ dồn về phía hai người. Mày bỏ đũa ra xem. Nhưng đôi đũa kiểu này chỉ có nhà tao mới có thôi, mày là thằng ăn cắp! ăn cắp! ăn cắp!

Hắn lớn tiếng hét một loạt "Ăn Cắp"

- Tao không ăn cắp! Bồi phân bua, trước bao nhiêu ánh mắt lạ lùng nhìn. Nó như toát cả mồ hôi, nó cố tìm kiếm, nhưng cái con bé hôm qua, chẳng hiểu sao lại biến mất - Tao không hề ăn cắp của ai cả, cái này là....

Tiểu Ung trừng mắt.

- Vậy nói đi, đôi đũa này là của mày à?

- Cũng không phải của tao. Thư Bồi lúng túng giải thích - Mà là của người ta.

- Ha! Ha! Của người ta! Tiểu Ung ôm bụng cười vừa nói lớn - Nó bảo không phải của nó, của người ta mà nó có, vậy thì....

Tiểu Ung chợt túm lấy cổ áo Bồi hét lớn.

- Vậy thì....mày ăn trộm thôi!

- Tao không ăn trộm, không hề.

Thư Bồi đỏ mặt nói. Nó cảm thấy giận dữ, nhục quá nó không thể chịu được. Nó vùng dậy, hất tay của Tiểu Ung ra. Bàn tay của Tiểu Ung nắm chặt quá. Nó không suy nghĩ gì hết, vùng tay đâm thẳng vào mặt Tiểu Ung. Thế là một cuộc "quyết đấu" bắt đầu, Tiểu Ung mạnh hơn, to xác hơn. Bồi cảm thấy những cái đâm tới tấp vào mặt. Những cái đâm làm tối tâm mặt mũi.

Đám bạn học cùng lứa không ai bên Bồi. Chúng còn đứng ngoài cổ vũ thêm.

- Thêm một thoi này, thêm này. Đấm mạnh thêm! Đập thêm. Bàn ghế ngã đổ. Thư Bồi nhỏ con bi. Tiểu Ung đè lên trên. Nó đánh Bồi đau quá. Bồi như điên tiết. Không suy nghĩ gì nữa. Suy nghĩ trong lúc này cũng không giúp ích được gì. Bồi há miệng ra, cắn mạnh lên cườm tay Tiểu Ung. Cắn không nhả. Tiểu Ung hét lên, Tiểu Ung vùng vẫy. Tiểu Ung đau quá.

- Trời ơi, nó đúng là con chó...Một con chó điên!

Chợt thấy bốn phía yên lặng, đám bạn cùng học đã rút êm. Chỉ có tiếng khóc thét của Tiểu Ung. Sau đấy là tiếng quát của cô giáo.

- Kiều Thư Bồi. Em nhả ra không?

Thư Bồi vội vả nhả ra. Nó nhìn thấy cô giáo, chưa bao giờ cô giáo có vẻ giận giữ như vậy. Cả hai đứa được kéo đứng dậy. Cô hỏi.

- Đứa nào đánh trước đây?

Cô hướng mắt về phía Tiểu Ưng.

- Phải em không? Ân Chấn Dương? Chắc chắn phải là em rồi, lúc nào cũng vậy, học hành không lo, chỉ lo đập lộn. Ở lại lớp một năm rồi chưa đủ ư?

Tiểu Ưng chưa kịp lên tiếng thì Thư Bồi nói.

- Chính con đánh trước đấy cô a.

- Con? Cô giáo tròn mắt không tin - Tại sao vậy?

- Dạ....

Thư Bồi cúi đầu sẵn sàng chờ đợi hình phạt, nó không muốn chối. Vì rõ ràng nó đã đánh trước dù Tiểu Ưng là đứa đầu tiên gây sự. Tiểu Ưng như đã hoàn hồn, nó bắt đầu vung tay vung chân nói:

- Vâng, nó đẩy cô giáo. Nó ra tay trước đấy, nó là con chó, chó điên. Nó đã cắn con đây này. Cô giáo nhìn xem, nó cắn con chảy máu đây này. Nó là thằng ăn trộm nữa, nó lấy cắp đôi giày của nhà con...nó ăn trộm đấy.

Kiều Thư Bồi cảm thấy bị xúc phạm. Nó đứng ưỡn ngực.

- Tao không phải là ăn trộm!

Bấy giờ mới có giọng con gái lên tiếng. Giọng nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Thư Bồi giật mình.

- Anh ấy không có ăn cắp. Của em cho đấy.

Thư Bồi quay lại. Đứa con gái kia khép nép đứng bên cửa. Con bé có đôi mắt to đen. Má hồng. Bồi chợt thấy giận. Dữ không? Nhưng mà sao không nói to một chút? Tiểu Ưng vẫn buống:

- Nó là thằng ăn cắp. Rõ ràng như vậy, ai cũng thấy hết. Nó ăn cắp mà lại là chó nủa. Bồi giận dữ:

- Mày đừng có nói bậy.

- Im hết! Cô giáo lớn tiếng - Hai đứa đều sai cả. Đập lộn, ăn nói dơ bẩn nửa. Mỗi đứa phải bị phạt đứng ba giờ, chép bài một trăm câu. Bây giờ lên bảng hết, đứng yên cho tôi.

Thế là, hôm ấy, khi cả lớp được ngồi ngay ngắn nghe giảng bài, Thư Bồi và Tiểu Ưng phải đứng, mắt nhìn vào bảng đen. Bồi buồn lắm chỉ có Tiểu Ưng coi chuyện đó như bình thường, thỉnh thoảng nó còn quay lại làm hề chọc cho cả lớp cười.

Bồi không làm sao quên được cái hôm bị phạt kia. Nhà tuy không có mẹ nhưng cha nó dạy nó rất khắt khe. Nó biết như thế là nhục, là xấu. Những vết đau trên người chưa hẳn làm nó lo hơn chuyện cha biết được nó bị phạt. Cái đó thì chắc chắn cha sẽ biết thôi. Vì chiếc áo mỏng manh trên người bị rách.

Không hiểu sao hôm ấy thời gian lại trôi qua rất chậm. Gần như cả thế kỷ. Lớp mới tan học, phần lớn học sinh đã về hết, riêng Bồi được giữ lại. Cô giáo bảo nó đến gần, nói:

- Thư Bồi này, nếu cô còn thấy em đập lộn một lần nữa thì cô sẽ đuổi học em nhé. Mới tựu trường có hai ngày mà đã sinh sự hết hai lần. Cô thấy em tướng tá coi cũng đáng hoàng dễ thương quá, mà sao em không lo học? Lại đi cắn người? Em có biết chỉ có chó mới cắn người không? Lần sau đừng như vậy nữa nhé?

Ân Chấn Dương đứng gần đấy chen vào.

- Đúng rồi đấy cô. Nó là chó chứ không phải là người đâu.

- Im mồm!

Cô giáo hét. Thế là Chấn Dương im miệng. Nhưng nó không ngừng đưa mắt đe dọa nhìn Bồi.

Ân Chấn Dương. Ân Chấn Dương! Thư Bồi lăm bắm đọc cái tên trong miệng. Rồi mi xem, ta sẽ báo thù. Sẽ có ngày nào đó, không sớm thì muộn thôi.

- Thôi được rồi. Cô giáo kết thúc - Bây giờ cho phép hai em về hết.

Kiều Thư Bồi trở lại bàn, sắp xếp lại tập vở. Bạn bè cùng lớp đã về hết. Chỉ còn lại một mình nó. Nó cảm thấy buồn buồn. Một lúc nửa về nhà mình sẽ giải thích làm sao với cha? Chợt Bồi nghe tiếng chân bước nhẹ về phía mình. Tiếng chân thật nhẹ. Nó vội ngẩng lên. Cung đưa con gái đó. Đưa con gái đã gây ra mọi chuyện. Nó trừng mắt. Con be cũng mặc đồng phục nhà trường, áo trắng, váy trắng. Nhưng làm sao lại không giống những con gái khác. Nó sang trọng hơn. Nó đang lấp bắp nói trong miệng.

- Lần sau... Bạn đừng đánh lộn với anh của tôi nữa. Bạn không đánh lại anh ấy đâu. Anh Dương mạnh lắm.

Hay thật! Thì ra đây là em gái của Ân Chấn Dương, hèn chi ban nầy nó không chịu thanh minh ngay để mình mang tiếng ăn cắp. Thư Bồi trừng mắt... Lại còn nói anh nó mạnh lắm! Được rồi để xem. Một ngày nào đó, ta cao lên, tay ta cứng hơn, mi sẽ thấy. Khởi phải đe làm gì cả. Thư Bồi cắn môi, nó mở cặp lấy đôi đũa đỏ.

- Trả nầy!

Nó nói một cách cộc lốc, nó chưa thấy hết giận.

- Không cần ở nhà tôi còn nhiều lắm, bạn giữ lấy xài đi.

Con bé nói, càng làm cho Bồi bất mãn hơn. Ai cần? Ai cần đó ở nhà họ Ân mi chứ? Tại sao lúc anh mi nói ta là tên ăn trộm, mi không lớn tiếng đánh chính ngay? Hừ, xài đũa của mi để mang tiếng là kẻ cắp à? Để bị gọi là cho điên, để bị đánh, bị xé áo, để bị cô giáo phạt đứng suốt buổi học, để bị mang tiếng là học trò xấu, không chuyên cần? Không! Ta không cần. Không cần đôi đũa xui xẻo. Không cần cả mi! Bỗng chốc bao nhiêu tình cảm ban đầu dành cho cô bạn gái hôm qua tan biến hết cả. Chỉ còn lại trong Bồi cơn giận dữ.

Thư Bồi cầm đôi đũa lên xui xẻo của nhà người chứ? Không cần.

Đôi đũa rơi nhanh xuống đất, phần bọc nhôm rơi xuống nền tạo nên âm thanh chói tai.

Cô bé tái mặt, đôi môi run run hình như có những giọt nước mắt.

- Tôi..tôi ban nầy không dám nói..bởi vì tôi sợ anh Dương đánh thôi.

Nhưng Kiều Thư Bồi đâu thèm nghe lời phân bua, nó chụp lấy cặp táp, bỏ đi ngay ra khỏi phòng học. Nó như cố tránh xa, tránh xa kẻ đã mang đến sự xui xẻo, hiểu lầm cho nó.

Với những giọt nước mắt cô bé đứng đấy yên lặng nhìn theo.

Cô bé đó là Ân Thái Cần.

CHƯƠNG 3

Tuy chuyện những ngày đầu đến lớp...chuyện học hành của Bồi đã gây sóng gió. Nhưng những ngày kế tiếp lại là những ngày bình lặng trôi chảy. Chuyện cũng không có gì lạ. Trước ngày đi học, Bồi đã được cha kèm cặp rất kỹ. Từ khi dời đến bến cảng nhỏ này, chủ tâm lớn của ông Kiều Văn Phong là viết một cái gì. Ngoài giờ đến sở làm ra, ban đêm ông dành hết thời gian cho chuyện viết lách. Theo Thư Bồi quen lẽ lối làm việc của cha. Nó thích đọc sách, học tập hơn là đùa giỡn như những đứa trẻ khác. Sáu tuổi với mặt chữ ít ỏi, nó đã đọc được truyện cổ Tây du bằng trang, chuyện cổ của Pháp. Vì vậy bài vở trong lớp đối với nó quá dễ dàng. Ngày từ tháng đầu, Bồi đã đứng nhất lớp. Tiếp đó là nó lại đứng nhất trong cuộc thi tập làm văn một toàn trường. Không phải chỉ có tập làm văn không, mà ngày cả hội họa toán...

Chẳng mấy chốc Thư Bồi trở thành nhân vật đặc biệt trong trường, được thầy cô yêu quý, bạn bè mến mộ. Cũng chính vì thế mà Bồi cũng có một kẻ thù. Không biết bắt đầu từ bao giờ, lớp đã chia làm hai phe. Một đứng về phía Ân Chấn Dương, còn một lại ở phía Thư Bồi. Hai phe này giữ mãi thế đối lập mãi đến cuộc bậc tiểu học.

Sau lúc khai giảng không bao lâu, Kiều Thư Bồi đã biết là hai anh em Chấn Dương ở trong "Nhà trắng". "Nhà Trắng" cái ngôi nhà đồ sộ bên bãi biển, lúc nào cũng như thu hút tầm nhìn của Bồi. Bất luận khi đuổi bắt nhau trên bờ biển, hoặc khi thần thơ trong rừng chắc gió. Thỉnh thoảng Bồi lại ngẩn

ra nhìn tòa nhà đồ sộ kia. Kiến trúc hai tầng với những chiếc cột vuông cao lớn, với những vòm cửa tròn...Nhiều lúc nhìn nó mà Bồi lại liên tưởng với những hình ảnh lâu đài trong chuyện thần tiên. Nói đó có cô công chúa xinh đẹp bị nhốt kín. Chắc hẳn phải có những đường hầm âm u, những sợi dây xích mỗi lần kéo lê nghe rồn rảng. Rồi chiếc búa to lớn....Câu chuyện thương tâm cần hoàng tử khôi ngô đến cứu..Trong cái óc tưởng tượng của Bồi, bao giờ tên hung thần chặn cửa cũng có gương mặt như Ân Chấn Dương. Còn Ân Thái Cần là nữ chủ nhân tòa nhà mà đó chỉ là một công chúa bị giam lỏng.

Bấy giờ, Bồi có hai bạn thân, một có tên là "Thằng Mập". Vì cái thân hình sỗ súa của nó, ai trông cũng thấy cũng muốn "bẹo". Còn một đứa khác có tên là "Thằng Tòng". Tòng không mập, nhưng cao lớn và đen như cột nhà cháy, một tay thể dục kiện tướng của lớp. Cả ba thường tụ lại bên bờ biển nô đùa, bắt ốc, trèo cây, đuổi nhau trên đá....Ở bờ biển lúc nào cũng có lắm trò chơi. Chơi mãi chẳng nhàm chán.

Một lúc, khi cả ba đang chơi trò leo cây trong rừng chắc gió, thì có tiếng đàn dương cầm từ "ngôi nhà trắng" kia vọng ra. Tiếng đàn như nước chảy, như sóng vỗ bờ, như chim kêu ríu rít, như ngựa chạy trên đồi cao. Bồi rất yêu thích âm nhạc nó ngân ra ngời nghe.

Thằng Mập hỏi Bồi.

- Mà biết ai đang đàn đấy không?
- Ai vậy?
- Mẹ của Ân Thái Cần đấy.

- Cũng là mẹ của Ân Chấn Dương chứ gì?

Bồi hỏi. Thằng Tòng đang đứng đưa trên cành cao chen vào:

- Không phải. Mà cái gì cũng không biết hết, mà ngu quá.

- Vậy là sao?

- Cha của Ân Chấn Dương, ở đây còn có biệt danh là "Lão Ó Biển". Lão giàu có, lại hung dữ... Cái sân chơi banh trong trường ta là do lão quyên tặng đấy, cho nên cả hiệu trường cũng ngán lão. Vì thế thằng Chấn Dương mới lên chân.

- Thế lão "Ó Biển" không phải là cha của Ân Chấn Cần sao?

- Dĩ nhiên là phải.

- Thế tại sao mẹ của Cần không phải là mẹ của Chấn Dương?

- Theo lời của cha tao thì...Mập đứng lên nói - cái nhà màu trắng kia có rất nhiều mẹ.

- Nói bậy mà cũng nói. Thằng Tòng cãi lại, năm nay Tòng đã tám tuổi. Con nít ở thôn quê thường đi học ở các bậc tuổi khác nhau. Vì vậy mặc dù học cùng lớp nhưng Tòng già dặn hơn cả hai đứa nhiều - Cái nhà màu trắng làm gì có nhiều mẹ. Đó chẳng qua chỉ là cái nhà được người ta xây nên, đâu phải ai đẻ ra đâu? Phải nói là Ân Thái Cần có nhiều mẹ mới đúng.

- À Thư Bồi đã hiểu ra phần nào - Có nhiều mẹ? Thích nhỉ?

- Thích gì mà thích? Tòng nói - theo lời của mẹ tao thì mẹ ruột của Cần cứ bị mấy bà mẹ kia ức hiếp. Mẹ của Chấn Dương lớn nhất. Mẹ của Cần là thứ hai. Lão Ó Biển còn có thêm một bà thứ ba đẹp lắm. Bà này rất được lão ta cưng chiều nên lên mặt lắm, có điều không dám ăn hiếp à lớn chỉ làm khổ mỗi

mình mẹ Cần.

- Sao ăn hiếp nhau chi vậy?

Thư Bồi hỏi. Nó thắc mắc. Nó nghĩ là có mẹ là một hạnh phúc. Nó không có lấy một người. Còn Cần có những ba bà mẹ sượng thật? Nhưng tại sao lại ức hiếp nhau? Vậy là...Mẹ của Cần lại cũng khổ như này công chúa trong tòa lâu đài ư?

- Mà thì cái gì cũng không biết ngoài chuyện học giỏi, Tòng nói. Nó không biết giải thích sao chỉ còn cách lái câu chuyện sang đề khác. Nó nhảy xuống cây rủ bạn - Thôi bây giờ chúng ta thi chạy nào, ai đến cây lớn đằng kia trước được thưởng một que kem nhé?

Thế là ba đứa quên luôn thắc mắc về ngôi nhà trắng, cùng xếp hàng rồi cùng chạy.

Nhưng sau lần nói chuyện đó, mỗi khi đứng trước ngôi nhà trắng, mỗi khi nghe tiếng đàn từ bên trong vọng ra, Thư Bồi lại tưởng tượng: có một người đàn bà sống không sung sướng gì trong ngôi nhà kia. Đó là mẹ của Cần. Chính vì cảm thông với người đàn bà đó mà cái thái độ ghét bỏ Cần (Bồi cũng không biết là mình ghét bỏ từ bao giờ) của Bồi cũng phai nhạt đi. Bồi bắt đầu làm bạn với Cần. Chuyện đó xảy ra khi cả hai đã lên lớp ba. Bấy giờ Bồi đã nổi tiếng danh là "Thần đồng" của cả trường và chuyện bắt đầu từ con chim sẻ nhỏ bị thương.

Chiều hôm ấy, sau khi chia tay với Mập, Bồi vẫn còn ngồi lại trong trường dương. Nó đang thu thập mấy cái quả mà nó tưởng là trái thông định đem về đã làm vật trang trí. Mấy hôm nay cha Bồi chỉ cho Bồi cách tô màu lên những hòn sỏi. Bồi đã mở được "cánh cửa của nghệ thuật điểm tô". Thế là Bồi

nảy ra ý định sửa đổi những khuôn mặt có sẵn của San hô, vỏ sò, và cả quả thông thành thế giới mới đầy màu sắc. Nó đang chăm chú chọn tìm những quả thông nguyên vẹn, tọ..có dáng dấp của một "tác phẩm nghệ thuật" thì nghe có tiếng nói rất khê, rất con gái:

- Tôi vừa nhặt được chú chim non này, nó chưa biết bao..

Bồi đứng dậy thấy ngay Thái Cần. Cần đã đứng trước mặt Bồi tự bao giờ. Nó đang nhìn Bồi lặng lẽ. Ánh mắt dễ chịu, then thừng. Trên tay con bé có cái gì lay động. Đứng rồi một con chim con sè nhỏ. Bồi rất tự nhiên, chìa tay ra. Cần đã đặt con chim nhỏ kia vào tay Bồi.

- chắc chắn là anh sẽ chữa cho nó khỏi bệnh, phải không? - có một cái gì lạ lùng đã nảy sinh ra. Bồi còn quá nhỏ đã hiểu đó là sự xúc động. Cô bé đã đặt hết niềm tin vào Bồi. Rõ ràng con gái là vô thích sự. Có một chú chim non mà cũng không xong. Bồi nghĩ. Mặc dù cũng không biết phải làm gì với chú chim này.

- Để tôi xem thử, coi nó bị sao đây.

Bồi nói làm ra vẻ thật bình thản.

- Tôi đã xem rồi. Cần nói - Hình như nó bị gãy đôi cánh rồi đấy.

Gãy đôi cánh? Bồi giật mình. Chim gãy cánh thì Bồi chịu thôi. Biết xử lý sao đây? Bồi chăm chú quan sát. Rõ ràng một chiếc cánh của chim sè đã bị gãy. Có lẽ ai đấy đã bắn nó bằng đạn thun. Bồi đặt con chim xuống cát. Chim cố gượng dậy lê chiếc cánh gãy nhẩy đi, cố tìm đường chạy trốn. Trong thật tội. Bồi suy nghĩ và nhớ lại bài học "cấp cứu" của hướng đạo sinh.

Nói nói với Cần:

- Ta phải dùng nẹp cho nó đấy.
- Vậy thì để tôi đi tìm cành cây con nhé.

Thế là cả hai ngồi bệt xuống đất, dùng cành cây nhỏ và dùng chỉ trên băng tóc của Cần, băng vết thương cho chim. Cầm cùi cả tiếng đồng hồ mới tạm gọi là xong... Chú chim nhỏ trong vòng tay Bồi, cứ kêu chiêm chiêm sợ hãi. Cần phải vỗ về như vỗ về búp bê.

- Ngoan nào, ngoan nào, đừng cử động, một chút là hết đau ngay. Đừng khóc nữa, đừng kêu nữa, tội nghiệp chưa.

Thư Bồi ngồi cạnh mà nghe trái tim đập mạnh từ xưa đến giờ nó chưa hề có cảm giác như thế. Nó cũng không biết con gái lại dịu dàng, thương yêu loài vật như vậy.. Và thế là nó quên cả những "quả thông" quên cả những tác phẩm sắp làm... Khi màn đêm buông xuống, nó chỉ trở về nhà với một chú chim bị thương.

- Hãy yên tâm, tôi sẽ trị lành vết thương cho nó.

Thế là... Giữa Thư Bồi và Thái Cần đã có một mối dây ràng buộc.

Một bí mật riêng của hai đứa. Cái bí mật đó đem đến niềm vui, hy vọng và cả âu lo cho Bồi. Một tuần lễ như vậy trôi qua. Ngày nào đến trường vừa vào lớp là Bồi đã thấy Thái Cần chạy đến với nét mặt lo lắng.

- Sao rồi?
- O.. Nó khỏe hơn một chút.

Chỉ cần như thế là Thái Cần bỏ đi. Cô bé có vẻ vui vui.. Và bảy ngày sau khi nhặt được chú chim trôi qua. Cả hai quay lại khu rừng chắn gió, tháo nẹp cho chim. Hai mái đầu xanh chụm lại, bốn con mắt nai, hai chiếc miệng nhỏ. Mọi thứ đều tập trung vào con chim.

- Bay đi! Bay đi nào.. Mi đã lành bệnh rồi, vẫy đôi cánh đi..

Chú chim con vỗ nhẹ đôi cánh, nó nhảy từng bước trên cát, đôi mắt sợ hãi nhìn quanh thăm dò...Rồi như đã lấy lại niềm tin, nó ngẩng đầu lên, kêu mấy tiếng chiêm chiêm như mừng rỡ và tung mình bay thẳng lên trời xanh.

Cả hai cùng thấy sung sướng. Không hẹn mà cùng ngẩng nhìn lên, đôi tay cùng nắm chặt lấy nhau, cùng hát.

- Ồ! nó bay được rồi! Nó bay rồi!

Và đó là một sự bắc đầu. Từ đấy, Thư Bồi thấy Thái Cần như một chiếc bóng của nó. Trẻ con chưa hiểu thế nào là tình yêu. Chưa hiểu thế nào là sự thu hút lẫn nhau giữa hai người khác phái. Chúng chỉ thích nhau. Sung sướng khi được cùng đùa với nhau.

Ấn Thái Cần đang học đàn dương cầm. Mỗi ngày sau khi tan học, cô bé thường hay ở lại phòng để luyện đàn. Những tấu khúc quen thuộc cứ dạo đi dạo lại mãi. Thư Bồi có lần nói.

- Nghe chán quá. Mẹ bạn đàn hay hơn.

Cần nghe thế nói.

- Tôi cũng có thể đàn giống mẹ

- Không tin.

Thư Bồi nó, thế là Thái Cần đã đàn ngay một bản có tựa đề là "Mây hoàng hôn" cô bé vừa đàn vừa hát. Giọng hát thật hay. Sau đó Cần còn đàn thêm một bản có tựa đề là "Dưới ánh trăng".

Dưới ánh trăng thê lương

Mắt lệ tuôn trào, thương nhớ ai

Thái Cần chưa biết hòa âm, nên tiếng đàn như đơn điệu. Mặt dù vậy Bồi vẫn thấy thật hay, nó chột nói:

- Phải chi mình cũng biết đàn thì hay biết mấy.
- Vậy thì để tôi dạy bạn. Thái Cần ra thật sốt sắng - Được không? Nào bạn lên ghế đi, thử xem nào?

Thái Cần vồ vồ ghế. Thư Bồi leo lên ngồi cạnh. Đồ rê minh ạ. Đồ rê mi..Đồ mi sol mi..

Bồi mỉm cười nói Cần. Bàn tay cục nịnh của nó cứ mãi không tuân lời. "Đồ mi son mi" cứ đàn là "Đồ fa sol fa."

Cần bối rối. Cần đỏ mặt. Cô bé cứ hay vậy. Đụng tí là đỏ mặt. Thư Bồi đã nhận xét như thế.

- Thế này này..Thế này..Sao anh cứ bấm cái phim thừa.

Cần nói khiến Thư Bồi thấy mất kiên nhẫn, đồ thừa.

- Kỳ cục vậy? Phải tại bạn không biết làm cô giáo, bạn dạy sai mà.

- Anh nghe này..Phải thế này đây.

- Thái Cần cầm lấy tay Bồi đặt lên từng phím đàn nhấn xuống. Đồ mi sol mi. Đồ mi sol mi..Cái ngón tay xinh xinh

của cô bé đặt trên ngón tay thô của Bồi như hai hình hài trái ngược Đô mi sol mi. Đồ mi sol mi. Đầu Bồi chỉ nghĩ hình ảnh ngón tay dễ thương của Cần đàn mà không nhớ gì cả. Mồ hôi đã vã ra ướt lưng. Lại sai nữa. Bồi bực dọc.

- Thôi không đàn nữa đâu. Chẳng thú vị tí nào!

- Thử lại lần nữa xem. Thái Cần khích lệ. Lấy ngón tay của Bồi đặt lên phím đàn - Thế này nè, anh xem, phải ấn như thế này. Anh đừng có gấp, học phải từ từ... Lúc mới học, em còn đàn dỏm hơn anh nữa là.

Và Thái Cần cứ lặp lại câu "Dỏm hơn anh nữa là" Nhất là đôi mắt ngây thơ và thật thà làm sao! Thế là Thư Bồi không thể bỏ ngang. Tiếp tục ngồi lại, tiếp tục Đồ mi sol mi. Đồ mi sol mi. Mãi cho đến lúc có tiếng động lớn ngoài cửa, rồi tiếng gầm như sấm của Chấn Dương.

- Hay dữ đa, con trai mà dụ con gái..

Thư Bồi giật mình quay lại. Ân Chấn Dương và ba thằng bạn của hắn đang đứng chắn ngang cửa. Chấn Dương chống nạnh, hất hàm. Thái độ hắn rất hung dữ.

- Ê, Thư Bồi, không biết xấu hổ à? Tại sao tối ngày đeo theo em gái tao hoài vậy? Con trai mà mê con gái xấu hổ. Lêu lêu. Xấu hổ!

Thư Bồi chợt thấy tự ái nổi nóng:

- Tao không đeo theo ai hết, mày mới là thằng xấu hổ.

- Ai xấu hổ thì biết. Đồ chó điên!

- Còn mày...mày mặt chim mèo.

- Mày là chó sói.

Sau màn chửi bới nhau, dĩ nhiên là đến màn đánh nhau, một trận đại chiến. Và những lần đánh nhau trước đó, lúc nào Thư Bồi cũng là kẻ chiến bại, quần áo tả tơi, mặt mày sưng hút. Lúc đó thầy cô hay được, chạy đến thì Bồi đã gần đứng không nổi.

Hai đứa cùng bị phạt. Nhưng với Ân Chấn Dương thì nhằm nhò gì. Vóc dáng cao lớn, rắn chắc...Những chiếc khế tay như gãi ngứa thôi. Hai đứa bị đòn rồi bị phạt đứng. Ân Thái Cần nước mắt chảy quanh rớt rề bước tới cạnh Bồi, nói với lời nuôi tiếc:

- Mẹ em có đau nóng xót vết thương hay lắm để em về mang đề"n cho anh nhé?

- Đi chỗ khác chơi! Thư Bồi chưa hết giận - Tại cô hết. Trăm sự tại cô cả. Lần sau đừng đến gần tôi nữa.

Ân Thái Cần chỉ biết cúi đầu..Những sợi tóc lòa xòa trước trán che mất ánh mắt. Rồi con b e bỏ đi. Thư Bồi nhìn theo, chót thấy hối hận. Có lẽ con bé đang khóc, đôi vai nhỏ nhắn của nó đang run run. Thư Bồi không đành lòng, gọi to.

- Quay lại đây!

Thái Cần quay lại.

- Sau khi tan học, nhớ đi với tôi nhặt vỏ sò nhé? Nhặt thật nhiều để tôi sơn màu lên...

- Dạ.

Con bé đã dạ rất khẽ, nhưng tiếng dạ rất vui.

Và như thế, tháng ngày trôi qua. Thư Bồi ngoài giờ học thích lang thang trên bãi biển. Và Thái Cần như chiếc bóng, lúc nào cũng ở cạnh Bồi. Thế giới của trẻ thơ gắn liền với biển, với vò sò, với những chiếc "quả thông", với những buổi hoàng hôn trên biển, với ráng chiều đỏ trời. Biển, bãi cát, rừng cây.. Tuổi thơ của Bồi được viết bằng những trang sử đầy góang đáng của Thái Cần pha lẫn những trận ẩu đả với Chấn Dương. Sau những lần đập lộn với Dương, Bồi thấy giận Thái Cần...Giận liền mấy hôm. Nhưng rồi những giọt nước mắt, những lời năn nỉ lại làm Bồi thấy hối hận vì cái giận vô cớ của mình. Đập lộn với Dương, giận Cần, rồi làm lành. Đau khổ, hạnh phúc như xen kẽ nhau và thời gian cứ thế trôi đi. Trôi thật nhanh...

Dĩ nhiên, trong những tháng ngày đó,. ngoài chuyện đập lộn với Dương và đùa với Cần ra, còn có những thứ khác mà Bồi cũng không thể quên được. Chẳng hạn như lần đầu tiên gặp cha mẹ ruột của Thái Cần. Lần đầu tiên biết thế nào là nỗi chua xót, những ray rứt tình cảm. Lần đầu tiên thấy Cần đẹp, lần đầu tiên biết cô đơn. Những lần đầu tiên đó là những lần...không rồi nỗi nhớ...

CHƯƠNG 4

Ngày lễ đánh dấu hết lớp cấp I là một trong những ngày vui nhất của Bồi.

Trong buổi lễ này. Thư Bồi đã nổi bật. Sáng sớm lễ phát bằng được tiến hành, chiều đã là phần liên hoan. Ngay từ lúc tờ mờ sáng. Học sinh và phụ huynh đã tụ tập đầy đủ trong hội trường. Ông Kiều Vân Phong dĩ nhiên cũng có mặt. Thư Bồi với tư cách học sinh giỏi, đại diện cho học sinh phát biểu, lãnh thưởng...Bây giờ Bồi đã chứng chắc như một thiếu niên trong bộ đồng phục của nhà trường. Khuôn mặt thanh tú, thái độ từ tốn, nói năng chậm rãi, dù vẫn còn dáng dấp rất trẻ con. Ông Vân Phong ngồi dưới hàng ghế phụ huynh nhìn lên trên sân khấu mà mắt ướt.

Sau buổi lễ phát bằng. Phụ huynh tụ lại thành đám nhỏ, thảo luận chuyện buôn bán, làm ăn, chuyện phiếm về cuộc sống ở địa phương, ca ngợi con cái. Đám học trò cũng thế, bàn tán nhau về chuyện lên trung học, về việc học hành ở quá khứ và tương lai. Chỉ có ông Kiều Vân Phong, lẻ loi ở một góc phòng. Đến bên cạnh nhỏ này đã bảy năm, mà ông vẫn như một cánh nhạn lạc đàn, cô độc. Thư Bồi đã tìm thấy cha. Nó kinh ngạc nhận thấy cha của bạn còn quá trẻ trong khi cha mình lại lấm tấm. Tóc bạc. Những nếp nhăn trên trán làm cha già đi thật nhiều. Cha đã nhìn nó cười, nhưng nụ cười mệt mỏi làm sao.

Ông Vân Phong đặt bàn tay lên vai con với nụ cười.

- Ồ...chắc hẳn phải có cả thành tích của con chứ?

Thư Bồi yên lặng. Hai cha con đưa nhau vào phòng triển lãm thành tích năm học qua của trường. Trong phòng treo la liệt những bài vở, những công trình thủ công, hội họa xuất sắc của học sinh. Đến đây cũng thấy cái tên Kiều Thư Bồi. Văn, họa, toán...Ông Vân Phong như ngẩn ra. Ông phát hiện, ái mộ, kinh ngạc tài hoa của con trai mình. Ông quay lại nhìn con, cái khuôn mặt, chưa hết mùi sữa kia.. Ông chợt thấy sung sướng, hãnh diện. Một thứ tình cảm mới lạ yên tâm, tin tưởng ở thế hệ mới khiến ông âu yếm nhìn con. Giữa cái không khí ngập đầy tình thương đó, có một giọng nói nhỏ của con gái, vừa đủ nghe.

- Mẹ, cái anh đang đứng đằng kia là Kiều Thư Bồi đấy.

Không hẹn, Kiều Thư Bồi và cha cùng quay lại.

Ân Thái Cần đang đứng ở đầu bàn đằng kia, hướng mắt về phía Bồi. Bên cạnh cô bé là một người đàn bà dáng gầy cao, mặt thanh tú, trong quý phái. Kiều Thư Bồi chợt ngẩn ra. Nghe nhiều người nói mẹ của Thái Cần đẹp, sang trọng, nhưng Bồi lại nghĩ bà ấy lại còn trẻ và đẹp như thế. Bồi nhớ lại tiếng đàn dương cầm trong ngôi nhà trắng. Nó nói với cha.

- Đấy là Ân Thái Cần và mẹ ruột, họ ở trong ngôi nhà màu trắng đấy cha biết không? Mẹ của Cần đàn rất hay.

- Thề à?

Thư Bồi thích thú nói thêm:

- Không phải chỉ có mẹ Cần mà cả Cần cũng biết đàn nữa cha a.

Hai mẹ con của Thái Cần đã bước đến. Nụ cười rất đẹp trên khuôn mặt hai mẹ con.

- Chào ông. Mẹ Cần nói với cha Bồi - Con gái tôi về nhà cứ không ngớt lời khen cậu Bồi nhà ông. Rất mừng khi thấy ông có cậu con trai xuất sắc như thế.

- Có gì đâu. Ông Vân Phong lúng túng nói. Ông hình như không quên làm với những lời khách sáo - Cháu nó cũng bình thường. Riêng mà mới tuyệt; có cô con gái vừa đàn hay vừa đẹp. Cả cậu con trai nữa. To lớn, mạnh khỏe. Nghe nói con trai nó không phải là đối thủ, nó ăn đòn nhiều trận được tay cậu ấy.

Ông Vân Phong nói. Và không làm sao quên được những ngày Thư Bồi về nhà với bộ quần áo xốc xếch, mặt mày sung hút.

Mẹ của Cần đỏ mặt:

- Xin lỗi, Chấn Dương là con trai duy nhất trong nhà. Nó được nuông chiều nên hoang rồi quay sang nhìn Bồi, bà ta nói - Có phải nó ưa ức hiếp cháu lắm phải không? thôi đừng đôi co với nó làm gì, cháu nên gắng học. Sau này cháu sẽ có tương lai hơn nó đấy.

- À! Ông Vân Phong, chợt thấy mình có điều sơ sót, vội phân bua - không phải là tôi muốn trách gì cháu Dương đâu. Bà đừng hiểu lầm. Thời đại bây giờ mọi sự đã thay đổi khác. Người ta không còn chuộng dãi dẳng dập thư sinh trời gà không chặt nữa. Con trai bây giờ phải to con, thô một tí...Và lại chuyện đánh nhau của trẻ con là chuyện không phải cả hai phía. Thằng Thư Bồi nhà tôi chắc cũng bướng lắm, phải chọc

giận người ta mới bị đ anh chứ?

- Không hẳn như vậy. Mẹ Thái Cần cắt ngang - Đối với ai chứ Chấn Dương thì tôi rành nó lắm, được nuông chiều quá, muốn gì được nấy, nên chẳng ai mà không bị nó bật nạt.

- Mẹ!

Thái Cần chợt kêu lên, nó có vẻ sợ hãi nhìn ra sau lưng mẹ Thư Bồi bất giác nhìn theo. Lập tức nó trong thấy một người đàn ông trung niên cao lớn mày sậm, nét mặt hung dữ.

- Tú! Ông ta nói như gần lên - Cô hay quá hử. Lúc nào cũng giỏi chuyện lấy lòng người khác. Cô bảo là con tôi được nuông chiều quá nên hư phải không? Ai nuông chiều, cô nói rõ đi?

Mẹ Thái Cần tái hẳn mặt, chưa kịp nó gì thì Chấn Dương không biết từ đâu chui ra, hẳn lớn tiếng không kém cha.

- Cha, ban nãy con còn nghe dì ấy chửi con là vô tích sự nữa đấy.

- Vô tích sự à?

Đột nhiên có thêm một người đàn bà mập mạp chen vào. Bà ta mặc bộ áo đỏ chói.

Trùng mắt nhìn hai mẹ con Thái Cần, bà ta nói:

- Sao cô nói sao? Con tôi vô tích sự? Thế sao cô không gắng để giùm cho một đứa tích sự? Hử! Tối ngày cứ làm ra vẻ như ẻo là yếu đuối, như sắp chết tới nơi. Không để ra được con trai mà cứ giỏi phê phán. Tôi mà biết, chỉ có cô mới là người biết dạy con. Cô là người có học. Hử! Dạy con gái gì mới mười mấy tuổi đã biết quyến rũ con trai. - Chị Mỹ Ngân! Mẹ

của Thái Cần kêu lên. Bà có vẻ sợ hãi, rung rung nước mắt van xin - Lỗi tại em hết, em lờ lời. Có gì về nhà mới nói, ở đây trước mặt mọi người. Chị trách gì em cũng được, đừng nói xấu Thái Cần, tội nghiệp nó...

- Hừ! cô sợ người ta cười ư? Còn tôi không sợ à? Tôi nói xấu Thái Cần, còn cô? Cô không có nói xấu Chấn Dương chắc? Tôi cho cô biết, sau này mà thằng Chấn Dương có vô tích sự thật, thì đó là do lời quyền của cô cả đấy.

- Chị Mỹ Ngân! Mẹ Thái Cần nói như khóc - Em đã biết lỗi rồi, em xin lỗi chị.

- Hừ! Ai là chị em của cô chứ? Người đàn bà mập có vẻ hung dữ, lấn áp - xin lỗi là xong ư? Bộ cô tưởng tôi hông biết suốt ngày cô cứ quyền rửa mẹ con tôi? Đừng có ý lại sắc đẹp của mình, tưởng là cái sắc đẹp đó rồi nói gì ai cũng nghe hết...

- Thôi im đi!

Cha của Thái Cần thấy chuyện cãi nhau có thể nổ lớn nên can thiệp. Bấy giờ Thư Bồi nhìn lên mới để ý thấy là đã có một đám đông người vây quanh. Họ đang trở mắt nhìn. Có lẽ họ nghĩ là mình đang xem hát. Lão ó biển giận dữ, lão lớn tiếng.

- Mấy người cãi nhau cái gì chứ? Ở nhà cãi nhau chưa đủ sao, còn ra đây bêu xấu nữa. Cút hết đi! Chẳng ai tốt lành gì hết đâu mà nói.

- Ân Diệu Tổ. Người đàn bà mập không chịu thua

- Ông cũng không thom tho gì. Bấy giờ ông có thêm một con hồ ly tinh nữa là ông không xem ai ra gì cả ư? Ai? Ai không tốt lành? Nói đi? Ai làm chuyện mờ ám? Đừng tưởng là tôi không biết...Hừ, Ông Tổ a. Ông

cũng vừa phải thôi, bằng không đừng trách tôi..

- My? Ngân! Lão ó biển trừng mắt - Bây giờ cô định cãi nhau với tôi

nữa ư? Một mình Tú còn chưa đủ à?

- thôi mà, huề đi, cãi nhau làm gì. Chợt nhiên có tiếng ông Hiệu trưởng chen vào, ông đã vệt đám đông bước tới vỗ vỗ vai lão ó biển - Anh Diệu Tổ này, hôm nay là ngày vui của anh, anh không có quyền giận đấy nhé. Một công tử, một công chúa cùng có bằng tiểu học Hời có mấy ai trên đời này tốt phước như ông anh chứ? Thôi vui lên đi, bữa nay tới nhà tôi dùng cơm nhé, tôi phải cụng với anh vài ly.

Ông Hiệu trưởng vừa nói vừa kéo lão ó biển đi, ông còn quay lại nói

- Nào Ân Chấn Dương, đưa mẹ về trước đi, còn Ân Thái Cần chuẩn bị y phục để múa đi chứ. Màn múa hôm nay của cháu là màn chính đấy.

Thế là sóng gió trôi qua. Ân Diệu tổ bị ông Hiệu Trưởng đưa đi, còn người đàn bà mập thì đi cùng với Ân Chấn Dương. Trước khi đi, mẹ còn trừng mắt với mẹ con Thái Cần, hăm he.

- Về nhà rồi chúng mày biết bà....

Mẹ Thái Cần đứng đấy như pho tượng.

Đám đông đã giải tán, Cần lay lay tay mẹ

- Thôi chúng ta đi đi mẹ

Thư Bồi tựa người bên cha đưa mắt nhìn theo. Trong đầu cậu, ngôi nhà hai tầng màu trắng với những cây cột vuông to hiện

ra, cái vòm cửa hình tròn với vách tường phủ đầy dây leo - nơi mà năm nào cũng vậy đến mùa hè hoa trắng nở rộ...

Tòa lâu đài trắng như quái vật khổng lồ, với những người bị nhốt bên trong, một công chúa và một hoàng hậu. Đó là mẹ con của Thái Cần.

Ông Vân Phong cũng không ngờ mình vừa đối diện với một sự thật, một cảnh ngộ, mà chính mình lại có vai trò trong đó. Lòng ông có chút buồn phiền. Ông nắm tay con ra khỏi phòng triêm lăm men theo khu vườn trường ra cửa, vừa đi ông vừa nói với Thư Bồi.

- Thư Bồi, cha muốn con hứa với cha một điều.

- Dạ cha nói đi.

- Từ rầy về sau cha muốn con lánh xa người nhà họ Ân một chút. Con nhớ, người họ Ân. Bất kể là Ân Chấn Dương hay Ân Thái Cần cũng vậy.

- Cha à... Thư Bồi ngạc nhiên, nó biện hộ cho Thái Cần - Con thấy thì...Thái Cần đâu đến nỗi nào đâu. Bạn ấy thường được cô giáo khen thưởng cơ mà.

- Cha không hề nói là Thái Cần là học sinh xấu. Ông Vân Phong buồn cười nói - Nhưng mà Thư Bồi ạ, con nên nhớ cha.. là một người yêu văn học. Những người như cha có quan niệm sống hơi khác với người ta một chút. Gia đình họ Ân khá phức tạp. Dính líu đến họ chỉ gặp phiền phức hơn là vui vẻ. Mặc dù con còn nhỏ, nhưng cha nói con biết, dù gì con cũng là con của cha. Cha không muốn con phiền lụy. Con phải hạnh phúc. Rồi con sẽ hiểu ý cha. Bây giờ hạn chế tiếp xúc với họ đi, được không con?

Thư Bồi ngẩng lên nhìn cha. Đôi mắt buồn buồn của cha làm Bồi xúc

động. Ngay từ nhỏ, Bồi đã yêu cha lắm. Hai tâm hồn đã nương tựa nhau, vui buồn có nhau. Nó yêu cha nên không bao giờ muốn làm cho cha uồn... Và lại, từ lúc đi học đến giờ nó thấy là chuyện gì liên hệ đến nhà họ Ân chỉ tổ gây phiền phức. Cha nói đúng. Ngay từ hôm học đầu tiên, cái hảo ý của Thái Cần đã mang đến trận đánh nhau với Chấn Dương... Từ đó chưa có lấy một ngày yên ổn. Rõ ràng đây tới nhà họ Ân chỉ rắc rối.. Thế là nó gật đầu hứa với cha.

- Vâng, con xin hứa với cha.

Ông Vân Phong cười, nụ cười không vui lắm. Ông chỉ nói thêm.

- Đừng trách là chưa gì cha đã can thiệp vào chuyện bạn bè của con nhé,

chẳng qua vì..

Ông hạ thấp giọng. Tiếng nói như vang lại từ dĩ vãng.

- Cha không muốn... Con lại đi theo vết chân của cha. Bao giờ con lớn hơn một chút cha sẽ kể con nghe chuyện đó.

Thư Bồi không dám tò mò hỏi thêm. Đối với cha. Bồi một lòng tôn kính. Dù gì, không qua lại với nhà họ Ân chỉ tốt chứ không xấu. Cuộc đời sẽ bình thản hơn chứ có mất mát gì đâu?

Có thật là không mất mát ư? Tối hôm ấy, Thư Bồi mới thấy là lời hứa của mình với cha là quá vội vã, thiếu suy nghĩ, hồ đồ. Và trong tận cùng trái tim có một cái gì đó mất mát...

Tối hôm ấy như thường lệ một buổi lễ liên hoan mừng học

sinh tốt nghiệp ra trường. Buổi lễ có cả phần ca nhạc, mà trong đó màn chủ yếu nhất là màn vũ ba lê với vở "Hồ Thiên Nga" Ân Thái Cần đóng vai múa chính. Thư Bồi biết chuyện Cần học dương cầm lẫn múa ba lê từ lâu, nhưng Bồi lại không ngờ Thái Cần lại máu ba lê tuyệt vời như vậy. Cái ấn tượng đó mãi mãi không bao giờ quên. Giờ đây, thái Cần trút bỏ độ đồng phục hằng ngày, mặc chiếc váy đầm trắng như lông ngỗng, hóa trắng thêm một chút, bỗng trở nên tuyệt vời! Đẹp tuyệt vời! Bồi học chữ "đẹp" trong sách đã lâu. Hôm nay nó mới hiểu, mới rõ thế nào gọi là đẹp!

Tối hôm ấy, Thái Cần, ngoài chiếc váy đầm trắng ra, trên đầu còn mang thêm một chiếc vương miện hoa. Chiếc váy khá cao, để lộ đôi chân thon dài trong đôi vớ da trắng, đôi giày cũng trắng. Những hạt kim tuyến cứ lấp lánh trên áo như sao trời. Cần ở đấy trên sân khấu xoay tròn. Những cánh tay những ngón chân dịu dàng, nhún nhảy, lay động. Cái khí hậu á nhiệt đới làm con gái mau chín sớm. Cái thân hình bắt đầu nở nang kia dưới bất cứ một động tác nào, cũng đều đẹp như thơ, mềm như nước...

Màn vũ vừa dứt, tiếng vỗ tay muốn vỗ cả sân khấu. Mọi người thi nhau vỗ tay. Thư Bồi cũng vỗ. Vỗ thật đau tay. Thái Cần xuất hiện lần nữa, chào cảm tạ quý khách... Có một cậu bé học trò nhỏ, mang hoa lên tặng cho Cần. Những đóa hoa hồng đỏ thắm. Thái Cần ôm hoa đứng thẳng lưng chào. Cần đẹp hơn cả hoa. Thư Bồi nhìn ngơ ngẩn. Rồi buổi liên hoan cũng chấm dứt. Thư Bồi ngồi nái lại trong hội trường mấy phút. Sau đó nó mới đứng dậy thờ dãi. Bước ra khỏi hội trường mà lòng nuối tiếc. Tạm biệt! Mái trường! Tạm biệt! Tuổi thơ! Tạm biệt! Ân Thái Cần!

Tại sao lại tạm biệt Ân Thái Cần? Bồi cũng không hiểu. Tạo

sao lại nuôi tiếc, lại buồn? Bồi không hiểu nốt. Có điều, lúc bước ngang qua khu vườn, sương mù phủ kín xa xa, ánh sao lại lấp lánh trên bầu trời cao làm nó nhớ tới những hạt kim tuyến trên áo Thái Cần... Chiếc áo của Hồ Thiên Nga và nó cảm thấy cái bài diễn văn ban sáng của mình - lời chào từ biệt cái trường của một học sinh giỏi, chưa thấm thía vào đâu hết.

Thư Bồi lui đi xa, nhưng bước tới con đường rải sỏi ngoài cổng trường thì đã nghe có tiếng thở hển hển đuổi theo sau.

- Anh Thư Bồi! Đợi một chút!

Bồi đứng quay lưng lại. Thái Cần đang đuổi tới. Cô gái đã thay áo, chỉ có phần trang điểm trên mặt là chưa xóa sạch. Đôi má hồng, môi đỏ. Mắt to đen như hồ thu để khiến người chìm đắm. Thư Bồi đứng đấy mà lúng túng, mà hồi hộp.

- Chuyện gì thế?

Bồi cố nói một cách bình thản để trấn an lòng. Xa xa.. Bồi thấy mẹ

của Thái Cần đang đứng đấy với chiếc áo đầm trắng của Cần trên tay.

- Bạn... Bạn có thích màn vũ ban nãy không? Thái Cần hỏi với nụ cười

ngọt lịm, nụ cười tươi hơn cả hoa.

Thư Bồi giả vờ nhún vai như không có chi.

- À..À..cũng tạm thôi.

Thái Cần nhìn Bồi, nụ cười chợt tắt.

- Anh không thích ư? Thái Cần nói như thờ dài - tôi biết. Bạn trai ít khi thích xem vũ, họ thích đá bóng hơn...

Rồi như nhớ ra điều gì, Cần hỏi.

- Còn cha của anh đâu?

- Ông ấy không đến dư.

Thư Bồi nói ngắn. Lòng bỗng chột tức. Tiếc thật!

- Hình như.. Hình như anh đang giận ai thì phải?

- Ờ... không có.

- À! Thái Cần nuốt nước bọt nói - Thế này này. Mẹ tôi bảo tôi chuyển lời xin lỗi cha bạn về chuyện ban sáng... Chúng tôi thật thất lỗi cha bạn về chuyện ban sáng... Chúng tôi thật thất lễ...

Thái Cần nhìn Thư Bồi, rồi chột cười nói.

- À... Mẹ còn bảo mời bạn tối mai đến nhà dùng cơm. Cho bạn biết nhé, sáng mai cha cùng anh Dương và mẹ lớn đi Đài nam rồi, ở nhà chỉ còn em và mẹ. À, anh có muốn đến nhà em chơi không? Em sẽ đưa anh đi khắp nhà... Anh sẽ thấy nhà kho này, nhà sửa tầm này. Ở đấy có những món đồ rất cổ, cổ đến mấy trăm năm lận. Có cả những chiếc áo quan thời Mãn Thanh. Anh có biết không tổ tiên em ngày xưa là một đại quan triều Thanh đấy.. Chắc chắn là anh sẽ thích thú lắm với những thứ đó...Có cả hòm đựng châu báu nữa, bàn ghế cổ nữa nè..

Thư Bồi mở to đôi mắt. Lời mời kia thật lôi cuốn. Tiếc một điều là, Bồi đã hứa với cha..Bồi không thể để dính líu đến nhà họ Ân nữa: Thái Cần thấy Bồi yên lặng, thúc giục.

- Sao? Anh nghĩ sao chứ?

Thư Bồi như sực tỉnh.

- Ồ không, không có gì cả.

- Vậy thì tốt mai em sẽ đợi anh nhé? Thái Cần chớp chớp mắt nói - thôi, đừng đợi t đến tối anh đến trưa đi, chung ta sẽ chơi lâu hơn.

Thư Bồi cắn nhẹ môi.

- Tôi không thể...đến được.

- Sao vậy? Thái Cần tròn mắt - Tại sao anh lại không đến?

- Không.

- Tại sao? Mắt Thái Cần mở to hơn. Ánh trắng lấp lánh trong mắt - Em đã nói rồi. Mai anh Dương sẽ không có ở nhà, anh đừng ngại đánh lộn, chỉ có em với mẹ thôi.

- Tôi nói không đi là không đi mà. Thư Bồi chột nhiên thấy nổi giận, nó hét to - Sao cứ lèo nhèo mãi thế?

Thái Cần như ngẩn ra, đứng bất động nhìn Bồi. Nụ cười đã biết mất, những cụm mây đen đã kéo tới che mặt đi ánh trắng trong mắt Cần. Đôi môi của Cần run run, nhưng Cần chẳng nói được gì cả.

Thư Bồi liếc nhanh Cần một lần nữa rồi quay lưng vội vã bỏ đi. Cậu đi như ma đuổi, những bước chân thật nhanh như cố trốn chạy tình cảm của mình.

Thôi tạm biệt, Trường lớp củ. Tạm biệt! Tuổi thơ! Tạm biệt! Ân Thái Cần! có một cái gì mơ hồ...như thốn thức trong tim,

Thư Bồi bước nhanh hơn. Bước đi như chạy trốn.

CHƯƠNG 5

Có thật Thư Bồi đã cắt đứt quan hệ với An thái Cần rồi sao? Còn cái tình cảm bằng hữu tuổi thơ? Những ngày vơ vẩn trên bãi nhặt vỏ xò, ngắm cảnh hoàng hôn với bầu trời rực lửa? Làm sao có thể quên được một cách dễ dàng như vậy?

Quả thật mọi thứ không đơn giản.

Năm lên cấp hai, Bồi với anh em nhà họ. Ân lại vào chung một trường. Cấp hai có quy định trai gái học riêng. Vì vậy Thư Bồi, Thái Cần và Chấn Dương tuy cùng trường nhưng lại học khác lớp. Ở cấp tuổi này con trai và con gái đã biết ngượng ngùng, vì vậy gần như Thư Bồi và Thái Cần không còn gần gũi như xưa. Thỉnh thoảng gặp nhau chỉ là một sự trao đổi ánh mắt, công việc nhà trường. Bấy giờ Thư Bồi lại rất bận. Lúc nào cũng là ngọc đuốc sáng chói trong trường như là bích báo, đại diện cho trường lên tỉnh dự thi đua, từ thi văn đến thi họa.. Thư Bồi lúc nào cũng thành công cũng mang lại vinh quang cho nhà trường, hết phần thưởng, bằng

khen khác... Cái tên Kiều Thư Bồi trở thành niềm kiêu hãnh cho trường. Gần như cả trường từ thầy cô giáo đến học sinh, ai ai cũng đều biết Thư Bồi.. Nhưng trong ánh hào quang chói lọi kia, Thư Bồi vẫn sống lặng lẽ, âm thầm. Bồi không làm sao quên được Thái Cần.

Ân Thái Cần cũng là một cánh hoa nổi bật trong trường. Thời gian, sự trưởng thành đã mang đến cho cô bé dáng dấp thiếu

nữ, khuôn mặt thanh tú, da trắng bười, mày liễu, mắt to. Ngay từ lúc ấu thơ, Thái Cần đã có bản chất nhu mì, dịu dàng, bây giờ thêm cái đẹp như búp hoa mới nở. Cần nổi bật trong trường lớp. Mỗi lần có liên hoan, dạ hội, tiệc tùng, thì không thể nào vắng tiếng đàn của Cần. Những âm thanh như nước chảy,

như suối reo, dễ khiến con người bị ru ngủ, mê hoặc... bị đưa đến tận cùng thế giới miền viễn hạnh phúc.

Lần nào nhà trường tổ chức lễ lộc, lần nào có tiếng đàn của Cần, là Thư Bồi không vắng. Có điều Bồi không bao giờ ngồi gần sân khấu. Cậu chọn một góc kẹt nào đó xa xa. Lặng lẽ ngồi nghe, lặng lẽ ngắm. Thư Bồi không hề phân tích tại sao mình ngồi đấy để tâm hồn bay bổng theo tiếng

nhạc. Có một cái gì đó làm cho một nỗi âu lo phiền muộn bay mất. Đê? Bồi ru hồn trong thế giới âm nhạc.

Ân Chấn Dương học cũng không tệ lắm ở cấp hai. Hắn cũng nổi, nhưng nổi trên phương diện khác. Hắn mới mười mấy tuổi mà đã cao một thước tám

và trở thành một kiện tướng bóng rổ của nhà trường. Hắn đại diện cho trường tham dự các giải thể thao cấp tỉnh, cấp quận. Đội quân bóng rổ của trường thành công phần nào cũng có sự góp công của Dương. Vì vậy dù Dương hay đập lộn, ẩu đã, dù bị khiển trách, trừ điểm như com bữa, nhưng bù lại thành tích thể thao, khen thưởng cũng bù được với điểm âm. Kết quả là Dương vẫn lên lớp được.

Nếp sống ở trường trung học, ngoài chuyện học tập chính khóa, ngoại khóa rạ..Đối với Thư Bồi cũng chẳng có gì đáng ghi nhớ hơn. Ngoài một lần, một lần mà mãi đến bây giờ còn

chưa quên. Năm đó Thư Bồi đang học lớp chín.

Đó là lần Thư Bồi được nhà trường cử làm đại diện thi hội họa cấp tỉnh. Bồi đã tham dự với một bức họa có tựa là "Hoàng hôn trên bến cảng", trong đó có thuyền đánh cá, sóng biển, mặt trời lặn, và bầu trời đầy ráng chiều. Nhưng chủ đề của bức tranh không nằm ở đây, mà nó nằm trên bàn tay đầy vết nhăn của lão ngư ông. Cái bàn tay đó đang vớ lưới. Ông lão thì ngồi ở trên mũi thuyền. Ánh sáng và nắng chiều gần như tập trung trên cái bàn tay nghèo khổ nhăn nheo kia. Thư Bồi rất hãnh diện với bức tranh.

Đây là bức tranh mà Bồi hài lòng nhất sau mấy năm cầm bút vẽ. Không chỉ có một mình Bồi, mà ngay cả thầy giáo dạy họa, sau khi xem tranh đã suýt sao. Khẳng định tài năng của Bồi.

- Bức tranh này thế nào cũng đoạt được giải nhất của tỉnh cho xem.

Trước hi được mang ra tỉnh dự thi, bức tranh đó đã được triển lãm trong trường suốt một tuần lễ.

Nếu không có lời ngợi ca của thầy, nếu không quá tự tin, nếu không nắm chắc phần thắng như vậy, thì hẳn Bồi đã không thất vọng không đâu đón khi bức tranh không đoạt giải.

Trong lần thi đó, chẳng những nó không đoạt được mà còn bị loại ngay từ đầu, với lời phê phán:

- Tranh không diễn đạt hết nội dung của chủ đề!

Lúc thầy dạy họa trao lại tranh cho Thư Bồi, ông đã gượng cười nói:

- Kiều Thư Bồi, con đừng buồn. Thật ra thì chẳng ai đủ tư cách để đánh giá một tác phẩm nghệ thuật, trừ chính bản thân người làm ra nó.

Hôm ấy sau khi tan học, Thư Bồi không về nhà, cậu xách bức tranh ra bãi biển. Bấy giờ sắp mùa đông, bãi biển thật vắng. Gió rất mạnh cát thổi rất cả mặt. Thư Bồi hướng mặt ra biển. Cậu định hét một tiếng thật to. Hét cho đỡ tức. Nhưng rồi Bồi chẳng làm gì hết, Bồi chỉ thơ thẩn trên Biển, đưa mắt nhìn biển khơi. Lần đầu tiên cậu tự phân tích bản thân, rồi có lẽ vì lạnh, vì buồn, cô đơn, vì vết thương tự ái quá nặng, vì bất đắc chí... Giống như thời thơ ấu, Thư Bồi lại nhốt mình trong hang đá. Cậu ngồi tựa vào vách đá, ngẩng đầu nhìn khoảng trời trên cao, nghe tiếng sóng vọng từ xa về... Chợt nhiên, cậu hiểu ra,

cậu thấy mình bé nhỏ, bé nhỏ vô cùng, bé nhỏ như một hạt cát...

Trong lúc Thư Bồi mãi mê với cái dư vị đắng cay thất bại đầu đời. Thì Bồi chợt thấy.. Hình như

có người chui vào hang đá. Bồi nhìn lên. Thì ra là Ân Thái Cần. Cô ấy đứng đấy.. Đứng cách Bồi một khoảng, lặng lẽ nhìn... Từ khi hết cấp I, Bồi đã không còn gần bên Cần. Gặp nhau chỉ là một cái cúi đầu xa lạ.. Thế còn bây giờ? Cần đứng trước mặt. Cần chỉ đứng yên lặng. Đôi mắt

to như hồ thụ.. Như bầu trời đầy sao.. Như có quá nhiều thứ để nói..

Gió từ ngoài cửa hang thổi vào làm bay bay tà áo, bay bay những sợi tóc của Cần...Không hiểu sao Bồi thấy như tim đập mạnh hơi thở nặng nề...

Cứ vậy, cả hai đứng nhìn nhau, nhìn thật lâu, yên lặng. Không thể như thế mãi, Bồi lên tiếng trước.

- Trời lạnh thế này. Cô ra đây làm gì?

Mắt Cần chớp chớp, rồi nói.

- Đi tìm anh?

- Tìm tôi? Thư Bồi chợt thấy khó chịu - Tìm tôi để làm gì chứ?

Thái Cần không dám chỉ yên lặng. Nhưng ánh mắt của Cần, nó làm sao đấy. Thư Bồi chợt thấy sợ hãi, chợt muốn trốn lánh... Bồi không muốn gặp Cần, nhất là trong lúc thất chí thế này..Trong lúc tuyệt vọng... cái mặt cảm tự ti thừa nhỏ như sống lại.. Thư Bồi lớn tiếng.

- Cô đến để cười ngạo tôi ư? Hay là đến để ngắm khuôn mặt đau khổ của tôi chứ?

Thái Cần lắc đầu. Cô tiến lại gần hơn, rồi ngồi xuống bên cạnh. Đôi mắt lo lắng mở to.

- Em nghỉ.. Là anh hiểu rõ rồi mà?

- Hiểu cái gì?

- Em nghĩ, anh biết... Thái Cần nói như thờ - Lúc nào trong em, anh vẫn là thần tượng, là anh hùng, lúc nào anh cũng là kẻ chiến thắng...

Thư Bồi chợt thấy tim đập mạnh. Cái trái tim mười sáu tuổi, trong trắng nhưng giàu xúc động của Bồi.

Không phải hoàn toàn không hiểu thế nào là tình yêu. Nhưng không hiểu sao Bồi cảm thấy như có một cơn sóng to lớn

tư đầu ụp xuống làm cậu chói với, hệt hăng. Cậu trừng mắt nhìn Cần lúng túng.

- Nói lại lần nữa coi.

Thái Cần nhìn Thu Bồi. Đôi má chột đỏ gấc.

- Không nói đâu. Thái Cần quay mặt đi. Bên ngoài bầu trời và biển đã sậm màu - Trời sắp tối rồi, không lẽ anh định ngồi mãi đây đến sáng ư?

Thu Bồi thắc mắc.

- Làm sao cô biết tôi ngồi ở đây?

- Biết chứ. Thái Cần tiếp tục nhìn ra biển - Bởi vì... Anh vừa ra khỏi trường là... Tôi đi theo.

- Vậy là...

Thu Bồi trừng mắt... Không biết nói gì tiếp. Thái Cần đã quay lại.

Nụ cười trên môi thật tươi. Nu. Cười ngọt lịm. Cần không an ủi, còn nói.

- Đại thật, mới thất bại có một lần mà đã bỏ ra biển ngồi buồn. Tại sao phải khổ như vậy? Họ không biết thương thức, mặc ho. Làm gì phải tự hành hạ mình. Để gió lạnh thổi. Được hạnh nhất hay không, chẳng có gì quan trọng. Đại quá..

Thu Bồi ngồi yên, nhưng có cái gì đó làm Bồi thấy buồn cười. Cái mặc cảm, cái nỗi buồn man mác đã chấp cách bay cao. Nhưng Bồi không thể chịu thua, lớn tiếng.

- Tôi ngu mặc tôi, có dính dáng gì đến cô đâu? Sao cô hay xía

vào chuyện người thế. Cô cũng khùng không kém. Cô cũng ra đây hứng gió lạnh với tôi chi vậy?

Bồi chợt ngưng lại..Ánh mắt của Cần sao mà long lanh quá. Cậu không ngăn được lòng nữa, cười theo. Tiếng cười vừa phát ra, kỷ niệm thời thơ ấu chợt như quay lại. Những đứa bé vô tư cùng nô đùa trên bãi cát, cùng nhặt vỏ sò...

Những kỷ niệm sao êm đềm quá. Thái Cần đề nghị trước tiên.

- Chúng ta nối lại tình bạn củ. Được chứ?

Thư Bồi lúng túng. Lời hứa ngày nào với cha như những ánh mây bành bồng trên cao. Gió rồi sẽ tan được không? Thư Bồi không trả lời chỉ khẽ gật đầu.

- Thế tại sao có một lúc anh nghỉ chơi với tôi vậy?

Thái Cần hỏi, Bồi do dự một chút nói.

- Cũng không biết.

- Không biết à? Thái Cần nhìn lại Bồi cười - Em thấy anh là con người kỳ cục, vừa cao ngạo hay vui buồn bất chợt.

Thư Bồi như chết đấm trong nụ cười của Thái Cần. Đôi má hồng với đôi mắt như mơ kia. Đây là mộng hay thực chó. Thời gian như đọng lại. Cả hai lại rơi vào yên lặng. Một lúc sau, Thái Cần mới đứng dậy, phủi áo nói.

- Trời sắp tối rồi bây giờ tôi phải về, bằng không anh Dương lại nói tầm bậy tầm bạ với cha, khổ lắm.

Thư Bồi cũng đứng dậy, nhìn Cần.

- Có phải Cần hay bị anh ấy ăn hiếp luôn không? Tại sao Cần

có thể chịu đựng mãi thế? Nhất là trong nhà còn có một bà hà mã.

Thái Cần ngạc nhiên.

- Hà mã nào?

- Cái mũ vừa mập vừa lùn đấy. Thư Bồi lấy tay vè vè trên khoảng không - Tôi muốn nói cái bà mẹ của chấn Dương đấy mà...

Suýt tí Thái Cần đã cười, nếu không bụm miệng kịp.

- Coi chừng đấy, anh mà để Chấn Dương nghe được là sẽ ăn đấm ngay.

Vừa bước ra ngoài. Cần nói thêm.

- Nhớ nhé, mai sẽ nói tiếp chuyện nhé.

- Ngày mai?

- Ờ, tan học xong, tôi sẽ gặp anh ở đây.

- Chắc chứ?

Thái Cần quay lại.

- Tôi có thất hứa với anh bao giờ đâu?

Thư Bồi nhóm dậy, đi theo ra. Màn đêm như sương, phủ vây bốn phía. Biển vào mùa đông như vậy đó, lúc nào cũng thật lạnh, cũng lộng gió. Ra khỏi hang, Thư Bồi đến chỗ đặt bức tranh. Chợt Bồi ngẩn ra. Bức tranh đâu rồi? Rõ ràng lúc nãy trước khi vào trong cậu đã để đây cơ mà. Bồi hỏi Cần.

- Cô đem giấu rồi, phải không?

Thái Cần ngạc nhiên.

- Cái gì chứ?

- Đùng gia vờ nữa, bức tranh của tôi đấy?

Thái Cần cũng ngẩn ra, mắt mở to.

- Mất bức tranh à? Chắc chắn là ban nãy anh để đây chứ? Có khi nào gió thổi bay đi không?

- Cái khung nặng như vậy làm sao gió thổi bay đi được?

Thư Bồi nói, một mặt quanh tìm kiếm. Chung quanh chỉ có đá, hòn này chồng hòn kia. Ngoài đá là bãi cát không có gì nữa. Thái Cần cũng phụ. Bồi tìm, nhưng chẳng thấy gì cả.

Cô nàng như phát run lên.

- Thế này là có ai biết chúng ta ở trong hang, nên họ đã giấu mất bức tranh rồi.

- Giấu à ? Cứ để hấn giấu. Thư Bồi nhìn Cần rồi nhún vai làm ra vẻ bình thản - Chắc là thằng Mập chứ chẳng ai khác. Thằng đó ưa quậy lắm. Thôi bỏ đi. Dù gì nó cũng chỉ là một bức họa "không nhận mạnh được chủ đề".

Quay lại nhìn Thái Cần, Bồi trấn an.

- Thôi về đi, chắc không có gì đâu, thằng Mập chứ chẳng ai khác, hấn định hù mình đấy.

- Nếu không phải thằng Mập thì sao ?

Thái Cần có vẻ lo lắng. Thư Bồi chau mày.

- Thì cũng có sao đâu ? Chẳng ai cấm được chuyện mình tán

dóc trong hang cơ mà.

Thái Cần nhìn Bồi, rồi cười.

- Vậy, mai sẽ gặp lại nhé ?

- Vâng, mai gặp.

Thư Bồi đưa mắt nhìn theo, mãi đến lúc Thái Cần khuất sau khu rừng chắn gió để đi về hướng ngôi nhà trắng Bồi mới thôi. Màn đêm đã buông xuống thật dày. Nhưng lòng Bồi lại giống như một cánh buồm căng gió trên biển. Chuyện mất bức tranh không làm Bồi lo lắng. Vì niềm vui và hy vọng đang vây quanh. Bồi hát khe khẽ, rồi lúi thủi đi về nhà, quên cả chuyện bất mãn ban chiều.

Về đến nhà, trời tối hẳn. Vừa bước vào Thư Bồi đã giật mình ngay. Cha đang ngồi sau bàn học, thái độ thật nghiêm nghị. Trước mặt cha là bức tranh ban chiều Bồi đã đánh mất.

Bồi nhìn cha ngơ ngác.

- Ồ... Cha nhặt ở đâu bức tranh này vậy ?

- Con hỏi cha đấy ư ? Ông Vân Phong nhìn con với đôi mắt không vui - Cha vừa định hỏi con, xem con đánh mất bức tranh này ở đâu kìa.

Thư Bồi nhìn cha dò xét. Cái thái độ buồn buồn của cha. Giọng nói bất mãn. Rõ ràng cha đang giận. Tại sao cha lại giận ? Thư Bồi ấp úng nói.

- Dạ... Con làm mất trên bãi biển.

- Trên bãi biển à ? Ông Vân Phong hạ thấp giọng - Tại sao con làm chuyện ám muội, lại để cho người ta bắt quả tang chứ ?

Ánh mắt thật sắc của Ông Phong nhìn con - Con năm nay bao nhiêu tuổi ? Mới có mười mấy. Vậy mà đã dờ thói quỵến rũ con gái ? Cha đã dặn dò con thế nào ? Đã bảo là đừng qua lại với người nhà họ. Ân nữa, vậy mà con nào có nghe đâu ? Tại sao con không giữ lời hứa với cha chứ ?

- Cha ! Thư Bồi kêu lên, phản kháng - Nhưng con có làm chuyện gì xấu đâu ?

- Không làm chuyện xấu ? Vậy con với ai trốn trong hang động đá đó ?

- Ân Thái Cần ! Chúng con nói chuyện, chỉ nói chuyện suông thôi, ngoài ra không làm điều gì khác. Thư Bồi nhìn thẳng vào mắt cha khai báo thành thật - Thừa cha, không lẽ... Nói chuyện với bạn gái cũng là tội lỗi nữa sao ?

Ông Vân Phong nhìn con, mặt ông tái hẳn.

- Thư Bồi, con đúng là một thứ gốc ghếch ngu xuẩn nhất trên đời. Con có biết bức tranh này ai mang đến đây không ? Cha con ông Ân Diệu Tổ đấy. Con có biết ông ấy nói với cha thế nào không ? Bảo cha phải biết dạy con. Nói là nhà họ. Ân không bao giờ chấp nhận chuyện...

Ông Vân Phong cắn răng, cố giữ bình tĩnh. Ông không nói được phần sau. Ông chỉ trừng mắt nhìn Thư Bồi. Mắt ông đỏ hẳn.

- Thư Bồi, từ nào tới giờ, cha biết con là đứa con ngoan, con hành động khôn khéo và hiểu biết... Vậy mà... Tại sao.. Bữa nay con làm nhục như vậy ? cha con tuy chỉ là một tay thợ quèn.. Một tay không của lặn lưng... Nhưng mà dù gì... Cha vùng không thể là kẻ dưới tay cường hào ác bá. Cha không

muốn ai khi dễ cha. Cha có danh dự riêng của mình... Cha đã bảo con rồi.. Tại sao con lại dính líu đến họ ? Con kết thân với họ làm gì. Để phải rắc rối, để phải chịu nhục nhã thế này, hờ con ?

Kiều Thư Bồi đứng chết lặng nhìn cha. Qua lời cha, cậu hiểu hết mọi chuyện. Cha con nhà họ. Ân, hẳn đã đến đây, hăm he chửi rủa. Còn cha Bồi ? Một người chỉ yêu đọc sách, thích làm văn. Con người thích sống theo kiểu giấy rách phải giữ lấy lề. Làm sao cha chịu nổi lời sỉ nhục ?

Thư Bồi cúi nhìn xuống, cậu không dám nhìn cha nữa, chỉ nói.

- Con hiểu rồi.

Ông Vân Phong chợt im lặng. Ông chỉ yên lặng như vậy nhìn con. Thật lâu.. Rồi bỗng nhiên, ông đưa bàn tay khẳng khiu của mình lên, nắm lấy tay con. Ông nói, nói một cách xúc động, đau khổ.

- Con ạ.. Con nên biết là... Cuộc đời đôi khi rất bất công, vô lý.. Vô lý đến độ nhiều khi ta không hiểu được. Cha biết con cũng không hiểu đâu.. Nhưng mà con nên nhớ là... Dù có thế nào, có ra sao thì cả ta và gia đình họ. Ân... Bên nào cũng có tự ái riêng có sự hãnh diện riêng của mình. Không ai hơn ai cả. Con đừng để họ xem thường mình. cha cũng không muốn xem thường họ.. Cái hố ngăn cách giữa ta với họ, nó lạ lùng lắm, nó kỳ cục lắm, con không hiểu được đâu, vì con còn nhỏ quá. Cha chỉ có thể nói cho con biết thế này.. Nếu con còn tiếp tục qua lại với Thái Cần nữa. Cha sẽ khó chịu, sẽ đau khổ khôn cùng. Thư Bồi, trước khi con chưa lún sâu vào hố thăm, cha muốn con hãy rút chân ra kịp thời. Cái gia đình họ Ân kia.. Giống như một cái bãi lầy thật to, thật bẩn... Đúng ra cha

không nói như vậy, nhưng không nói thì con lại không hiểu...

Thư Bồi chăm chú nhìn cha. Trước mặt Bồi bây giờ chỉ có nếp nhăn trên trán cha và những cọng tóc bạc hiện rõ, Bồi không phân tách tại sao nhà họ. Ân như một vũng bùn. Khoảng cách giữa hai gia đình, mâu thuẫn và sự khác biệt. Ở đây chỉ có cha, người cha thân yêu nuôi dưỡng và sống với Bồi tự bao giờ. Tóc bạc của cha và vết tích của thời gian đau khổ.

- Con biết rồi cha ơi ! Thư Bồi xúc động nói - Con sẽ không bao giờ gây rắc rối, con sẽ đoạn giao với nhà họ. Ân.

Và Thư Bồi vùng khỏi tay cha, Bồi chạy nhanh về phòng ngủ. Nhưng tiếng cha đã gọi to.

- Thư Bồi !

Bồi đứng sững và quay đầu lại. Cha đang nhìn Bồi, nét mặt của người nhẹ hơn. Bồi nghe cha nói.

- Thư Bồi ! Con có biết là bức tranh của con tuyệt vời lắm không ?

Thư Bồi bàng hoàng nhìn cha. Ông Vân Phong tiếp.

- Bức tranh thật tuyệt ! Con đã diễn đạt được cái đôi tay.. Đôi tay.. Đôi tay hoàng hôn ấy..

Không, cha nói tuyệt vời, cha đã hiểu ý con. Bồi muốn hét lên, nhưng rồi chàng chỉ nói.

- Bức tranh không được giải cha ạ. Giám khảo họ bảo là "Tranh không diễn đạt được chủ đề".

Người cha gật gù.

- Con thấy không ? Đòi là vậy đó. Cũng may là... Mục đích của con là được về, chứ không phải được giải thưởng, cha nói có đúng không con ?

Thư Bồi cười, cậu bỏ đi vào phòng, khép cửa lại. Chàng nghĩ đến Thái Cần. Nụ cười của Bồi như cách của vừa khép. Chiều nay.. Sao thế ? Định mệnh đã đưa Thái Cần đến ư ? Thư Bồi nằm lăn lên giường. Bồi thấy đau nhói ở tim. Thế này là thế nào ? Sao ta không quên được Thái Cần ? Còn ngày mai ? Bồi nhớ đến cái hẹn ngày mai với Cần. Cái hẹn trên bãi biển. Bồi nhắm mắt lại.. Bồi cần nhẹ môi.. Bồi biết là... Ngày mai Bồi sẽ không làm sao gặp lại Cần nữa rồi.

CHƯƠNG 6

N ngày mai, không đến bãi biển. Thư Bồi đã quyết định.

Nhưng như một định số. Khó đoán được chuyện gì sẽ xảy ra trong đời. Định mệnh thích bông đùa, trêu cợt. Nhiều lúc sự kiện nào đó bất chợt đến có thể xoay cả một cuộc đời.

Buổi sáng, Thư Bồi đến trường, như thường lệ. Có điều tình cảm xuống thật thấp. Nỗi buồn man mác, xa vời. Suốt đêm qua, Thư Bồi không ngủ. Một đêm trần trọc với bao nhiêu suy tư. Nghỉ đến tình bạn với Thái Cần. Chuyện gì Cần mà phải đánh nhau với Chấn Dương, đến sự ghẹo phá của bạn bè, với lời ghép đôi trên cành cây cổ thụ. Đến tình cảm của Cần, ánh mắt... Đến những niềm vui trong thế giới nhỏ nhoi bên hang đá... Đến nỗi xúc động lạ lùng đêm qua.. Thế mà, bây giờ. Cái mới "bắt đầu" kia đã vội va? "kết thúc". Như điều cha đã nói. Giữa cha con Bồi và nhà họ. Ân, có một hố cách ngăn. Cái hố quá lớn không làm sao nhảy qua được. Bồi với Cần như hai kẻ đứng bên hai đầu núi. Gió thì lộng, mà chỉ có thể nhìn nhau chứ không làm sao kề cận được.

Lần đầu tiên biết được cái dư cái dư vị mất ngủ. Lần đầu tiên hiểu thế nào là buồn đau. Nhưng mà... Bồi nghỉ đến mà thờ dài.. Dù gì mọi thứ rồi cũng trôi qua cả... Trước mặt hiện nay có nhiều thứ phải làm... Còn đường phía trước hằn dài lắm. Thôi thì hãy cố gắng.. Phải gắng gượng tiến tới thôi. Coi như.. Thái Cần chỉ là một mốc, một điểm trên cuộc đời. Hãy quên đi ! "Đàn ông con trai phải có chí khí, phải bản lĩnh và cảm

đảm !"

Thư Bồi đến trường, học xong bốn tiết học. Đến giờ ngủ trưa. Bồi đang ở trong phòng nghỉ thì Mập đến. Hấn kéo Bồi qua một góc nói.

- Cần thận đấy Thư Bồi. Ân Chấn Dương nó mới kéo thêm mấy tay đánh mướn. Dự định chiều nay lúc tan học sẽ chặn đường đập cậu đấy.

Thư Bồi ngăn ra.

- Sao lại có chuyện như vậy nhỉ?

- Tao thấy thì, Mập nói - Sau khi tan học, tốt nhất mày nên lánh mặt ở nhà tao. Dù gì Chấn Dương, hấn không dám động thủ ở gần trường đâu. Thầy giám thị đã nói, nếu thằng Chấn Dương mà đập lộn một lần nữa, thì sẽ đuổi học.

Thư Bồi suy nghĩ rồi nói.

- Tao không thể lánh được. Muốn đánh thì đánh, chưa hấn tao sẽ thua hấn.

- Sao lại không? Mày đáng không lại hấn đâu. Mập cố tình thuyết phục bạn - Mày chỉ có một mình, trong khi hấn lại có nguyên một băng. Đừng có bày thói anh hùng rơm mà húc đầu vô đá.

- Tại mi không hiểu. Thư Bồi nói - Cùng lắm, có lánh mặt thì cũng đánh được một hôm. Còn ngày mai và những ngày kế tiếp ? Không lẽ tao phải trốn chui nhủi mãi sao?

Thư Bồi chau mày, tiếp.

- Biết đâu hấn chịu lắng nghe tao phân bua? Không có lý do

gì để hằn thù với nhau mãi. Bây giờ ai cũng đã lớn rồi đâu là trẻ con ngày xưa..

- Ôi giỏi ! Mập vừa nói vừa giậm chân - Tao thấy mày sống lý thuyết quá. Mày nhớ kỷ đi, mày đã từng chửi mẹ của người ta là hà mã, còn chim chuột với em g ai người ta, hỏi sao ?..

- Tao chim chuột với em gái hần bao giờ ? - Thư Bồi tròn mắt - Ai bảo với mày thế ?

- Mày chưa hề làm gì à ? Mập ngạc nhiên - Thế sao Nhã Lệ nói với tao là hôm qua Thái Cần đã bị cha nó đập cho một trận, chửi muốn tắt bếp về chuyện lăng với mày ? Không tin chừng nào gặp Cần mày quan sát xem, tay nó sung húp cả. Buổi lễ sáng nay nào có đàn được đâu ?

Thư Bồi bàng hoàng. Thật không ngờ... Và chẳng nghĩ suy nghĩ gì ca? Bồi ba chân bốn cẳng chạy nhanh sang phòng nghỉ của nữ sinh. Mập đuổi theo.

- Mày định làm gì thế ?

- Đi gặp Thái Cần, phải hỏi cho ra lẽ.

- Mày định gây rắc rối nữa ư ? Mập chụp lấy vai Bồi ngăn lại - Bao nhiêu rắc rối còn chưa đủ ư ? Mày muốn cả trường biết chuyện không đẹp này à ?

- Tao không cần biết gì hết.

Thư Bồi phúi tay bạn ra, xông thẳng sang khu phòng nghỉ của nữ sinh. Bồi cũng không hiểu tại sao mình lại hàng động như vậy, chỉ nghe tới chuyện Thái Cần bị đánh, là Bồi cảm thấy rối bời ruột gan. Bồi đau xót, giận dữ và Bồi quên mất mọi thứ kể cả lò răn của cha.

Thư Bồi đã đến trước cửa ký túc xá nữ. Bình thường chuyện nam sinh tìm gặp nữ sinh, chỉ xảy ra trong lén lút. Ngay cả chuyện hò hẹn gặp mặt của Mập với Nhã Lệ cũng xảy ra trong dè dặt. Vì vậy khi Bồi đến thẳng phòng nghỉ của nữ sinh, đám nữ sinh đã nhốn nháo cả lên.

Bồi đã trông thấy Cần. Cần đang ngồi buồn ở một góc, thấy Bồi, Cần bước ra.

- Anh làm gì thế ? Cần nói nhỏ - Có việc gì tan học sẽ gặp nhau. Nơi hẹn ở bãi biển bị bể rồi. Em sẽ gặp anh ở tại khu rừng chắn gió nhé ?

Thư Bồi hỏi thẳng.

- Hôm qua em bị đòn phải không ?

Thái Cần giật mình, liếc nhanh, bạn bè đang đổ mắt nhìn họ. Cần thấy không ổn, tự động đi ra ngoài, đến dưới một tán cây to, Cần đứng lại. Thư Bồi theo sau. Chợt cảm nhận một điều, Thái Cần không còn là con bé nhỏ nữa. Mà đã chừng chạc là một thiếu nữ.

- Cần bị đòn phải không ? Thư Bồi hỏi lại một lần nữa - Có phải cha Cần đã đánh Cần bằng roi da ư ?

Thái Cần cắn nhẹ môi, lắc đầu.

- Không có... Cha em chỉ mắng em thôi.

Thư Bồi chụp nhanh lấy tay Cần. Kéo tay áo bạn lên. Những vết roi ngang dọc còn ứ máu hiện rõ.

Cần vội rút tay lại, giải thích.

- Cái này.. Không phải tại anh đâu.

- Có thật không ? Thư Bồi hỏi một cách giận dữ - Chiều nay tan học, tôi sẽ đến gặp cha Cần. Tôi phải hỏi cho ra lẽ. Tôi chỉ ngồi nói chuyện với Cần thì có gì sai trái ? Tại sao Cần bị đòn chứ ?

- Anh điên rồi ư ? Thái Cần tròn mắt kinh ngạc - Anh biết là anh chỉ mới đặt chân đến cửa là cha em sẽ tống cổ anh ra ngay không ? Vả lại.. Em nào phải vì anh mà bị đòn đâu ? Đùng hiếu lắm như vậy.. Cái này là vì... Cha giận mẹ, cha đánh em để mẹ phải đau lòng... Chứ liên hệ gì đến anh cả... Chuyện riêng nhà em, anh mà đến quậy sẽ rắc rối hơn... Sau này, nếu có dịp, em sẽ giải thích cho anh biết ro?

Thư Bồi chăm chú nhìn Cần.

- Rõ ràng là không phải chuyện với tôi chứ ? Vậy Cần thề đi ? Cần lắc đầu.

- Em đã nói không phải là không phải mà.

Thư Bồi suy nghĩ, rồi nói.

- Cần có biết không, hôm qua cha Cần đã đến gặp cha tôi.

Thái Cần tái mặt.

- Vậy ư ?

- Và tôi cũng bị cấm là không được qua lại với Cần nữa. Cả cha tôi và cha Cần cũng muốn thế.

Mắt Cần mở to nhìn Bồi một cách đau khổ.

- Thế... Thế bây giờ anh tính sao?

- Sáng nay khi đến trường, tôi đã quyết định là sẽ nói với Cần... Chúng ta sẽ chấm dứt sự qua lại với nhau. Thư Bồi chăm chú nhìn Cần. Đôi mắt kia.. Đôi mắt mù sương kia sao mà... Thư Bồi lại lắc đầu. Nhưng mà bây giờ thì... Tôi đã thay đổi ý định.

- Sao ?

Thái Cần ngạc nhiên, trong khi Thư Bồi vụt hỏi.

- Cần có biết chim hải âu nó gọi nhau thế nào không ?

Thái cần suy nghĩ rồi lắc đầu. Bồi nói.

- Chim hải âu nó kêu thế này này "chíp chíp chíp ! chi chi chi" Nghe giống như "Tiếp Tiếp Tiếp ! Đi ! Đi! Đi !"

Thái Cần chau mày, không hiểu Bồi định nói gì, Bồi tiếp.

- Thế này nhé, từ đây về sau, tối nào em nghe tiếng kêu như thế. Em phải hiểu là anh đang đợi em ở trong khu rừng chắn gió.

Mắt Cần bừng sáng, Cần gật đầu.

- Anh không sợ là... cha anh biết được, rồi đánh anh sao?

- Cha anh và cha em khác nhau. Thư Bồi nhún vai nói. Cha em hung dữ thô bạo. Còn cha anh... là con người văn hóa.. Cha anh không bao giờ đánh anh dù một roi nhỏ. Có điều... Anh rất sợ, anh không bao giờ để người biết chuyện này.

Thái Cần nhìn Bồi.

- Nghĩa là anh vẫn muốn "Tiếp ! Tiếp ! Tiếp ! Đi ! Đi đi đi !" ư ?

Thư Bồi cười, nhưng nụ cười cũng tắt rất nhanh. Bồi có vẻ tự lự.

- Lúc gần đây anh thấy làm sao đấy... Anh thật không hiểu sự quan hệ giữa người với người. Tại sao người ta không chịu phân minh giữa thiện và ác ? Người ta không thể hòa hợp nhau ? Nhiều lúc anh thấy.. Chuyện học chúng ta và cuộc đời như hai đường song song. Cha anh cũng thường bảo. Sự trưởng thành của một người thường phải trả bằng một giá nào đấy. Chứ không phải tự nhiên mà có. Giống như loài sâu phải lột xác mới trở thành nhộng... Anh linh cảm một điều là rồi đây anh cũng phải trả một cái giá khá đắt cho sự trưởng thành của mình.

Họ chỉ nói chuyện được có bấy nhiêu là chuông vào học reo vang. Lại chia tay, mỗi người đi về một phía. Trước khi đi, Thái Cần còn dặn dò.

- Nếu có chuyện gì cần gấp em gấp, anh có thể viết giấy nhắn với Nhã Lê.

- Vâng.

Trở vào phòng học, tiếp tục học. Nhưng không hiểu sao Thư Bồi thấy tim đập khá mạnh. Có lẽ là hậu quả của một đêm thức trắng. Thư Bồi chợt nghĩ đến cái quyết định vừa rồi của mình. Không biết đúng hay sai. Nhưng chắc chắn là đã ngược lại lời cấm của người lớn. Có điều.. Người lớn có phải bao giờ cũng đúng cả không ?? Thư Bồi suy nghĩ rồi lắc đầu : "Ta cũng đâu có làm gì sai đâu ?" Ta chỉ muốn được tự do. Tự do giao du bạn bè, tự do trưởng thành, tự do phát triển.

Có điều, Thư Bồi lại quên đi những giới hạn của tự do. Có

những cái bị ngăn cấm. Người khác ngăn cấm với lý do của họ mà ta không thể lý giải được.

Hôm ấy khi tan học. Vừa đến bãi đất trống gần trường. Thư Bồi đã bị bảy tám tên to xác, hung dữ vây quanh.

Thật ra thì, ngay từ năm còn học dưới tiểu học Thư Bồi đã từng đập lộn vớ Dương. Chuyện đập lộn cũng không mới mẻ gì, vì vậy buổi sáng khi Mập cảnh cáo Bồi chuyện Dương sẽ gây sự. Bồi cũng không lưu tâm lắm. Trong đầu Bồi, đánh lộn là chuyện trẻ con cấu xé nhau. Ôm lộn mấy vòng xuống đất. Cái đó có gì hay ho đâu mà... Bồi không hiểu sao Dương đã mười bảy mười tám tuổi đứng tí lại nghĩ đến chuyện đánh nhau ?

Vì vậy khi bị vây, Thư Bồi rất bình tĩnh. Bồi chỉ đưa tay lên ngăn, nói.

- Khoan nào, có chuyện gì thùng thảng nói. Chúng ta lớn rồi đâu phải là học trò tiểu học đâu mà đứng tí lại đánh lộn ?

- Hừ, tao không đánh lộn. Chấn Dương trừng mắt hét - Mà tao chỉ muốn đập cho mày vỡ mặt ra thôi.

Nói xong Dương vung tay lên đập mạnh vào bụng Bồi. Một cú đấm thật đau. Bồi không dẫn nổi nữa. Chàng húc đầu vào người Dương. Không phòng bị. Dương cũng lãnh ngay một cú trời giáng, hấn hét lên.

- Ồi da ! Tụi bây thấy nó trả đòn không, xông vô nào ?

Thế là Bồi chỉ thấy những quả đấm vây quanh bốn phía, có đưa phía sau ôm chặt lấy Bồi, khóa tay chàng lại. Bồi tối tăm mày mặt với những quả đấm vào mặt, vào đầu, vào bụng, vào ngực. Bồi chỉ biết vùng vẫy nhưng có vùng vẫy cũng vô

ích thôi.

Ân Chấn Dương vừa đánh vừa nói.

- Mày còn dám nói mẹ tao là Hà Mã nữa không ?
- Mày còn dám quyến rũ em gái tao không ?
- Mày còn dám dở trò cóc nhái đòi ăn thịt thiên nga không ?
- Mày còn muốn kết thân với nhà họ. Ân của tao không ?

Bây giờ Thư Bồi mới biết... Trận đánh này không phải là kiểu đánh lộn trẻ con nữa. Mà là một thứ quyết đấu. Một thứ đánh đấm kiểu một mất một còn... Tàn nhẫn thật. Bồi cảm thấy toàn thân như nhũn ra, thịt da nát xé. Xương hàm của Bồi như trọ hẫng. Máu ở đâu cũng là máu.. Bồi đau quá, đau hết biết. Bồi như điên lên. Không còn biết gì nữa, chàng chửi luôn miệng.

- Đồ hà mã, hà mã !

Những quả đấm lại tới tấp, có quả đã trúng ngay mũi. Máu lại tuôn ra, ướt đầm cả áo. Đầu Bồi nhúc như búa đổ. Bồi đã nghỉ. Có lẽ hôm nay đời ta đã tàn... Bồi thở không ra hơi. Chửi cũng không thành tiếng... Ngay lúc đó Bồi nghe có tiếng hét con gái rồi tiếng khóc.

- Anh Dương ! Anh dừng tay. Em đã gọi cảnh sát rồi đấy ! Họ sẽ đến đây bắt hết mấy người !

Bồi cố mở mắt. Cố thu lấy sức tàn mở mắt để thấy Thái Cần đã nhào tới ôm cứng lấy Chấn Dương. Dương giận dữ hét.

- Mày có điên không ? Thứ gái hư mất nết, buông tao ra.

Và Chấn Dương đã đẩy Thái Cần ngã lăn xuống đất. Nhưng Cần vẫn lồm cồm ngồi dậy. Cần lại lăn xả về phía anh. Bồi quỳnh lên. Thái Cần. Em định chết ư ? Và quả nhiên. Chấn Dương đã vung tay lên cho Cần một cái tát nẩy lửa. Cần ngã lăn xuống đất, rồi lồm cồm ngồi dậy lại nhảy vào..

Chợt nhiên, có tiếng còi của cảnh sát. Tiếng chân chạy đến. Thư Bồi cảm thấy mình được buông ra. Bọn đánh người đua nhau bỏ chạy. Bồi ngã ụp xuống và không còn biết gì nữa.

Mãi đến lúc tỉnh dậy. Bồi mới thấy mình nằm trên giường. Cha thì ngồi cạnh đó nhìn Bồi với ánh mắt âu sầu.

Chung quanh Bồi có rất đông người, trong đó có Mập, có thằng Tòng, Nhã Lệ và những người bạn khác. Bồi có lấy tay sờ, mới phát hiện toàn thân là băng trắng. Toàn thân ê ẩm cả. Bồi mở miệng định nói. Nhưng mở miệng cũng là một điều khó khăn. Miệng Bồi cũng sưng vù. Hình như lưỡi cũng bị rách.

- Nhã...Lệ.. Thái Cần... làm sao rồi ?

Cố gắng lắm. Bồi mới thều thào được. Nhã Lệ lập tức đáp.

- Cô ấy đã bị cha cô ta đưa về.

Thư Bồi lắc đầu, đau khổ. Cha con Chấn Dương thế nào cũng giết chết Thái Cần. Bồi chợt nhớ tới những lần roi ngang dọc trên cánh tay Cần. Bồi định nói nữa, nhưng ông Vân Phong đã đưa tay ngăn.

- Yên tâm đi, Thư Bồi a. Không bao giờ cộp lại ăn thịt con. Con hãy lo cho cái thân của con. Cha đã báo với cảnh sát, họ đang hỏi tội đám Chấn Dương đấy.

Thư Bồi nhìn cha, lòng có trăm nỗi bứt rứt. Nếu vì chuyện này mà Chấn Dương vào tù thì cái hố ngăn cách của hai gia đình sẽ lún sâu hơn. Bồi không biết noi sao cũng không biết làm thế nào để biểu đạt ý kiến của mình. Chàng mệt mỏi nhắm mắt lại. Đám bằng hữu thấy Bồi nhắm mắt, cũng lần lượt lảng đi. Chỉ còn một mình ông Vân Phong ngồi cạnh giường con. Ông nắm lấy tay con nghẹn lời.

- Niên khóa sau có lẽ, chúng ta sẽ dọn qua Đài Trung hoặc Cào Hung ở...

Thư Bồi bàng hoàng, chàng vội mở mắt ra. Tóc cha bạc trắng. Người có vẻ mệt mỏi buồn phiền. Thư Bồi xúc động cố nói.

- Cha.

- Đừng nói gì cả. Ông Vân Phong ra lệnh - Trước kia cha cứ nghĩ là... Chúng ta rồi sẽ định cư luôn ở đây.. Dù gì ở đây cũng hơn mười năm rồi. Cha đã yêu lấy cái thành phố nhỏ bé này, nhưng, không ngờ... Ông thở dài nói tiếp - Mười năm trước vì em con cha đã đến đây ở ẩn... Rồi mười năm sau, cha lại vì con mà phải dọn đi.

Thư Bồi lắc đầu, đau khổ lắc đầu, chàng cố nói.

- Đừng cha ! Đừng ! Đừng đi cha !

- Tại sao đừng?

- Đừng !

- Con muốn ở lại cái thành phố nhỏ này? Vì ai? Cha hay Ân Thái Cần chứ?

Thư Bồi đau khổ quay mặt vào trong.

- Vì thành phố. Con cũng yêu thành phố này. Đây là quê hương của con.. Con lớn lên ở nơi này. Con không muốn mọi người nghĩ là.. Chúng ta đã bị họ nhà Ân đuổi đi.

Ông Vân Phong chau mày.

- Thật vậy ư ? Sao cha nghi ngờ quá. Cha không còn tin lời con nói nữa.. Cha nghĩ là con muốn ở lại chỉ vì Thái Cần thôi. Nhưng mà... dù sao, con cũng khiến cha cảm động. Được rồi, để cha nghĩ lại xem.

Thư Bồi cứ thế nằm trên giường. Nằm hơn một tuần lễ. Cha vẫn yên lặng, không hề nhắc gì đến nhà họ. Ân nữa. Cũng không nhắc đến chuyện dọn nhà. Thư Bồi không dám hỏi.

Và một tuần lễ sau, Thư Bồi quay trở lại trường.

Đến trường Bồi mới biết là Chấn Dương đã bị đuổi học. Còn Thái Cần? Sau cái hôm đánh lộn đó đến nay, Cần không quay lại trường nữa. Thư Bồi cảm thấy bất an, bồn chồn. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mãi sau đấy, Nhã Lệ đến, đưa cho Bồi một lá thư với lời an ủi.

- Cậu đừng buồn, cậu đọc đi, khắc biết !

Thư Bồi mở thư. Bức thơ viết ngấm với những chữ viết tháo. Chúng tỏ đã được viết trong vội vã. Tuy ngắn, nhưng đầy tình cảm.

"Anh Thư Bồi.

Em đã được cha đưa đến nhà dì ở Tô Áo. Em sẽ vào học ở một trường của giáo hội. Em sẽ học hành yên ổn. Anh yên tâm.

Anh Chấn Dương sẽ không còn gây chuyện rắc rối cho anh

nữa đầu. Cha anh lấy giấy chứng thương ở bệnh viện đưa cho cảnh sát. Anh Dương phải làm giấy cam kết chịu trách nhiệm về sự an toàn của anh sau này. Cộng thêm chuyện em bị đưa đi nói khác. Như vậy mọi chuyện sẽ ổn cả. Em nghỉ như thế cũng tốt, nên em đã đồng ý đi xa.

Ngày tháng trôi qua lặng lẽ. Phải không anh? Tiếc là chúng ta quá yếu đuối, bé nhỏ, sức ta không thể lay chuyển được thế cuộc, ta bất lực.. Nhưng mà... Rồi một ngày nào đó, ta sẽ trưởng thành, biết đâu ?

Em học ở Tô Áo, nhưng sẽ viết thư thường xuyên cho anh, qua địa chỉ? Nhã Lê sẽ chuyển thư giùm em. Trường của giáo hội, kỷ luật rất nghiêm. Em lại bị giám sát nghiêm ngặt đặt biệt... Có điều ở đây cũng có bãi biển, có xóm chài. Có hoàng hôn. Em sẽ cố gắng ra đây mỗi ngày để nghe biển hát, để nghe hải âu kêu "tiếp ! Tiếp đi ! đi ! đi!". Em sẽ cố tập nghe cho quen tiếng chim kêu. Rồi một ngày nào đó, em sẽ trở về... Quay trở về ngôi nhà màu trắng cũ. Em mong rằng, bấy giờ em sẽ vẫn còn nghe được tiếng chim kêu bên ngoài cửa phòng em. Chắc được hờ anh Bồi ?

Sắp rồi nơi yêu thương này mà không được gặp mặt anh. Buồn quá. Chỉ viết được mấy chữ. Thôi hãy cố giữ gìn sức khỏe. Anh Thư Bồi. Hãy cố gắng nghe anh.

Thái Cần"

Bồi nắm lấy chặt lá thư trong tay, yên lặng.

Chiều hôm ấy, khi ánh hoàng hôn xuất hiện ở chân trời. Thư Bồi lại ra bãi biển. Nhìn biển khơi mênh mông. Những đôi cánh trắng, tung cao rồi lặng sát xuống biển. Những đôi cánh nhịp nhanh làm Bồi liên tưởng đến hình ảnh một cô gái cũng

trong chiếc váy đầm trắng, đầu mang vòn miện nhẹ nhàng quay cuồng theo tiếng nhạc với điệu vũ ba lên ngày nào.

Thư Bồi leo lên một tảng đá to, ngẩng mặt lên nhìn trời. Chàng muốn hét lên một tiếng thật to. Hét cho vang vọng lên trời xanh.

Hãy lớn lên thật nhanh ! Vâng chưa bao giờ Bồi lại mong mỗi mình mau lớn thế này. Phải lớn, phải thành người lớn, để tự định đoạt được cuộc đời. Định đoạt đười đời mình.

Vâng, ngày tháng rồi sẽ trôi nhanh. Thư Bồi rồi sẽ lớn. Nhưng Bồi nào có ngờ rằng. Cái lần chia tay này với Cần lại dài đến thế? Những ba năm. Và sau ba năm đó... Thì ra con gái kia đã trở thành một thiếu nữ mỹ miều. Không phải chỉ có Cần mà con Bồi cũng vậy. Bồi đã là một sinh viên. Thế giới và cuộc đời. Mọi thứ đã đổi khác đã vượt ngoài tầm tay ta muốn.

CHƯƠNG 7

B a năm ở trường phổ thông trung học, tiếp đó là ba năm thuận lợi nhất với Bồi.

Bồi đổ vào trường cấp III nổi tiếng nhất của thành phố. Ở cấp III nam và nữ sinh học riêng nhưng Thư Bồi và Mập vẫn học chung một lớp. Bồi mặc sức vầy vùng, môn nào cũng đứng hạng nhất. Ở thị xã nhỏ cái học rất quan trọng. Con gái mà đã tốt nghiệp được cấp II đã là một chuyện đáng kể. Vì vậy Nhã Lệ sau khi thi tốt nghiệp đã nghỉ ở nhà phụ cha mẹ, lo chăm sóc cái cửa hàng tạp hóa nhỏ. Tuy vậy vẫn gặp mặt Mập luôn. Nhờ vậy thỉnh thoảng Thư Bồi nhận được thư của Thái Cần. Mỗi lần nhận được thư là Bồi mất ngủ mấy hôm. Cầm lá thư, Bồi không đọc ngay. Chàng mang ra bờ biển, ngồi trên mỏm đá, đọc đi đọc lại mãi gần như thuộc lòng. Trong khi Bồi đọc, thì sóng biển vỗ nhẹ dưới chân chàng, hải âu bay lượn trên bầu trời cao, gió phần phật thổi. Ráng chiều ửng đỏ bên chân trời. Hoàng hôn đã đến. Thư Bồi úp cánh thư trước ngực. chàng có cảm giác như mình đang cùng Thái Cần tựa bên nhau. Cùng lắng nghe tiếng sóng biển, tiếng chim, tiếng gió cùng tận hưởng cái cảnh trà buồn của bầu trời hoàng hôn.

Xa nhau năm đầu. Thư Bồi nhận được rất nhiều thư của Thái Cần. Cô nàng nói rất nhiều thứ, chuyện trong lớp, trong trường, chuyện mấy bà tu nữ, chuyện về cái xóm chài trên biển. Chuyện mơ ước khi nghỉ hè sẽ trở về chốn xưa.

Nhưng rồi, mùa nghỉ hè đến, Thái Cần không trở về, Thư Bồi

chỉ nhận được một lá thư ngắn.

"...Cha muốn em nghỉ hè vẫn ở lại Tô Áo..không những thế em phải nội trú trong trường, chứ không được ở nhà dì nữa. Vì vậy từ đây về sau chuyện liên lạc thư từ không còn đơn giản.. Có lẽ em sẽ không thư cho anh thường xuyên được, các bà nữ tu thật khó tánh. Các bà ấy canh phòng em còn hơn mấy ông sĩ quan kỷ luật binh sĩ nữa"....

Từ đó thư của Thái Cần ít hẳn đi. Qua năm kế tiếp. Nhà họ Ân gặp chuyện không may. Thư Bồi nhận được lá thư cuối của Thái Cần, trong đó có những lời ngắn gọn như sau :

"...Anh Thư Bồi. Anh biết chuyện xí nghiệp đá hoa cương của cha em bị vỡ nợ rồi chứ? Rồi bây giờ ông ấy lại dính lúu đến tổ chức ngụy tạo chứng từ và chi phiếu không bảo chứng nữa. Nghe nói phải ra tòa. Chuyện xui sẻo không hiểu sao không hẹn mà đến cùng lúc. Anh Dương của em đã đến Đài Bắc tìm kiếm việc làm...Còn dì ba (người vợ nhỏ nhất của cha) cách đây hôm lại thu gom hết nữ trang với vàng bạc trong ngôi nhà trắng rồi cùng với một người làm bỏ trốn. Mẹ em bây giờ đã dọn đến Tô Áo. Đang tìm mọi cách để cứu cha. Có lẽ rồi đây em phải nghỉ học, vì học phí nơi này cao lắm, em bây giờ lại không còn là con nhà giàu có nữa. Từ rày về sau, chắc em sẽ ít viết thư cho anh. Xin hiểu và tha thứ cho em. Chuyện nhà quá rối rắm. Bất hạnh đến thật bất ngờ... Em chỉ sợ là từ đây về sau.. Chuyện nghe được tiếng chim hai âu kêu chỉ còn là trong mơ chứ không thật nữa. Buồn quá phải không anh?...."

Đó là bức thư cuối cùng. Bấy giờ Thư Bồi đang học lớp mười một. Trong thành phố nhỏ này, sự sụp đổ của gia đình họ Ân là một đề tài lớn, ai ai cũng đều biết. Nó nghiêm trọng hơn là

những gì Thái Cần đã miêu tả trong thư. Tài sản, sự nghiệp của họ Ân quá to tát. Cái tài sản đó có được là do Ân Diệu Tổ cấu kết với mấy chiếc tàu đánh cá tổ chức buôn lậu. Sự việc bị phát giác, Diệu Tổ bị câu lưu điều tra. Chấn Dương, bà Hà Mã chạy đôn chạy đáo tìm thuốc cứu. Chỉ có bà vợ cuối của ông ta, một người xuất thân từ gái làng chơi, thấy tình thế nguy ngập, thừa cơ trộm hết tài sản quý giá trong nhà cùng một tay đốc công trong xưởng đá bỏ trốn. Bấy giờ chỉ có mẹ Cần ở nhà. Nên trăm tội mẹ Cần đều gánh lấy. Ngôi nhà trắng bây giờ chỉ còn là ngôi nhà trống. Mẹ Cần chỉ còn nước dọn đến ở với cô em gái ở Tô Áo.

Tất cả thông tin đó, Bồi biết được là nhờ Tòng và Mập cung cấp. Chuyện gia đình của Ân bây giờ là một thời sự lớn của thị trấn nhỏ này. Và đương nhiên chuyện được nổi phùng. Một đồn mười, mười đồn trăm. Một đứa bé của thị trấn cũng biết. Sau khi Ân Diệu Tổ bị bắt. Cái thờ phồn vinh của ngôi nhà trắng cũng bay đi. Bây giờ không khí thật buồn. Bồi đã chính mắt chứng kiến cảnh bà Hà Mã mang những chiếc bàn ghế cuối cùng ra khỏi nhà.

Từ đây không còn nghe tiếng đàn dương cầm nữa. Không còn lời hót họa mẹ "Hoàng hôn đã đến. Nhuộm đỏ bầu trời. Con thuyền xa bến, giờ đã bến xưa." Cái khung cửa sổ thứ ba trên lầu không còn ánh đèn chờ đợi. Nhưng bây giờ Thư Bồi đã luyện được tiếng chim kêu tuyệt vời. Chàng hót rất giống tiếng chim Hải Âu. Có điều không xử dụng được nữa. Sau khi đồ đạc trong tòa nhà trắng dọn sạch, thì cửa nẻo được niêm phong kỹ càng. Ít lâu sau lại thấy treo bản "nhà bán". Nhưng cái bản này treo chưa được bao lâu lại bị gỡ đi, thay vào đấy là mảnh giấy to "Lệnh niêm phong" của tòa án.

Vậy là mọi việc đã rõ ràng. Thư Bồi hiểu tội danh của Diệu Tổ

đã được xác định rõ. Toàn bộ tài sản của ông ta bị xung công. Cái giàu sang phú quý ngày nào. Chỉ tron một sớm một chiều tan thành mây khói.

Trong khoảng thời gian suy sụp của nhà họ Ân. Tinh thần Bồi cũng xuống thấp. Không hiểu sao Bồi lại thấy buồn buồn. Không ai là người tri âm để hiểu. Mập thì trước đó thường bị Chấn Dương ăn hiếp, nên bây giờ mừng thỏa mãn ra mặt. Cậu lại có người yêu. Nhã Lệ cô gái có tâm hồn bình dị, không mơ ước gì hơn là được lấy người mình yêu, an phận, nên chuyện của họ coi như đã an bài. Không ai có cuộc tình sôi nổi như Thư Bồi và Thái Cần. Tình bạn giữa Thư Bồi và các bạn của lọt hẳn. Và lại bây giờ đâu còn thư của Thái Cần qua trạm trung gian Nhã Lệ nữa đâu?

Tin tức như bị cắt đứt. Thư Bồi không còn nhận được cái tin gì về Thái Cần nữa. Chàng trở nên lảm lì. Ngoài giờ học ở trường. Về đến nhà Thư Bồi ngồi đấy, không nói năng gì đến ai cả. Chàng như một chú hải âu cô độc. Nhưng cha rất nhạy cảm, nhìn con cảm thông. Có một hôm, ông Vân Phong ngồi xuống cạnh con trai, nói :

- Thư Bồi, có phải là... cha chưa hề kể cho con nghe về chuyện của mẹ con, phải không?

Thư Bồi ngẩn lên nhìn cha. Một chút tò mò pha lẫn lo lắng. Vì đó là cái "thắc mắc" từ lâu, có điều Bồi không dám hỏi.

"Thư Bồi, con có biết là mẹ con xuất thân là con nhà khue các, nội của mẹ con là quan văn. Mẹ con rất đẹp, đẹp vô cùng con không hình dung được cái đẹp của mẹ con đâu.

Người cha tư lự nói. Nhưng khuôn mặt không lộ cảm xúc. Bồi có cảm tưởng như cha đang nói chuyện của ai chứ không

phải của riêng mình.

- Cha đã gặp mẹ con trên đại học, rồi yêu nhau. Một tình cha em rất say đắm. Không có gì có thể ngăn cách được cha mẹ. Gia đình cha thì nghèo. Đúng hơn phải nói là cha sống đời tự lập. Vừa kiếm tiền, vừa học. Lại không bạn bè thân thích. Cuộc sống khá chật vật. Cha đã yêu mẹ con bằng tất cả tấm lòng. Mặc dù gặp khá nhiều cản trở. Như ngoại con. Người không phải là không hiểu biết. Người không chê cha nghèo. Nhưng người muốn cha phải có một cái gì chẳng hạn như thành tích học tập. Khả năng thật tế đủ để bảo đảm là cha sẽ nuôi nổi mẹ con, mang hạnh phúc lại cho con gái, thì người sẽ gả con cho. Cha hứa là sẽ phấn đấu, sẽ cố gắng mang lại bằng chứng. Nhưng mẹ con thì khác... Mẹ con vì quá yêu cha. Người cứ nghĩ là ngoại con khó dễ. Thế là trong một phút kém nghĩ suy. Mẹ con đã bỏ nhà, trốn đi theo cha.

Ông Vân Phong ngưng lại một chút. Phút giây đó Thư Bồi mới thấy được đôi mắt thoáng buồn của cha.

- Cha và mẹ con đã tự do kết hôn. Và bắt đầu một cuộc sống khó khăn gian khổ. Thư Bồi, con có biết không? Trước ngày lấy nhau. Mẹ con đã từng nói với cha: Nếu anh là thần thánh, em theo anh, anh là quỷ, em cũng theo anh. Anh giàu có hay nghèo khổ em cũng không bỏ anh... Em sẽ theo anh, anh suốt cuộc đời này. Anh có phụ rẫy em, em sẽ tự tử chết đi thành mà, em vẫn theo anh.

Ông Vân Phong ngưng lại, quay sang nhìn Thư Bồi.

- Thư Bồi, con thấy đấy. Con phải biết là lời nói của đàn bà rất khó tin. Đừng mù quáng tin những gì phụ nữ họ nói khi yêu. Vì thề non hẹn biển cỏ nào, khi đối diện với thực tế tàn nhẫn... Nó sẽ trở thành mây khói cả.

Thư Bồi yên lặng thật lâu, rồi hỏi :

- Sau đó?

- Lấy nhau xong, cha mẹ không có đồng xu dính túi. Con biết không con người không thích ganh đua với đời như cha, thì thành phố không phải là thánh địa. Đến đâu cha cũng như va đầu vào tường. Người thì đông mà việc làm thì lại quá ít. Tìm mãi không có việc làm. Bao nhiêu mộng tưởng thời đi học tan tành theo mây khói. Sau đó cha cũng tìm được việc làm, nhưng đồng lương lại không đủ sống. Lúc đó con ra đời.. Đời sống càng khó khăn hơn. Cha không còn là thần tượng trong mắt mẹ con nữa. Mẹ con đã quen với nếp sống phong lưu con nhà giàu. Mẹ bắt đầu cười ngạo cái phong cách thư sinh gian dỏ của cha. Tất cả những gì ngày xưa bà ấy coi là ưu điểm, bây giờ đều trở thành khuyết điểm cả. Thư Bồi, con có còn nhớ chuyện con bị loại trong lần thi họa toàn tỉnh lần trước không?

- Dạ, nhớ chứ.

- Đó, mẹ con như thế đấy, mẹ con muốn được "thưởng" chứ không thích được "vẽ". Còn cha lại như con, thích được "vẽ tranh" chứ không cần phải được "thưởng".

Ông Vân Phong vừa nói vừa cười. Nụ cười thật cay đắng, Thư Bồi lại hỏi:

- Rồi sau đấy?

- Sau đấy à? Người cha nhún vai - Cô ấy đã nhận được "giải thưởng".

- Giải thưởng?

- Phải. Đây là một người đàn ông. Một người đàn ông đúng nghĩa của thế kỷ hai mươi. Tích cực, chen đua, đấu tranh, không một mối, nhờ vậy có sự nghiệp, có tương lai. Có tất cả mọi "ưu điểm" mà cha không có được. Một người đàn ông như cha của Thái Cần. Thế là....mẹ con bỏ cha con ta, bỏ tất cả lời thề non hẹn biển xưa.. để trở về thế giới thực dụng.

Kiều Thư Bồi không dám hỏi nữa, chỉ yên lặng nhìn cha. Thật lâu hai cha con chỉ nhìn nhau với bao suy nghĩ.

- Cha kể chuyện này cho con nghe chi vậy?

- Cha biết con đã hiểu ý cha. Con gia vờ hỏi làm gì chứ? Ông Vân Phong nhìn thẳng vào mắt Bồi, ông nhấn mạnh chữ một

- Thư Bồi, cha muốn là con hãy quên Thái Cần đi !

Thư Bồi bàng hoàng.

- Con hãy hứa với cha đi. Ông Vân Phong tiếp - Con hãy hứa với cha là sẽ không bao giờ để tình cảm quần lấy chân. Tình là gây oan con a. Nhất là khi con hoàn toàn tin tưởng. Con trao hết trái tim mình cho người mình yêu. Chuyện đó nguy hiểm lắm. Một ngày nào đó...Con có thể bị phá sản toàn diện vì nó như chơi.

Thư Bồi nhìn thẳng vào mắt cha.

- Có nghĩ là cha từng bị phá sản?

- Ờ...May là cha còn có con. Nhờ có con cha đã lấy lại được tinh thần... Cha đã tích lũy được một số tài sản mới. Đó là con. Cha hoàn toàn hy vọng ở con và cha mong là... Hẳn con không để cha bị phá sản thêm một lần nữa chứ?

Thư Bồi rùng mình chợt kêu lên.

- Cha !

Và Từ đó, hai cha con không còn đề cập đến chuyện đó nữa. Thư Bồi cố gắng để quên Thái Cần. Cũng may là cả hai chưa đến chỗ chín mùi. Cũng may là kỳ thi lại sắp đến... Bài vở bận rộn đến nỗi Bồi không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác.

Cứ thế...Thư Bồi tốt nghiệp phổ thông, và cứ thế...Bồi thi vào đại học, đậu vào trường đại học sư phạm nghệ thuật. Trong lúc Thư Bồi đang cùng cha chuẩn bị hành trang, để lên đường đến Đài Bắc nhập học thì Thái Cần trở về.

Hôm ấy đã về chiều. Lại một hoàng hôn trên bãi biển. Đầu Bồi nhập đầy những hình ảnh tưởng tượng về cuộc sống ở đại học.. Đồ đạc đã chuẩn bị chu tất. Bồi ra một khoảng xa nhà, mới dúi vào tay Bồi một mảnh giấy. Lúc đầu, Bồi tưởng là Mập cần chàng việc gì. Thư Bồi bình thản mở tờ giấy nhỏ ra. Tuồng chữ khá quen thuộc. Đúng rồi, trái tim Bồi đập mạnh nhanh. Chữ của Thái Cần.

"Tối nay đúng tám giờ, em muốn gặp anh tại mỏm đá cũ"

Thư Bồi chụp lấy Nhã Lệ

- Cô ấy mới về đến à?

Nhã Lệ nhìn Bồi cười.

- Dĩ nhiên, chứ bằng không anh làm gì có mảnh giấy đó?

- Thế bây giờ Cần đang ở đâu? Ngôi nhà màu trắng à?

- Anh làm gì mà ngo ngẩn vậy? Nhà trắng bây giờ đâu ở được nữa đâu? Thái Cần tạm thời ở nhà tôi.

- Tạm thời? Có nghĩ là cô ấy về một mình? Còn mẹ cô ấy?

Nhã Lệ gấp gám muốn đi nên nói :

- Cái chuyện đó dài dòng lắm, tôi cũng không biết, nếu muốn, anh cứ đi hỏi cô ấy.

Thư Bồi sơ. Lệ bỏ đi, giữ lại :

- Đợi chút, thế tại sao phải tối nay? Bây giờ gặp không được ư?

Nhã Lệ có vẻ bực mình.

- Tốt nhất là anh vâng theo sự sắp xếp của cô ấy. Sao bữa nay anh gặp vậy? Cách xa nhau ba năm nay, bây giờ đợi thêm ba tiếng đồng hồ nữa không được à?

Đợi? Ba tiếng đồng hồ nữa? Sao lâu thế? Không do dự. Thư Bồi nắm chặt lấy mảnh giấy. Chàng chạy ngay ra bờ biển. Ngồi trên mòm đá quen thuộc trước cửa hang. Thư Bồi chờ đợi. Phải ba tiếng đồng hồ nữa. Thư Bồi yên lặng ngồi chờ. Chàng như sắp sửa mọc rễ, sắp sửa hoá đá. Mặt trời từ từ lặn xuống biển. Ráng chiều phủ đầy trời cao. Chim hải âu bay lượn đầy trời có lẽ chúng sắp trở về tổ ấm. Rồi màn đêm đến... Trăng đã lên cao với ánh sao lấp lánh....

Chợt nhiên, Bồi cảm thấy như có một cái gì đó là la. Chàng quay nhanh đầu lại. Và... Bồi đã nhìn thấy nàng. Thái Cần đứng đấy, yên lặng quay lưng ra biển lặng lẽ nhìn Bồi. Trong chiếc áo trắng viền hoa. Chiếc robe cùng màu, mái tóc Cần thả dài đang bồng bồng như mây. Dưới ánh trăng, cạnh biển, bóng dáng Cần trong như tranh, như thơ, như họa..như ảo mộng, như sa mù.

Thư Bồi xúc động đứng dậy, bước tới. Thái Cần đứng yên. Cả hai đối mặt nhau có một khoảng đất ngắn.

Anh trăng soi tỏ khuôn mặt hai người. Cách xa chỉ mới ba năm Thái Cần đã trở thành một thiếu nữ. Trước mặt Bồi bây giờ là một nàng tiên. Một nàng tiên đẹp tuyệt vời. Đôi mi dài, đôi mắt long lanh...không mặt như trăng... Thư Bồi nhìn..không dám tin tưởng lắm, đây là mộng hay là thật? Từ mái tóc dài đến đôi chân đang ướt sũng nước biển... Cả hai cứ đứng nhìn nhau. Rồi không hiểu sao. Thái Cần chợt ngã vào lòng Bồi. Bồi xiết chặt lấy Cần. Bồi cũng không nghĩ tại sao mình lại làm như vậy. Rồi Bồi cúi xuống và nụ hôn đến với nụ hôn.

Mặc dù cả hai quen nhau từ khi tóc còn để chỏm, dù học đã như bóng với hình với nhau trên bãi biển bao nhiêu hoàng hôn. Sự gần gũi đó đã gặp biết bao trắc trở, ngăn cản, roi vọt. Nhưng mãi đến bây giờ, họ mới dâng hiến được cho nhau nụ hôn đầu. Đó là phút giây huyền diệu vô song. Trời đất như quay cuồng. Biển đang trở nhạc, lửa của cuộc đời bùng cháy cao ngọn lên. Pháo hoa đang tỏa sáng để hai tâm hồn giao hưởng.

Rồi Thư Bồi ngẩng lên, tay nâng cằm Thái Cần. Chàng tham lam chiêm ngưỡng.

- Tại sao. Tại sao em có thể? Thế này được chứ?

Thái Cần tròn mắt.

- Thế này. Thế này nghĩa là sao?

- Tại sao em lại đẹp như vậy? Em làm anh điên đảo. Rồi Thư Bồi thở dài - Tại sao em lại mất tích ba năm. Rồi em lại như từ biển sau trời lên đứng trước mặt anh. Sao vậy chứ? Em như đùa bỡn... Em làm cho anh muốn điên lên được...

Thái Cần nhắm mắt. Hai hàng mi cong vút của nàng lay động. Hình như có những giọt nước mắt. Thư Bồi không chịu được, chàng cúi xuống hôn lên những cọng mi kia. Rồi xiết chặt Cần vào lòng.

- Em đừng khóc, anh không cho phép em khóc.

- Vâng

Thái Cần ngoan ngoãn như một đứa em bé con. Họ lại đứng yên bên nhau, cùng ngắm nhau.

- Anh cao lớn đẹp trai nữa. Thái Cần nói - Em thích nhất là mái tóc của anh... Em không ngờ anh lại có mái tóc dày và đen như thế này.

- Anh mới để tóc dài sau khi tốt nghiệp cấp ba đấy. Thư Bồi nói và vuốt lấy những sợi tóc đang bay bay theo gió của Thái Cần - Thế còn em, em để tóc dài từ bao giờ thế?

- Mới hai năm.

- Hai năm à? Thư Bồi nhún mày - Mấy bà nữ tu cho phép em để tóc dài sao?

- Nữ tu nào? Thái Cần ngẩn ra rồi như chợt hiểu, nói - Em đã không còn ở Tô Áo hai năm nay.

- À !

Thư Bồi trở về với thực tại, chàng vòng tay qua lưng Cần. Hai người đi trên bãi biển dưới ánh trăng, họ đi về phía mỏm đá.

- Hãy cho anh biết, em đã sống ra sao trong những ngày qua. Em ở đâu? Mẹ em ở đâu? Còn nữa, em có thi vào đại học

không? Anh đã xem hết mấy tấm bảng kết quả ở trường đại học, nhưng tìm mãi không thấy tên em.

- Sao anh hỏi nhiều thế?

- Còn nhiều nữa.

Họ lựa tảng đá bằng phẳng ngồi xuống. Tay họ tìm đến với nhau, cùng nhìn nhau.

- Em biết là anh đã thi đậu vào trường đại học sư phạm nghệ thuật. Em đã sớm đoán ra điều đó. Trời sinh anh ra để làm nghệ sĩ. Anh Bồi anh có nhớ không. Ngày xưa còn nhỏ, anh đã từng đi chọn từng viên đá cuội, từng chiếc vỏ sò, từng quả thông để tô màu. Anh Bồi. Anh có biết là em yêu đôi tay anh vô cùng..

Thư Bồi có vẻ không vui.

- Em nói là em yêu mái tóc của anh, yêu đôi tay anh.... Thế em không yêu con người anh ư?

Thái Cần ngẩng mặt lên, ánh mắt long lanh, ánh mắt mà Thư Bồi muốn được chết đắm trong ấy.

- Em yêu mái tóc anh vì nó là một bộ phận của anh. Yêu đôi tay anh cũng vậy. Anh hiểu không? Thái Cần nói như muốn khóc - Em không dám nói là em yêu cả người anh..

Trời ơi ! Em nói thế là sao vậy hơ? Cần? Em làm cho anh mềm lòng rồi. Thư Bồi xiết chặt lấy Cần. Nhưng lại cảm thấy làm vậy là xem thường Cần quá. Cần là một đóa hoa cao quý. Bồi lại buông Cần ra.

- Em chưa cho anh biết là... Ba năm qua em đã sống ra sao?

- Đã sống ra sao ư? Không noi anh cũng đã biết rồi. Thái Cần thở dài nói - Cha thì nằm trong tù, còn anh Dương thì đi đâu biệt tăm.

- Đi biệt tăm?

- Vâng, không biết anh ấy đã bỏ đi đâu. Nhưng mà em với me trong một thế giới riêng rẽ cũng bình thản lắm. Có điều là không thể so sánh với những ngày còn ở trong ngôi nhà màu trắng, nhưng dù gì thì cũng không đến nỗi nào.

Thái Cần chỉ nói bấy nhiêu thôi, rồi quay qua nhìn Bồi.

- Anh Bồi à, ta đừng nói đến chuyện đó nữa nha? Ít ra là tối nay không nhắc đến nó nữa.

Rồi Thái Cần đứng xích lại gần Bồi hơn.

- Thế nào? Bây giờ cha anh ra sao?

- Cha anh khỏe lắm.

- Chắc người vẫn phản đối chuyện em và anh gần nhau?

Thư Bồi rung mình. Đám mây đen thoáng qua nhưng Thái Cần không đề? Bồi suy nghĩ, Cần kề sát mặt mình với mặt Bồi cười nói :

- Thôi, mình cũng đừng nói đến chuyện đó. Anh Bồi à. Anh có nghe chim hải âu hát qua bao giờ chưa?

- Hải âu cũng biết hát nữa ư?

- Biết chứ. Thái Cần cười nói - Em lúc ở gần xóm chài ngày nào cũng lắng nghe. Em mới biết hải âu cũng biết hát, lời hát của nó đơn giản thôi. Chỉ có mấy chữ lặp đi lặp lại.

- Thế nó hát làm sao?

- Tiếp tiếp tiếp, đi đi đi ! Tiếp không thể tiếp, đi cũng không cũng được đi !

Thái Cần cố giả vờ "ng chim, nhại lại câu hát. Dưới ánh trăng, Thư Bồi thấy mặt Cần buồn làm sao. Chàng trừng mắt nhìn Cần. Nhìn không chớp mắt. Bồi như nín thở. Bây giờ chàng mới hiểu được cái khao khát tin chàng ra sao. "Tiếp không thể tiếp". Muốn gọi lời thăm hỏi quả khó khăn. Bồi kéo Cần vào lòng, xúc động. Chàng hôn như mưa bắc lên mặt Cần. Bồi như chìm trong nụ hôn. Không còn nghi ngại. Không có lý trí và tư tưởng ở đây nữa. Tình yêu đến bằng trực giác. Bồi thì thào qua nụ hôn :

- Em hãy chạy đi, nhanh lên !

- Tại sao vậy?

- Em đã hiểu tại sao rồi mà? Bằng không... Anh sẽ không kiềm chế được nữa. Anh sẽ...chiếm đoạt em.

Thái Cần không tránh xa, trái lại nàng còn kề sát mặt vào mặt Bồi hơn. Đôi môi Cần nóng hổi.

- Em không sợ..Nếu anh muốn...Em sẵn sàng cho anh.

Thư Bồi hớn hớn thở, bàn tay chàng sờ lên ngực Cần. Có một hàng nút áo. Bồi mở một cái, rồi một cái nữa. Bàn tay của Bồi đã mân mê trong da thịt của Cần mát lạnh, mềm mại. Đầu óc Bồi như choáng ngợp. Bồi thấy căng thẳng, hớn hớn nói :

- Không được, em phải sợ..Em phải tránh xa..

- Tại sao vậy? Thái Cần nói - Ngày từ năm lên lớp sáu, em đã biết là..... sau này em là của anh mà.

Bàn tay Bồi càng đê mê hơn. Chợt Bồi nghe có tiếng chim hải âu. Không biết từ đâu, kêu không ngừng nghỉ?

"Đừng ! Đừng ! Đừng ! Đừng !"

Thư Bồi giật thót mình, chàng vội đẩy Thái Cần qua một bên rồi chạy ra biển. Bồi cởi vội giày ra. Nước biển lạnh làm tê cóng chân Bồi. Nước làm sũng ướt cả lai quần... Thư Bồi lắc đầu. Gió biển thổi mạnh từ ngoài khơi. Bồi cứ thế đứng yên.

Thái Cần lặng lẽ bước tới. Nàng cũng đi xuống biển, sóng biển vỗ tới chân hai người. Cần lặng lẽ tựa người lên lưng Bồi. Họ cứ" đứng yên như vậy. Bồi mê mê những ngón tay của Cần nói rất khẽ, nhưng thật trịnh trọng.

- Có một ngày nào đó, khi em đã là của nh. Em sẽ mặc áo cô dâu, thì lúc đó..Chứ bây giờ chúng ta còn quá nhiều khó khăn. Chúng ta cần phải giữ cho nhau em a.

Hình như Thái Cần đã thở dài sau lưng Bồi.

- Vậy mà em đã nghĩ là...Bầu trời là nhân chứng của chúng ta, còn ánh trăng là áo cưới chứ...

Thư Bồi không hiểu, hỏi :

- Em nói gì thế?

- Không có gì. Thái Cần vội nói - Em đang nghe tiếng chim kêu.

Thư Bồi quay lại ôm Thái Cần.

- Thái Cần. Chúng ta phải có một sự sắp xếp, tính toán lâu dài. Em biết tại sao không? Vì..vì anh yêu em.

Thái Cần xúc động nghẹn lời.

- Anh có biết là...Em đã chờ câu nói này của anh, mười ba năm nay.

- Thật ư?

Thư Bồi hỏi. Thái Cần thờ dãi.

- Tiếc là... Em không có cách nào nhốt được câu nói vừa rồi của anh.

- Em không cần nhốt lại câu nói đó. Thư Bồi nắm lấy tay Cần
- Từ đây về sau, mỗi ngày anh sẽ đều nói với em câu đó. Còn bây giờ, em hãy nghe đây, chúng ta làm gì cũng phải có kế hoạch...Em hãy cho anh biết. Em có định tiếp tục học không? Hay là...

Thái Cần đưa tay lên bụm lấy miệng Bồi, nàng cười thật tươi nói :

- Cái đó hãy để đến ngày mai..Còn bây giờ anh biết không, em vui quá, em sung sướng quá..Em không còn tâm trí đâu để nói chuyện mai sau. Anh hãy dành thời gian ít ỏi hôm nay cho em được vui trọn vẹn. Em muốn được hưởng trọn hạnh phúc này..

Thư Bồi cười, chàng thấy người yêu sao trẻ con quá. Hai người lại bước dưới ánh trăng...Những vết chân song song nhau trải dài..Như đi đến tận cùng thế giới.

CHƯƠNG 8

Đêm hôm ấy, Thư Bồi lại mất ngủ.

Suốt đêm, lúc nào hình ảnh của Thái Căn cũng lảng vảng trong đầu. Nụ cười mật ngọt, ánh mắt long lanh. Sự dịu dàng, cái ngoan ngoãn, cái tuyệt vời. Tất cả mọi thứ khiến Thư Bồi không làm sao không nghĩ đến Căn được. Cũng lạ thật, tại sao gần nhau từ sáu tuổi cùng nhặt vỏ sò trên biển, cùng nhặt quả thông, nuôi chim non, mà mãi đến ngày hôm nay, Thư Bồi chẳng hề thấy Căn lại đẹp như thế. Chàng nhớ lại dĩ vãng. Thái Căn như cái bóng. Đôi lúc là một cái bóng phiền phức, nguyên nhân của bao lần đập lộn. Nhiều lúc Thư Bồi còn xua đuổi không nổi tiếc. Vậy mà, nghĩ lại Thư Bồi chợt thấy hối hận. Chàng đã bao lần tàn nhẫn xua đuổi thô lỗ, bực dọc. Vậy mà lần nào, Căn cũng chỉ biết khóc, chỉ biết chiều chuộng, chỉ biết sợ hãi không phản ứng. Ồ ! Tuổi Thơ ! Cái tuổi thơ của Thư Bồi làm sao khờ dại đến vậy? Không biết quý trọng tiếc ngọc thương hương. Thư Bồi nằm lẩn trên giường, thở dài. Cũng may là, thời gian còn dài, rồi Thư Bồi sẽ đền bù, sẽ cố gắng thương Căn nhiều hơn. Nhưng mà...Vài hôm tới rồi Bồi phải lên thành phố, vào đại học. Chàng sẽ phải chia tay với Căn một lần nữa. Cái vui được vào đại học cộng với cái buồn chia tay, tạo thành một cảm giác rối rắm. Không được ! Không thể chia ly mãi được, phải tính toán, phải tìm biện pháp. Thư Bồi cứ trăn trở, cứ suy nghĩ mãi.

Và mắt cứ mở to nhìn lên trần nhà, Thư Bồi không làm sao ngủ được. Trong đầu hình như có trăm vó ngựa đang chạy.

Tim đập mạnh, hơi thở nặng nề.. Có bao nhiêu chuyện vậy mà sao không tính được, phải sắp xếp cho tương lai chứ? Cái vui tròng phùng đã chiếm đầy cả hồn. Làm sao suy nghĩ gì được nữa. Nhưng làm sao giữ chân Thái Cần lại đây? Thư Bồi nhồm dậy, mắt nhìn ra cửa sổ, chờ đợi. Hôm nay sao lâu sáng thế? Sáng mau đi, sáng đề? Thư Bồi đến ngay nhà Nhã Lệ để gặp Thái Cần. Thư Bồi nhớ đến an h mắt, đèn làn môi của Cần. Nhớ đến mùi thơm tuyệt diệu. Thật không ngờ... Cái cô b e nhỏ nhắn dưới cánh rừng chắn gió ngày nào, bây giờ lộng lẫy thế? Như tiên đấy ! Thư Bồi cẩn nhẹ môi, tì cằm lên gối ngo ngẩn. Thời gian sao trôi qua chậm vậy?

Cuối cùng rồi ánh sáng cũng ló dạng ở chân trời. Bên ngoài khung cửa sổ, cái màu sữa nhỏ nhoi mờ nhạt xuất hiện... Thư Bồi thấy tim như đập mạnh.. Nhưng mà... Không lẽ mới tờ mờ sáng lại đến gõ cửa nhà người ta? Không được đợi sáng thêm một chút đi. Khi màu sữa đục trở nên ửng hồng, Thư Bồi không còn chờ được nữa. Chàng chạy đi thay áo. Xong xuôi nhìn vào đồng hồ, mới năm giờ sáng.

Năm giờ ! Vậy cũng chưa được. Có khi người ta chưa dậy.. Nhưng mà Thư Bồi cũng không thể nằm xuống tiếp. Bồi đi ra, cha cần còn ngon giấc. Chàng đã quyết định tối nay bằng cách phải mang Thái Cần về nhà ra mắt cha. Phải thuyết phục cho được cha. Gia đình họ Ân là một vùng lầy, một vùng lầy to, nhưng đóa sen tinh khiết thường mọc ra ở đấy. Cha không thấy ư? Sách cũng nói như vậy cơ mà !

Thư Bồi chớp chớp mắt. Không hiểu sao chàng thấy thật vui. Một đêm không ngủ, nhưng không vì thế mà mệt mỏi. Niềm vui như hỏa sơn đang tuôn trào. Quần áo đã chỉnh tề, Thư Bồi lặng lẽ ra cửa. Mới năm giờ hơn, không thể đến quấy rầy người ta. Ra đến đường cái. Gió sáng mai lạnh lạnh, có cả vị

mặn của muối. Thế à, Thư Bồi huýt sáo một điệu nhạc, rồi đi thẳng ra bãi biển.

Ra đến bãi biển, Thư Bồi chạy dọc theo mép nước. Chàng nhảy tung tăng người cao lên, mặc cho nước bắn tóe dưới chân. Bồi cảm thấy người như ngập đầy sinh lực. Chàng cười to, chàng hát. Chàng vui muốn phát điên. Biển rộng, gió, sóng, ánh nắng đầu ngày, đá tảng và cát... Hãy chia sẻ niềm vui với ta đi !

Cứ thế, Thư Bồi chạy tới, chạy lui trên bãi. Chạy cho đến mồ hôi vả ra, đến lúc mệt hỗn hển thở. Bồi khoát nước lên mặt, nước làm sũng mái tóc. Toàn thân toàn mùi biển mới thôi. Bồi nhìn vào đồng hồ. Bảy giờ rưỡi sáng ! Giờ này có thể đến gặp Thái Cần được rồi. Chắc chắn là Nhã Lệ sẽ cười ! Cười thì cười có sao đâu?

Thư Bồi chậm rãi đi về phố nhỏ. Dọc đường gặp ai Bồi cũng cười. Quen hay không quen cũng mặc. Người bán cải, bán cá, đi chợ, đi làm, đi học gì cũng dễ thương hết, cũng đáng chia sẻ hạnh phúc của ta. Sau cùng rồi Thư Bồi cũng dừng trước cửa nhà của Nhã Lệ. Cửa hàng bách hóa của Nhã Lệ cũng vừa mới mở cửa. Nàng vừa sắp xếp đồ đạc vừa cười nói với người làm. Trong thấy Bồi, cô nàng chột chững lại, rồi không nói năng gì cả, Lệ chạy vào trong.

Bồi thích thú. Bận bè như thế mới quý chứ. Lệ hẳn biết Bồi đến để làm gì. Có lẽ Lệ đã vào trong báo cho Cần biết. Bồi thấy tim đập mạnh, mạnh khủng khiếp. Chàng phải đặt tay lên lồng ngực mình. Nhã Lệ bước ra, Thư Bồi nhón gót nhìn ra sau. Chẳng thấy Thái Cần. Hay là cô ấy mắc cở? Hoặc là chưa ngủ dậy?

- Anh Thư Bồi. Nhã Lệ kéo Thư Bồi ra ngoài góc phố nhỏ - Cô

ấy đi rồi.

Thư Bồi bàng hoàng. Không hiểu, nhìn chăm chăm Lê

- Chị nói vậy là sao? Ai đi? Đi tìm tôi phải không? Đợi ở đâu thế?

- Không phải, hoàn toàn không như anh nghĩ. Nhã Lê lắc đầu nói - Cô ấy đã bỏ đi, đi chuyển tày hỏa năm giờ sáng nay.

Thư Bồi cảm thấy tim như ngừng đập mồ hôi trên người trở nên lạnh buốt. Không thể như vậy được. Bọt chợt nổi nóng.

- Đừng giởn chơi nữa Nhã Lê, tôi van chi.

- Tôi không hề nói giởn. Lê nói mà mắt như muốn khóc - Suốt đêm qua, Thái Cần không ngủ, cô ấy cứ ngồi viết thư. Bức thư này đây, nhờ trao cho anh.

Nhã Lê lấy bức thư trong túi ra, đưa cho Bồi.

- Cô ấy đã đáp chuyển tàu hỏa năm giờ sáng nay rồi đây rồi..

Thư Bồi tiếp lấy là thư. Những hàng chữ nhỏ của Cần !

"Nhờ trao lại cho anh Kiều Thư Bồi!"

Bây giờ thì Thư Bồi đã hiểu. Sự thật là vậy? Bồi thấy trời đất như quay cuồng. Mọi thứ sụp đổ hết. Thư Bồi tựa lưng vào bờ tường. Suy nghĩ một cách khó khăn.

- Tại sao vậy? Bồi lẩm bẩm - Lúc năm giờ sáng ta đã dậy rồi cơ mà? Ta có thể đến đây chặn lại kịp thời. Tàu hỏa? Tàu hỏa đưa Cần về đâu?

Thư Bồi chụp lấy nhanh đôi vai Nhã Lê

- Làm ơn cho biết địa chỉ của Thái Cần đi. Tôi van chị, làm ơn cho biết ngay đi.

Nhã Lệ kéo tay Bồi xuống.

- Không có. Thái Cần không hề cho tôi biết cô ấy từ đâu đến. Tôi cũng không có địa chỉ của Cần. Sao anh không đọc thư đi, biết đâu trong thư có ghi ro? Hoặc cô ấy hẹn anh ở đâu thì sao?

Ờ há ! Thư Bồi vội buông Nhã Lệ ra, chàng vội và xé lấy thư. Thư rất dày, đầy những hàng chữ nhỏ rít, Bồi bàng hoàng, chàng linh cảm điều không vui, bỏ mặc Nhã Lệ đứng đấy, chàng chạy nhanh ra bãi biển với lá thư.

Lại trở về với bãi biển, trở về hòn đá hôm qua, nơi nụ hôn đầu đã diễn ra. Bồi ngồi xuống, úp lá thư trên ngực. Chàng lo lắng không muốn đọc ngay. Nhưng rồi không đọc không được.

"Anh Thư Bồi"

Khi nhận được lá thư này, thì em đã xa rồi thành phố nhỏ. Thành phố thân thương mà em đã sống với kỷ niệm với tuổi thơ. Em sẽ đi và mãi mãi không trở lại. Tóm lại có lẽ phải nói là chuyện giữa em và anh từ đây không còn nữa.

Đừng giận em, Thư Bồi ! Cũng đừng trách em. Anh nên biết là, ngày tư khi anh không hề để ý đề"n, thì em đã yêu anh. Có thể, cái tình yêu thời trẻ con nó không rõ ràng và khó diễn đạt. Có điều anh nhớ không, ngày từ khi em còn nhỏ, em đã là chiếc bóng của anh. Em ái mộ, em trông anh như một thần tượng... Em chỉ sung sướng khi được gần bên anh. Em cười, em hát...có nhiều chuyện em đã làm chỉ vì có anh thôi. Mãi

đến hôm nay vẫn không quên. Anh có nhớ cái hôm tốt nghiệp cấp I không? Em đã vì biết anh tham dự buổi liên hoan tối hôm ấy mà nhảy bản "Hô thiên nga". Em đã nhảy một cách thích thú, phô trương hết mọi tài nghệ của mình chỉ để anh xem. Vậy mà...Anh lại không thích, anh chê..Tối hôm ấy..em thấy anh lạnh lùng, anh có vẻ dửng dưng. Anh lại từ chối cả lời mời đến nhà của em. Anh có biết không ho? Thư Bồi? Em đã khóc suốt đêm hôm ấy. Và cũng bắt đầu từ đó...Em bỏ luôn, không thèm nhảy điệu balê ấy nữa.

Em nhắc lại chuyện cũ, chỉ để cho anh thấy là hình bóng của anh có đã chiếm ngự trong tim em. Ngay từ nhỏ anh đã học giỏi. Anh làm em ái mộ khôn cùng. Anh biết không, em cố luyện đàn, chỉ vì em biết anh thích nghe Piano. Lúc lên cấp II, mỗi lần có lễ lộc, có liên hoan, nhìn thấy anh ngồi dưới sân khấu là em căng thẳng. Em cố đàn, cố diễn đạt bài hát thật hay. Nhưng khi anh đi rồi, là em không cần thiết đàn nữa. Tất cả những chuyện đó, em biết là anh không hề hay. Bởi vì con người anh là một con người cao ngạo. Anh xem thường mọi thứ nhỏ nhặt. Chính vì sự thờ ơ đó làm sao anh biết được là em đã yêu anh? Em yêu anh một cách say đắm, điên cuồng... Em yêu thầm... Yêu một mình không ai biết, yêu đơn phương.

Dĩ nhiên là em cũng biết, giữa nh với em có một khoảng cách. Em xuất thân từ một gia đình "giàu có" (cái giàu có đáng thương) còn anh? Anh xuất thân từ một gia đình nho gia lễ giáo. Cha anh giống như những nhà sư khổ hạnh, những triết gia, nghệ thuật gia, kiêm ẩn sĩ. Còn cha em? Không từ một thủ đoạn nào để đạt đến mục đích... Nhà em sống xa hoa, phủ phê, còn nhà anh thanh bạch. Cái khoảng cách giàu - nghèo đó, còn tạo ra nhiều chướng ngại khác rộng như biển, không làm sao lấp đầy được.

Anh Thư Bồi, anh có tin không? Em đã cố gắng hết sức mình, em đã ý thức ngày từ nhỏ, em tìm mọi cách để bắt cầu, để đóng thuyền mong vượt cái hố cách ngăn kia. Em cố đọc thật nhiều sách, kể cả sách văn học thế giới, nhất là em bị cha đẩy đến Tô Áo. Em đã ngẫu nhiên đọc. Đường thi rồi thơ đời tống... Em chỉ mong là một ngày nào đó, gặp cha anh... Người sẽ chấp nhận em. Người sẽ nói em là người có chút "văn hóa". Có thể xứng với anh... Ồ anh Thư Bồi, Anh làm sao biết được là em đã khổ công biết chừng nào?

Nhưng rồi chuyện không may đã xảy ra với gia đình em. cha phải vào ngục mọi chuyện dự tính của em bị gãy đổ cả. Tương lai cũng tan nát. Ồ ! Anh Thư Bồi, anh hãy tha thứ cho em... Anh có biết không? tối qua, em đã dối anh, em không dám nói thật. Em để anh tin tưởng là... Chúng ta rồi sẽ còn "một tương lai". Tại sao em lại dối anh như vậy? Vì em không đành lòng phá vỡ cái khung cảnh đẹp đẽ của chúng ta khi gặp nhau. Nghỉ cũng lạ thật anh Bồi ạ. Chúng ta quen nhau suốt mười ba năm, vậy mà tại sao mãi đến tối qua anh mới hôn em? Sao anh để lâu như vậy? Hờ anh?

Bây giờ thì không còn gì để mà giấu giếm, em bắt đầu nói thật với anh đây. Anh Thư Bồi, em không hề thi vào đại học....bởi vì.. Em chưa tốt nghiệp cấp III cơ mà. Sau khi biến cố gia đình xảy ra, em bắt buộc nghỉ học... Bấy giờ nhà em rối rắm quá. Tài sản lại tiêu tan lớp bị sung công, tịch thu, lớp bị mất cấp, chỉ có một khoảng thời gian thật ngắn mà gia đình em từ chôn? "giàu có" biến thành "nghèo hèn". Cái đó không quan trọng lắm, quan trọng là từ đó về sau, gia đình sẽ sống ra sao? Ông anh Chấn Dương của em lúc còn trẻ không chịu học hành đàng hoàng. Khi chuyện xảy ra, ông ấy bỏ đi biệt tích. Chỉ còn lại em, mẹ em và bà "Hà Mã" ngày ngày chạy ngược chạy xuôi tìm cách cứu cha em. Cái khổ trong những

ngày này của gia đình em, anh không tưởng tượng nổi đâu. Bạn bè quen thuộc ngày củ với gia đình, phút trót trở nên xa lạ. Ba mẹ con em, bơ vơ giữa đường đời. Trong khi cha ở trong tù. Lúc nào cũng đòi tiền tiêu. Thế là...Em trở thành...Tài sản duy nhất còn lại trong gia đình. Anh đừng vội nhức đầu. Anh Bồi, em dù có nghèo đến đâu, cũng không tòi tê độ sa ngã vào con đường truy lạc. Em cũng không bụi đời. Điều này, anh hãy tin em. Những ngày cùng cực đó, em và các mẹ suy nghĩ. Chỉ còn một cứu cách duy nhất là phải nhận lời, nhận sự giúp đỡ của anh D. (Xin lỗi anh, anh cho phép em không để nguyên tên anh ấy).

Anh D. là người giỏi giảo, có nhiều biện pháp cứu giúp em. Anh ấy hứa sẽ làm đơn khiếu nại lên tòa trên giùm cha. Và cho biết là có rất nhiều hy vọng. Em nghĩ, em chỉ cần nói vậy là anh đã hiểu rồi. Anh Bồi, anh có biết không, tháng năm, năm nay, em sẽ làm lễ đính hôn với anh D. và sau đó...

Anh Bồi, anh hiểu không? Lúc đầu em không định trở về thành phố nhỏ. Em không muốn nhìn lại anh. Em thấy mình không xứng đáng với anh. Em muốn anh quên em đi, coi như em biến mất trên cõi đời này. Như vậy, không chừng tốt cho cả hai ta. Nhưng rồi.. Em lại đọc thấy tên anh trên bảng vàng vào trường đại học nghệ thuật. Trời ơi ! Anh biết không, em đã vui sướng, biết đường nào. Thế là em ao ước... Em muốn gặp anh lần cuối. Em không suy nghĩ gì cả. Em chỉ muốn gặp anh, không gặp được em sẽ chết mất. Vì vậy, em đã quay về đây, vì vậy, em đã gặp anh... Và... Hử anh đã hiểu vì sao em không thể sắp xếp tương lai hai đứa rồi chưa? Anh hiểu chưa? Hử Thư Bồi?

Tối qua.. Anh Bồi ơi.. Sao anh nở cuồng nhiệt như thế với em? Tại sao anh lại không lạnh lùng như cảm hôm tốt nghiệp cấp

I? Để em yên tâm bỏ đi? Tại sao anh lại có thể? "trân trọng một cách dịu dàng" tình em. Để em cảm thấy hình như anh cũng đã yêu em ngày từ tuổi nhỏ? Ngay từ lúc bé con. Anh làm sao vậy? Anh tàn nhẫn thế? Anh Thư Bồi, anh đã làm cho lòng em tan nát cả, anh biết không?

Em không còn cách nào khác, em phải bỏ trốn đây. Bằng không, em sẽ phải bỏ mặt tất cả, bỏ mặt mọi thứ trên đời này theo anh. Em đã suy nghĩ. Em đã nghĩ lấy D chưa chắc là sẽ giúp được cha. Đây anh thấy không, anh đã làm cho em bất chấp mọi thứ chỉ vì anh thôi. Nhưng rồi, nghĩ lại, em lại thấy là bây giờ em không còn xứng đáng với anh nữa. Anh đã là một sinh viên đại học, em chỉ là cô gái quê mùa, học chẳng đến nơi đến chốn. Chắc chắn là em không còn xứng đáng với anh. Và em giằng co.. Em cố thuyết phục mình, không thể được, phải lý trí một chút... Nếu không... Em đã theo anh, không những chỉ đến thành phố nó thôi, mà còn đến cả chân trời gốc bể nào nữa.

Anh Thư Bồi, anh nhớ không? Đêm qua, em đã muốn dâng hiến đời mình cho anh. Một sự tự nguyện hoàn toàn. Em không hề thấy xấu hổ vì chuyện đó. Em nghĩ lúc em còn trinh nguyên như tờ giấy trắng thế này, thì em phải là của anh. Anh đã chiếm được trái tim em thì cái thể xác này nào có nghĩa lý gì? Và em đã tự nguyện dâng hiến. Em muốn cho người mình yêu chớ không đành lòng để kẻ không yêu chiếm lấy. Vậy mà... Anh Thư Bồi.. Ai biểu anh "quân tử như vậy? Anh tuyệt vời quá, lý tưởng quá. Anh đã để mỗi tình ta bắt đầu trong "sự trong trắng" và kết thúc cũng trong sự trong trắng trong lý tưởng luôn. Anh thật tàn nhẫn !

Thôi thì...Em đi. Anh Bồi, đến lúc ta lại gặp nhau, không chừng đã già tóc bạc. Anh có nghĩ nhớ rõ vóc dáng của em

đêm qua không? Thôi đừng... Đừng nhớ...Hãy quên đi, quên đi có vẻ hay hơn... Vì con người nếu đừng có lý trí có lẽ đỡ khổ hơn rất nhiều. Phải không anh? Anh hãy quên em...nhưng mà không được, anh phải nhớ em mới được. Anh mà quên em, chắc em sẽ đau khổ khôn cùng... Anh biết không? Em biết là anh sẽ không bao giờ quên em. Vì em quá yêu anh, em yêu anh lâu lắm rồi.. yêu từ lúc lớp I. Đấy anh thấy không. Đầu óc em rối rắm cả, ngôn ngữ đảo lộn hết không đầu không đuôi. Bây giờ em không còn biết mình đang viết gì nữa. Thôi không thể viết tiếp nữa rồi. Trời sắp sáng. Cho anh biết một sự thật nhé, đấy là em sợ nhất tiếng còi tàu hỏa buổi sáng, vì nó là dấu hiệu của sự chia ly - sự chia cách. Nó mang đến cái cảm giác mịt mù của tương lai. Anh có biết không, ba năm trước, cũng cái tiếng còi tàu hỏa này nó đã mang em đi xa.. Cái tiếng còi sao mà thê lương như vậy...

Nhưng mà,...tiếng còi đã vang lên rồi anh ạ ! Thôi giả biệt ! Thư Bồi, lúc nào anh cũng là một người đàn ông toàn bích trong tim em. Em nhớ mãi con người anh, mà cái ấn tượng sâu sắc nhất là mỗi lần anh gặp điều gì không thích, anh thường lắc đầu. Vậy thì bây giờ... Anh hãy lắc đầu đi. Lắc đầu để quên em, quên đi dĩ vãng.

Tạm biệt anh Thư Bồi của em.

Chúc anh mãi mãi hạnh phúc.

Người yêu anh.

Thái Cần.

Thư Bồi chết lặng sau khi đọc hết bức thư dài. Chàng đã trở thành ông phong đá. Ý thức, suy tư..Lý trí hoàn toàn biến

mất. Tại sao như vậy? Tại sao lại có thể như vậy được? Bồi xếp lá thư lại, bỏ vào túi áo. Bồi đứng lặng ra đó. Sóng biển, ánh mặt trời, mây trôi, chim trời bay lượn, mọi thứ như bập bồng, hư vô.. Rồi đột nhiên, Bồi quay lại, vung nắm tay đâm mạnh vào đá. Bồi nghe đau nhói. Không chỉ đau ở tay mà còn đau trong tim.

Bồi ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu.

- Sao lại có thể như vậy được chứ? Sao vậy? Thái Cần, em... Em tàn nhẫn lắm, tàn nhẫn lắm em biết không?

Rồi Bồi úp mặt xuống gối. Chàng ngồi như vậy không biết bao lâu. Chợt nhiên Bồi cảm thấy có một bàn tay.. Bàn tay dịu dàng thiếu nữ đặt xuống vai chàng. Bồi bàng hoàng. Thái Cần? Thái Cần đấy ư? Có lẽ.. Có lẽ bức thư chỉ là một trò đùa, một thử thách tình cảm. Bồi ngẩng nhanh lên.

- Thái Cần !

Không... Không phải Thái Cần... Đứng trước mặt Bồi chỉ là cô gái tốt bụng Nhã Lệ

Nhã Lệ nhìn Bồi muốn khóc.

- Anh đừng buồn quá thế, anh Bồi a. Cô ấy trước khi đi có dặn dò tôi, nhờ tôi chăm sóc, khuyên nhủ anh hộ cô ấy. Anh yên tâm đi, dù gì... Chúng ta vẫn cùng ở trên đất nước này. Sớm muộn gì, rồi cũng có ngày gặp nhau cơ mà.

Thư Bồi chụp lấy tay Nhã Lệ như kẻ sắp chết đuối vớ được phao.

- Cô ấy còn nói gì với chị nữa không? Chị cho tôi biết đi? Cô ấy ở đâu? Thành phố nào? Tôi phải đi tìm cô ấy. Phải nói cho

Cần biết là làm như vậy không phải... Ta không thể đánh đổi cuộc đời mình để chuộc lại tù tội cho cha. Làm như vậy ngu lắm, là sai lầm. Tôi có thể tạm thời nghỉ học, tôi sẽ đi tìm việc làm, đủ để nuôi sống ba mẹ Cần... Tôi cũng có thể đi thăm dò tìm cách cứu lấy cha cô ấy, tôi sẽ....

Nhã Lệ vuốt tóc Bồi, như vỗ về em nhỏ.

- Anh có biết là anh vừa nói gì không? Anh đã nói những điều mà mình không thể làm được. Anh đừng nông nổi như vậy. Thư Bồi ạ, năm nay anh mới mười chín tuổi. Anh còn nhỏ lắm. Và lại trời sinh anh ra để anh trở thành nghệ sĩ. Anh không giúp ích được gì cho nhà họ Ân đâu !

- Nhưng mà, tôi phải tìm gặp Thái Cần. Hiện giờ cô ấy ở đâu? Hãy cho tôi biết đi, chi. Nhã Lệ Tôi biết là chắc chắn chị biết. Chị chỉ cần cho tôi biết tên cái thành phố đó thôi.

Nhã Lệ lắc đầu nhìn Bồi.

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ lên Đài Bắc rồi tính sau.

- Đài Bắc?

- Vâng anh nên đến đấy, làm thủ tục nhập học xong tính sau. Chuyện Thái Cần, có thể làm chậm chậm. Thành phố Đài Bắc là thành phố lớn. Vụ án của Ân Diệu Tổ là vụ án lớn... Biết đâu sẽ xử tại Đài Bắc... Và như vậy là Cần sẽ ở đấy thôi.

Bồi như giấc ngộ ra, xiết tay chặt tay Lệ

- Chi. Lệ, cảm ơn chị vô cùng, chỉ qua là thông minh.

Thế là, ba hôm sau, Thư Bồi đã có mặt ở Đài Bắc.

Đến nơi, chàng bận rộn ngay với việc đăng ký nhập học, tìm

chỗ ở, sắm sửa sách vở, đồ dùng... Tập làm quen với nếp sống ở đô thị lớn. Một tuần lễ sau, Thư Bồi mới rảnh rỗi đi dò la tình tức về vụ án của Ân Diệu Tổ. Vì quá xa lạ, không quen biết, nên mãi hai tháng sau, Bồi mới dò được tin là Ân Diệu Tổ đã bị xử đày ra đảo xa. Còn vụ án bị xét xử ở đâu thì không biết.

Ân Diệu Tổ bị đày ra đảo xa. Thế còn Thái Cần? Thái Cần ở đâu? Trong biển người bao la, Cần trôi giạt phương nào không biết.

Ngày tháng cứ trôi qua. Dù Thư Bồi có thương nhớ vẫn không làm sao tìm được Cần. Cuộc sống ở đại học, bài vở càng lúc càng nhiều Thư Bồi phải ứng phó với thi cử, cũng không còn dư dả thời gian đều để nhớ thương.

Như vậy, một năm trôi qua. Năm mới đến, thời gian mãi trôi. Chuyện ngày hôm qua đã đi vào quá khứ. Xuân đi, hạ đến, thu qua rồi đông, chuyện Thái Cần phủ nhẹ lớp bụi mờ.

CHƯƠNG 9

B a tháng sau trường đại học nghỉ tết. Kiều Thu Bồi quay lại thành phố biển.

Đây cũng là phần mở đầu của quyển sách mà ta đang đọc. Bồi đã đi vào rừng chắn gió, ngồi xuống gốc cây với que củi khô, vẽ mãi mấy chữ? "Ân Thái Cần" trên cát... Khu rừng này, bãi biển này, hòn đá này.. gió, mây trời, sóng biển. Ngôi nhà trắng... Đâu đâu cũng đều có bóng dáng, hình ảnh của Cần. Thế mà Ân Thái Cần, bây giờ em ở đâu ? Giọt nhớ cứ rơi mãi, rơi không dứt trong lòng. Quá khứ tình yêu. Bồi muốn quay lại tìm kiếm. Nhưng ngày cuối năm đó. Bồi như kẻ mộng du. Cứ lang thang mãi trên biển trên cát, trong hoàng hôn... Lục lại trong dấu tích ngày xưa.. Đau khổ... Bây giờ thì Thu Bồi mới hiểu ra một điều. Đó là con người.. Vĩnh viễn không bao giờ giữ được con sóng, giữ được mùa xuân.

Cái gì trở thành quá khứ có nghĩ là không còn. Ân Thái Cần dù có sống ở chân trời nào đi nữa, thì cũng đã trở thành...Người xưa.. Nàng đã đóng một vai trò khác.

Khi màn đêm buông xuống, mặt trời đã đi ngủ từ lâu. Thu Bồi vẫn ngồi đó. Ngồi phịch dưới cát với cây que khô trên tay. Vẫn viết tên của Cần. Viết mãi đến lúc không còn trông thấy cái tên Thái Cần. Bồi mới vút đi càn nhò và đứng dậy. Gió biển từ ngoài khơi mang vị muối bay và mằn mặn Thu Bồi chợt nhớ tới hai câu thơ cổ : "Tình anh đỏ mãi thành dĩ vãng. Chỉ nhớ thương thôi đã sừng sờ".

Có lẽ, cuộc đời là như vậy. Tự cố chí kim chuyên tình yêu như rập khuôn in. Ngọt bùi đấy, say đắm đấy. Chua xót, rồi đau khổ....Không bao giờ là mặt hồ phẳng lặng như mùa thu. Thư Bồi lắc đầu. Chợt nhớ tới Thái Cần. "Anh là người đàn ông phóng khoáng như chứng trạc. Em biết mỗi lần anh gặp cái gì không hài lòng là anh lắc đầu, như muôn xưa tan nó đi. Vậy thì bây giờ là lúc anh phải lắc đầu đấy."

Thư Bồi chua xót khi nghĩ lại. Chàng lại lắc đầu. Buồn thật. Tại sao con người lại yếu đuối thế ? Quá nhiều trách nhiệm thế ? Bỗng nhiên Thư Bồi nhớ đến người cha già cô độc, đến những năm dài ở Đại Học còn phải đi.. Không thể để con người đắm chìm trong suy tư, trong quá khứ nữa. Thư Bồi, hãy nghe kìa, chim Hải Âu đang hót gì thế.

"Đi đi đi ! Do dự chi ! Đi đi đi ! Do dự chi !"

Thế là Thư Bồi lại lắc đầu. Cố gắng quên đi chuyện cũ. Tháng ba trời chưa trở lạnh. Chàng đứng lên, bước nhanh về nhà.

Nhà...thì vẫn như cũ. Ngôi nhà gỗ đơn giản, nghèo nàn, nhưng ngăn nắp. Tài sản là sách vở thời cha già có vẻ bình thản an phận hơn xưa. Một mình ăn, uống, không lo nghĩ nhiều. Ông Vân Phong đưa mắt triu mến nhìn Bồi. Dù có thế nào ông cũng cảm thấy hạnh diện không cùng khi có được một đứa con trai vừa đẹp trai vừa học giỏi như Bồi. Con người, khi tiến gần đến tuổi già mới thấy là tiếc nuối thời gian đã qua. Bù lại có một cái gì để lại mai sau thì cũng gọi là an ủi. Ông hỏi :

- Con vừa đi thăm bạn bè củ về đấy à ?

Thư Bồi hơi bối rối một chút nhưng nói :

- Vâng.

- Mọi thứ đều thay đổi nhiều quá phải không ?

- Con thấy thì... Thư Bồi suy nghĩ một chút nói - Con mới thay đổi nhiều hơn cả.

Ông Vân Phong nhìn con. Đúng. Con nói đúng. Cái thành phố biển nhỏ nhắn này... Sinh hoạt gần như thành nề nếp, bảo thủ, an phận. Ngay chuyện trở thành sinh viên cũng là một điều biến cố. Đã có một "Khoảng cách"

- Ở trường đại học... Ông Vân Phong cân nhắc một chút hỏi - Con có bạn gái chưa ?

Thư Bồi quay lại, ánh mắt cha vừa chờ đợi vừa lo lắng.

- Dạ cũng có một cô bạn bên văn khoa rất thân. Chúng con nói chuyện cũng hợp nhau lắm.

- Thế... Cô ấy tên là gì ?

- Cô ấy họ Tô tên Yến Thanh. Cũng là sinh viên năm thứ nhất.

- Tô Yến Thanh. Ông Vân Phong cười thỏa mãn tên cũng khá đẹp đấy chứ ? Thế nhà cô ấy ở Đài Bắc.

- Vâng, cha cô ấy là giáo sư đại học, còn mẹ tốt nghiệp ngành sư phạm, hiện dạy trung học.

- À Ông Vân Phong gật gù - Thế con đã gặp cha mẹ cô ấy chưa ?

- Con đã đến nhà Yến Thanh dùng cơm mấy lần. Thư Bồi đáp một cách bình thản - Ông bà giáo sư biết nhà mình ở xa, nên có vẻ cảm thông với con nhiều lắm.

Rồi Thư Bồi quay qua nhìn cha.

- Cha cũng biết đấy, những người sống trong nghề giáo dục thường đối xử với những bạn bè của con cái như đối xử với con mình.

Ông Vân Phong cười.

- Cha hiểu ý con rồi, con định nói giữa con và họ chưa có một tình cảm đặc biệt, phải không ?

- Con không nghĩ gì cả. Thư Bồi cười nói. Nhưng chợt nhiên chàng cảm thấy có một cái gì man mát trong hồn - Chúng con là bạn, bạn học chung trường, bạn bè theo nghĩ thông thường... Con nghĩ, dù gì con cũng chỉ mới là sinh viên năm thứ nhất. Nói chuyện tình yêu sợ quá sớm. Vả lại Tô Yến Thanh lại là hoa khôi của Văn Khoa. Vây quanh nàng có một lũ bạn trai, con l.ai không thích như thế.

Ông Vân Phong nhìn con, rồi đứng dậy bước tới đặt tay lên vai con, nói.

- Thư Bồi, cha nghĩ là con nên quên cái mối tình củ đi. Bằng không, cuộc đời con sẽ không yên ổn. Cha là cha con. Lúc nào cha cũng muốn con sống sung sướng, hạnh phúc. Con nên nhớ rằng cuộc đời này có rất nhiều cơ hội. Hạnh phúc không phải là khó nếu ta chụp bắt kịp thời.. Nếu con cứ u sầu bỏ qua mọi dịp may thì một lúc nào đó con sẽ hối hận. Mọi thứ không chờ đợi ta đâu. Thư Bồi, con hãy hứa cha con sẽ không bao giờ để quá khứ ràng buộc, được chứ ?

Thư Bồi nhìn cha, nhìn thật lâu, cảm động.

- Con biết, con biết chứ. Cha có biết không, suốt buổi chiều qua, con đã chôn hết mọi thứ. Cha hãy yên tâm, bao giờ trở

lại Đài Bắc, con sẽ bắt đầu lại tất cả.

Ông Vân Phong có vẻ vui.

Thế là đầu tháng tư, mang tâm trạng tránh sĩ ra đi không trở về. Thư Bồi trở lại Đài Bắc với quyết tâm làm lại từ đầu. Tết đã trôi qua, nhưng xuân vẫn còn đó. Thư Bồi lao vào cuộc sống mới. Cuộc sống am` trong đó không có cái tên "Ân Thái Cần". Thái Cần. Sóng biển đã xóa tan, cát đã phủ mờ.

Thế là, bắt đầu ... Sau buổi học Thư Bồi đi xem phim với Tô Yến Thanh, rồi uống sữa đậu nành, ăn bánh tiêu giò chéo quẩy.

Yến Thanh có khuôn mặt dễ nhìn, có đồng tiền duyên. Có gái thích mặt áo chemise caro và quần bò. Đánh đập con trai hơn là gái. Trẻ trung nhanh nhẹn. Mái tóc à la garçon càng trong ngổ ngáo thông minh hơn.

Hôm ấy cả hai đã đi xem phim "Cuốn theo chiều gió". Xem xong như thường lệ đi ăn. Trên bàn ăn hai người vẫn tranh luận nhau về nội dung cuốn phim. Yến Thanh đã làm xong một tô mì, một chén chè, hai cái giò chéo quẩy, một cái bánh nướng, vậy mà còn nói.

- Không hiểu sao em lại thấy thèm một tô bò kho nữa.
- Anh nghĩ là em chỉ thèm thôi, chứ không còn chỗ chứa đâu.
- Anh tin như vậy à ?

Rồi không đợi Bồi phản ư"ng, Thanh khoát tay gọi hầu bàn đến.

- Anh có thể giúp tôi gọi thêm to bò kho ở tiệm bên cạnh không ?

- Được chứ ! Được chứ !

Cô hầu bàn tỏ ra rất sốt sắng, Yến Thanh đặc ý quay lại Bồi.

- Đấy anh thấy không, tôi vẫn có thể ăn thêm cơ mà.

- Tốt thôi vậy Thanh cứ tự nhiên. Thư Bồi vừa cười vừa nói - Chỉ sợ ăn kiểu này, một ngày nào đó Yến Thanh sẽ mập như chú Hà Mả thôi.

- Mà mả - Yến Thanh tròn mắt - Anh định chọc tôi à ? Làm gì có người mập như hà mả được.

- Vậy mà anh đã quen với một bà như vậy. Bà ta xấu oi là xấu.

- Ồ ! Yến Thanh trợn mắt - Giống con hà mả ở sở thú thật chứ.

- Có ai gạt đâu ? Không tin à ?

To b'ò kho đã mang đến ... Yến Thanh cầm đĩa lên nhưng có vẻ suy nghĩ.

- Hay là anh sợ là... Tôi ăn nhiều quá rồi anh rồi anh không có tiền trả?

- Ồ ăn mấy thứ này mà nhằm nhò gì ? Thư Bồi vừa cười với nói - Nếu cô chọn Bíp Tết hay sơn hào hai vị gì khác thì tôi sợ thật. Mà...Lúc đó nếu tôi không đủ tiền trả thì còn có cô mà lo sợ gì ?

- Vậy thì... Yến Thanh bùng tồ lên - Tôi ăn à né ?

- Ăn đi, có ai bảo cô đừng ăn đâu ?

Yến Thanh nhìn vào tô, mùi ớt cay nồng, chợt nhiên đặc đĩa

xuống.

- Anh quen cái bà hà mã ấy.. Bà ta khoảng bao nhiêu tuổi.

- Khoảng bốn năm mươi tuổi gì đó.

Thư Bồi nói. Hình ảnh Thái Cần chợt hiện ra trước mắt... Cái hôm phát bằng cấp I kia. Cuộc cãi nhau ở phòng triển lãm mọi thứ như còn rành rành trước mặt.

- À, như vậy là già lắm rồi, phải không ? Yến Thanh thở phào nói - Vậy thì không sao. Hai mươi năm sau, tôi có mập như hà mã cũng chẳng sao cả.

Thế là Yến Thanh bắt đầu ăn, vừa ăn vừa lý giải

- Tôi cho anh biết nhé, đàn bà sống đến ba mươi lăm tuổi là đẹp xấu không còn là vấn đề rồi. Lúc đó đã an phận, nên an phận thì hơn. Tạo hóa thì vô tình đâu biết ga lăng mà níu thời gian lại chờ người đẹp.

Thư Bồi tò mò.

- Thế thì theo Thanh. Đàn bà khi biết mình sắp già nên làm gì ?

- Làm gì à ?

Yến Thanh làm ra vẻ thật nghiêm túc, cô trừng mắt nhìn Thư Bồi không trả lời thẳng vấn đề.

- Tôi thấy thì... Đàn bà càng đẹp càng dễ gặp khổ đau. Không bao giờ dùng sắc đẹp của mình để chinh phục mọi thứ trên đời. Vì sắc đẹp nào có trường cửu, nó rất dễ phai tàn, dễ biến mất, dễ héo úa như đóa hoa tươi.

Yến Thanh lại vuốt tóc thả ra phía sau, nói một cách thông minh.

- Một người đàn bà khôn ngoan phải hiểu được chuyện đó. Ta nếu thật sự đẹp thì phải bổ xung cái đẹp đó bằng kiến thức tìm hiểu cuộc đời. Nếu như vậy, khi đứng tuổi cách hoa không còn tươi vẫn tỏa hương thơm ngát... Vẫn tươi mát như loài cây vạn niên thanh.

Kiều Thu Bồi nhìn cô bạn gái, đột nhiên buột miệng.

- Cô quả thật đáng sợ.

- Đáng sợ ? Tại sao ?

- Vì mặt cô thì như hoa, mà tư tưởng của cô lại như cổ thụ. Với những người đàn bà như thế sẽ rất nguy hiểm cho đàn ông chúng tôi.

- À ! Yến Thanh cười - Anh đang định đâm hay châm biếm tôi vậy ?

Thu Bồi nhìn thẳng mắt Thanh

- Theo Thanh thì sao ?

- Tôi đấy à ? Yến Thanh gật gù - Tôi nghĩ anh giống như một quyển sách hơi khó đọc, vì vậy nếu tôi thông minh một chút thì không nên phát biểu những gì mình chưa biết.

Thu Bồi yên lặng nhìn Thanh, rồi thở dài.

- Thật ra thì Thanh đã hiểu sai, tôi không phải là quyển sách khó đọc như Thanh tưởng đâu. Chỉ tại tôi giống như con sâu nhút nhát, tự ti, tối thích ngụy trang, ẩn núp, tôi rất sợ ánh sáng. Vì dưới ánh sáng của sự thật thì tôi chỉ là con số không

to tướng.

- Hừ ! Yến Thanh trề môi - Anh đừng nên khiêm tốn như vậy, cứ giả vờ mãi.. Nói thật đi, có phải là anh ngại anh không muốn ai biết rõ về anh không ?

- Chứ không phải là em không thèm tìm hiểu ?

- Thế ư ? Yến Thanh lấy tay lay lay đôi đũa - Tôi thì đang nghi ngờ đây ... Có phải là .... Anh muốn tôi tìm hiểu anh nhiều hơn, phải không ? Chẳng ai trùng kế ông đâu nghe ông bạn.

Thư Bồi chỉ cười, không nói gì cả. Chàng chỉ cảm thấy cô gái quá thông minh. Bất chợt Thư Bồi rung mình. Lâu lắm rồi, không có người con gái nào lại làm Bồi chú tâm ngoài Cần. Bồi vội đứng bật dậy, hỏi .

- Bao nhiêu đó đủ rồi chứ ? Chúng ta đi được chưa ?

Dĩ nhiên là quá no. Yến Thanh tròn mắt.

- Bộ anh muốn tôi thâu hết cả món ăn ở đâu à ?

Thư Bồi trả tiền. Cả hai bước ra cửa. Gió đêm mát lạnh. Hôm nay trời tốt. Sao lấp lánh đầy trời. Cả hai đi song song nhau. Nhà của Yến Thanh cũng gần đây thôi. Trên đường hai đều yên lặng. Hình như mỗi người đều có tâm sự riêng của mình. Mãi đến lúc tới cửa nhà Thanh, Bồi mới nói.

- Yến Thanh à. Để hôm nào rảnh tôi sẽ nói chuyện của tôi cho Thanh nghe nhé ?

Yến Thanh đứng lại, hơi lúng túng.

- Đừng... Không cần... Anh khỏi phải nói gì hết.

- Tại sao vậy ? Em không định hiểu rõ tôi a ?

Đôi mắt Yến Thanh mở to, có một chút tinh nghịch gì trong đó.

- Bởi vì tôi không muốn nghe anh bịa chuyện.

- Bô. Thanh tưởng anh thích bịa chuyện lắm ư ?

- Tôi nghĩ là.....

Yến Thanh cười cầu tài, chợt nói.

- Tôi thì nghĩ là anh đã từng yêu. Một mối tình sôi nổi nhưng đã kết thúc. Có lẽ anh đã bị người ta bỏ rơi. Một nàng tiên cá ở trên bờ biển phải không ?

Khuôn mặt của Bồi bái xanh, chàng trừng mắt. Chàng cảm thấy như bị xúc phạm, rồi chợt nhiên nói.

- Thôi chào Thanh.

Bồi quay lưng định bỏ đi. Nhưng Yến Thanh đã giữ tay chàng lại, Yến Thanh nhìn thấy trong ánh mắt đó có một cái gì đau khổ, buồn phiền. Nàng không dám cười nữa, chỉ nói.

- Xin lỗi, tôi chỉ nói chơi thôi. Hôm nào rảnh anh hãy kể cho tôi nghe.

Thư Bồi lắc đầu.

- Thanh quả thật là khó hiểu. Vừa thông minh vừa nhạy bén. Tôi chịu, không hiểu nổi Thanh.

- Anh cũng thế. Anh là một thanh niên cao ngạo. Trầm tư nhưng lại buồn giận bất thường.

- thanh có biết là tôi rất ngại khi nói chuyện với Thanh. Tôi nghĩ là, một cô gái thông minh đáng sợ nhiều lần với cô gái đẹp vậy mà Thanh có cả hai yếu tố đó.

Yến Thanh đỏ mặt, nàng lại cười, cái má lún đồng tiền làm Thanh dễ thương hơn.

- Anh đã nói câu này với bao nhiêu cô gái rồi ?

- Chưa với ai ca?

- Thế thì tốt. Yến Thanh trịnh trọng tuyên bố - Tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ câu nói này để bao giờ gặp chuyện phải mặc cảm thì tôi sẽ mang nó ra để an ủi chính mình.

Rồi Yến Thanh xiết chặt lấy tay Thư Bồi hỏi.

- Mai chúng ta sẽ gặp nhau chứ ?

- Chiều mai Thanh có giờ học không ?

- Có hai tiết lịch sử.

- Thế thì tôi sẽ đến đây tìm Thanh.

Yến Thanh cười và quay lưng bỏ vào nhà.

Thư Bồi đứng yên ở cổng một chút rồi mới quay lưng trở vào trường. Ti"nh của Bồi như vậy đó. Bồi không thích đi xe buýt, con đường có dài cách mấy, thì đi bộ vẫn hay hơn. Nhất là trong những lúc lòng ngập đầy mâu thuẫn. Đi bộ có thể giúp ta suy nghĩ. Vừa đi Bồi vừa nghĩ đến Yến Thanh cái cô b e thông minh lanh lợi ngập đầy sức sống đó. Trong trường là trung tâm điểm của phái nam. Thế còn ta ? Ta không thuộc vào đám thanh niên hiếu động đó. Thư Bồi chợt nhớ đến lời dặn dò của cha "Trên đời có rất nhiều cơ hội, hạnh phúc cũng

không phải là hiếm có. Nhưng ta phải biết chụp lấy đúng lúc." Vậy ư ? Ta đã từng để sót mất hạnh phúc bao giờ chưa ? Thôi đừng nghĩ nữa, bây giờ là lúc làm lại cuộc đời.

Thư Bồi thở dài lầm lúi đi. Chợt nhiên chàng cảm thấy như có tiếng thở dài đâu đây. Tiếng thở dài của một cô gái. Ta gặp ma ư ? Hay là Yến Thanh đang đùa cợt ? Thư Bồi quay nhanh lại kịp lúc nhìn thấy ngay có một bóng người đang lách nhanh vào hàng cây phượng bên đường Thư Bội thấy bực mình. Ai đùa thê ? Chàng bước nhanh về phía hàng cây.

- Yến Thanh em đùa ư? Em theo anh nãy giờ à ?

Phía sau góc cây vẫn yên lặng, nhưng Thư Bồi đã trong thấy bóng người. Chợt buồn cười chàng nói.

- Yến Thanh. Anh đã trong thấy rồi đừng trốn nữa. Hãy ra đây !

Thế là người con gái phía gốc cây bước ra, mái tóc dài xỏa vai, cô gái mặc bộ áo mùa đen, trên tóc cài đoá hoa trắng. Cô gái đứng yên lặng như pho tượng. Cô gái có đôi mắt như hồ thu tha thiết nhìn chàng.

Thư Bồi chợt thấy chói vói. Tim như muốn ngừng đập. Đây là thật hay mơ. Thư Bồi đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn một lần nữa.

- Thái Cần. Em đấy ư ? Đây là sự thật chứ ? Nếu vậy em hãy đến đây. Đến đây với anh.

Thái Cần lặng lẽ bước tới, nàng đã đứng trước mặt của Bồi. Bồi rút rè đưa tay lên sờ mái tóc, đến khuôn mặt. Cần vẫn đứng yên nhìn Bồi. Không còn dằn lòng được Thư Bồi nói như hét.

- Thái Cần !

Và không chờ đợi gì nữa Bồi xiết nhanh Cần vào lòng mặc cho mọi thứ diễn ra chung quanh. Bồi không cần biết, Bồi chỉ cố ghì cho thật chặt, sợ cái ảo ảnh kia lại biến mất trong vòng tay.

CHƯƠNG 10

Hai mươi phút sau Bồi và Cần đã ngồi dưới gốc cây đa già của trường đại học. Cái gốc cây to lớn này gợi nhớ cho Bồi cái khu rừng chắn gió ở thành phố biển. Khu vườn đối với sinh viên là nơi nghỉ ngơi hẹn hò miễn phí, nó có máy điều hòa không khí (tức là gió đêm), có nhạc thiên nhiên (là tiếng côn trùng), có đèn mờ ảo (là ánh sao). Nó lại không bị hạn chế bởi thời gian đóng cửa vì mỗi khi màn đêm buông xuống là rải rác trong khu vườn, từng cặp từng cặp một ngồi bên nhau. Thư Bồi có thói quen tản bộ dưới ánh trăng, chàng coi chuyện đó rất bình thường và không ngờ hôm nay lại cũng đóng vai trò đó.

Ngồi cạnh Thái Cần mà Thư Bồi cứ ngỡ ngỡ không dám tin, chàng hết ngấm lại nắm tay Cần.

- Thái Cần ! Sao hành tung của em lại bí mật như vậy, mỗi lần em đến với anh đều bất ngờ. Em từ đâu đến đây ? Em đã theo anh từ bao giờ ? Máy ngày nay em đã ở đâu ?

Thư Bồi có hàng trăm dấu hỏi. Thái Cần chỉ thờ dài.

- Sao anh lại hỏi lắm thế ? Em biết làm sao trả lời ?

- Vâng, mỗi lần gặp em là anh có hàng trăm câu hỏi.

Thư Bồi nói và đột nhiên đưa cánh tay đến trước mặt Cần -
Hãy cản anh một cái đi, cản đi !

Thái Cần kinh ngạc.

- Anh làm gì thế ?

Thư Bồi thở dài.

- Vì anh không dám tin đây là sự thật. Em xuất hiện đột ngột như trong chuyện thần thoại, rồi em lại biến mất. Không được, em phải cần anh đi, để anh tin là anh đã gặp con người thật của em, chứ không phải nằm mơ.

- Thế nếu bây giờ em nói với anh em là bóng ma thì sao ?

Thái Cần nhìn Bồi với ánh mắt buồn - Anh Bồi, anh hãy nghĩ là em đã chết. Bây giờ chỉ là bóng ma đến tìm anh thôi.

Thư Bồi nâng cằm Cần lên, ánh mắt chàng cũng long lanh.

- Nếu thật sự em là bóng ma thì... Bây giờ anh đã vồ được em, anh sẽ giữ chặt em. Anh sẽ không để em làm ma một cách yên ổn được đâu.

- Anh Thư Bồi ! Thái Cần nhào vào lòng Bồi với những giọt nước mắt - Anh có biết là em đã nhớ anh vô cùng không. Nhớ muốn chết được. Bây giờ đã gặp được anh có chết em cũng yên tâm. Anh Thư Bồi! Anh vẫn còn nhớ em, anh chưa quên em chứ ?

- Quên em ? Quên làm sao được sao em lại ăn nói khờ khạo như vậy ?

Thư Bồi vừa nói vừa vuốt tóc Cần. Chàng hôn một cách tham lam lên mặt lên tóc người yêu. Chàng muốn nghiền nát người yêu trong lòng mình.

- Đúng ra, anh phải quên em. Bồi tiếp - Em là một người tàn

nhân, vô lương tâm. Em đã để cho anh nằm mơ suốt một đêm, rồi em biết mất. Biến đi một cách lặng lẽ. Tại sao vậy ? Em định để anh đập đầu vào đá tự tử ư ? Em thật là tàn nhẫn, anh mà giết em được là anh sẽ giết ngay..

Thư Bồi úp mặt lên mái tóc của Cần. Lòng chàng rối rắm, buồn vui lẫn lộn. Chàng nói không nên lời nữa, chỉ hỏi.

- Thái Cần... Em đã ....Em đã lấy hân rồi ư ?

Cần không đáp chỉ run rẩy trong lòng Bồi.

Thư Bồi thấy tim đập mạnh. Chàng thật sự không muốn nghe câu trả lời của Cần. Chàng không dám nghe thì đúng hơn. Bồi ngẩng lên, nhìn đóa hoa trắng trên tóc của Cần. Tại sao Cần lại cài hoa trắng, Bồi nghi ngờ.

- Sao em cài hoa này ?

Thái Cần chậm rãi nhìn lên, nàng đưa tay vuốt lấy mái tóc dài. Dưới ánh trăng khuôn mặt trắng như pho tượng ngọc thạch. Nàng có vẻ xúc động, đôi mắt long lanh.

- Mẹ em....đã chết.

Thư Bồi bàng hoàng. Niềm vui trùng phùng ban đầu biến mất. Mọi chuyện đến quá ư dồn dập.

- Mẹ của em ? Sao có chuyện lạ vậy ? Người con trẻ quá mà ?

- Vâng, nhưng mẹ đã chết. Thái Cần lập lại với giọng nói run rẩy - Mẹ em đã tự sát bằng thuốc ngủ....

Thư Bồi nắm chặt tay Cần.

- Chuyện xảy ra bao giờ ?

- Đã hơn nửa tháng trước.

- Tại sao ?

Thái Cần cúi nhìn xuống nàng đăm đăm nhìn chiếc lá khô rơi trên váy. Yên lặng thật lâu rồi nói. Giọng nói bình thản như đang kể về một người khác chứ không phải chuyện mình.

Sau khi rời thành phố biển đến Tô Áo, rồi đến đài trung. Vụ án của cha em được xử tại đài trung. Nên chúng em cũng ở đấy. Mẹ em đã chạy chọt đủ mọi nơi, nhờ vẫn mong gỡ án cho cha. Tốn thật nhiều tiền, vậy mà đến đâu cũng đều vô ích. Tiền mất tật mang. Lúc sắp hết tiền thì lại quen với người. Anh ta họ Địch, mà em viết thư gọi tắt là D đấy. Địch là một luật sư đã trên bốn mươi tuổi. Ông ta khoe khoang là quen biết với hầu hết trưởng tòa. Mà rõ ràng là ông ta nổi tiếng ở Đài Trung thật. Có tiền lại có thế. Nhà ông ta là một biệt thự to lớn, có xe riêng, có tài xế, người làm... Ông ta cũng biết là... mới mất vợ cách đây ba năm. Nếu em chịu lấy ông ta, thì ông ta sẽ chịu hết mọi phí tổn cứu cha ra khỏi ngục.

Thư Bồi hiếu ra gập đầu. Thái Cần tiếp.

- Mẹ biết là em yêu anh. Biết từ lâu lắm rồi nhưng ở cái lúc đó, đâu còn cách nào khác hơn? Vả lại mẹ lớn em - Người mà anh gọi là hà mã ấy. Lúc nào cũng cố công thuyết phục, khóc lóc... Thế là em đành phải đính hôn với Địch. Anh có nhớ là sau đấy em đã trở về thành phố biển để gặp anh lần cuối không? Lần đó quay về thì phiên tòa xét xử cha cũng bắt đầu. Tất cả hy vọng đều đặt vào luật sư Địch, qua lời khoe khoang của ông ta, mẹ không đợi đến lúc xử xong, lại đưa em vào nhà hẳn.

Giọng nói của Thái Cần đến đây nghẹn lại. Chiếc lá kho trên

tay nàng bị bóp nát, có những giọt nước mắt rơi trên áo.

- Anh Bồi, anh có nhớ là... Hôm em trở về thành phố biển tìm anh, ngay trên bãi biển, bên chốn hẹn hò ngày xưa, em đã... Em đã có ý định... dâng hiến cho anh... Bấy giờ... Em đang còn trinh nguyên... Em đã muốn là....

Thư Bồi nhắm mắt lại, chàng không muốn nghe nữa. Chàng vội kéo Cần vào lòng mình. Nhưng chàng lại không lên tiếng được vì có cái gì đó ngèn nghẹn nơi cô? Bồi thấy tim đau nhói.

Phải thật lâu, Bồi mới lấy lại bình thần trong khi Thái Cần lại tiếp.

- Anh có biết không khi phiên tòa ra thì chúng em mới biết là... Chuyện gở tội cho cha quá mong manh. Luật sư Dịch chỉ nói dối thôi... Hắn biết là không giúp ít được gì lại hứa hẹn bảo chờ đợi. Chờ đợi mãi. Cuối cùng, cha em bị kêu án, bị đày ra tận đảo xa. Chuyện không đảo ngược lại được. Em mới biết là mình bị gạt. Nhưng mình đã trao thân cho hắn rồi còn nói gì nữa. Mẹ đau khổ, khóc suốt ngày, em chỉ còn biết an ủi. Em nói là định số của em như vậy rồi, phải chấp nhận thôi. Luật sư Dịch cũng khá rộng rãi, hắn đưa tiền cho hai mẹ con em xài phủ thê. Thế rồi..không hiểu anh em ở đâu xuất hiện kéo theo một đám bạn bè. Anh ấy nói với luật sư Dịch. "Em gái tôi không phải là loại rẻ mạt ông phải chung thêm mới được". Có nghĩa là anh ấy vờ tiền. Thế là hai người cãi nhau. Bấy giờ em mới biết luật sư Dịch vẫn còn vợ chứ không phải chết vợ. Mọi chuyện làm tinh thần em sụp đổ. Chưa hết. Anh Dương quay sang mả"ng mẹ em "Đấy di hay quá mà. Làm chuyện vô tích sự lại đem con gái dâng không cho người ta hưởng". Mẹ giận và tức ngất xỉu tại chỗ. Khi tỉnh dậy,

người gặp Định buộc hẳn phải ly dị vợ để cưới em. Nhưng luật sư Định đã nói thẳng vào mũi mẹ : "Bố bà tưởng con gái bà là hạng khuê các cao sang ư? Tôi một người ở giai cấp thượng lưu thế này lại đi cưới con của một tên tội phạm làm vợ ư? Được đóng vai vợ bé tôi là may mắn lắm rồi đừng đòi hỏi gì hết". Mẹ nghe thế. Đau khổ quá, tối hôm ấy người đã uống thuốc tự vẫn.

Thái Cần ngưng kể, ngồi đấy, đầu cúi thấp. Có một vạt tóc dài rơi xuống phủ bớt một phần khuôn mặt, không để người khác thấy cảm xúc. Thư Bồi cũng ngồi yên. Chỉ thấy lòng xót xa, tan nát. Không nói được thành lời.

- Sau khi mẹ mất. Thái Cần lại nói - cha bị đày đi đảo xa, thì coi như không còn ai thân thiết nữa, em chỉ khóc, khóc suốt ngày. Khóc cho cha cho mẹ rồi cho cả chính mình. Gả luật sư kia đồ quạu. Hắn bảo là hắn bỏ bao nhiêu tiền ra không phải để rước cái đám ma về nhà. Thế là hắn dọa nếu em còn khóc, hắn sẽ đuổi em đi, để em chết đói cho biết. Nhưng em không sợ em bảo hắn thà chết đói còn sướng hơn là ở với hắn. Kết quả hắn đánh em, hắn đánh đập em một cách dã man, rồi tống cổ em ra khỏi nhà.

Thái Cần thở dài, vuốt mái tóc ra sau ót, nàng ngẩng lên nhìn Thư Bồi.

- Trong túi em bấy giờ chỉ còn có hai trăm bạc, lúc đầu, em định nhảy xuống sông tự tử. Chết là hết nợ. Vì em không hiểu em sẽ làm gì. Khi mà mình chỉ là con số không. Nhưng rồi em không dám, em không đành lòng chết một cách âm thầm như vậy. Em nghĩ trước khi chết, nên gặp mặt anh một lần cuối cùng. bằng không em không nhắm mắt được. Vì thế, em đã đáp tàu hỏa đến Đài bắc. Em biết là anh đang học

trường đại học Nghệ. Thuật. Em tưởng là đến đây sẽ gặp anh ngay. Ba hôm trước em đã đến đây, nhưng ở đây không có ai cả, sau đó em mới biết là anh đã nghỉ tết. Em không biết bao giờ anh mới lên học lại, em không dám hỏi ai cả. Em sợ người ta biết là anh có một cô bạn gái xấu xí, không ra hồn. Vì vậy ngày nào em cũng đến đây, em núp sau gốc cây to đằng trước cổng đó chờ anh về... chờ mãi chờ mãi đến chiều hôm nay. Em mới thấy anh bước ra... Nhưng bên cạnh anh, lại có một cô bạn học xinh đẹp, vì vậy em không dám bước ra sợ làm mất mặt anh. Em cũng không đành lòng bỏ đi luôn nên chỉ biết lèo đèo theo sau anh. Anh đi xem hát, em cũng vào rạp. Rồi anh cùng bạn đi ăn. Em đứng ngoài cửa quán chờ... Anh đi ra.. Em đứng xa xa.. Em thấy anh chia tay cô bạn gái..

Thái Cần ngừng nói, đôi mắt mở to nhìn Bồi.

- Thế ba ngày qua.. Em ngủ ở đâu?

- Em ngủ ở trụ sở hội phụ nữ. Ở đấy có phòng dành cho những thiếu nữ không nhà...

Thư Bồi lặng lẽ nhìn Thái Cần, lòng ngập đầy cảm xúc. Đau khổ, chua xót, cay đắng. Rõ ràng bây giờ Thái Cần đang bơ vơ. Gia đình tan nát, không nơi nương tựa.. Thư Bồi thấy đau lòng. Một công chúa kiêu sa trong ngôi nhà trăn'ng, tuổi xanh đã lẩm phong trần... Bây giờ tính sao đây? Thái Cần nghĩ chỉ còn có mình chàng. Một mình Thư Bồi là người thân. Bồi chăm chú nhìn Cần. Không biết nói gì hơn là yên lặng.

Nhưng sự yên lặng của Bồi lại khiến Cần sợ hãi, nàng như mang mặc cảm phạm tội, rụt rè.

- Anh Thư Bồi ... Thật ra thì ... Em xin lỗi anh nhé. Em không cố tâm theo dõi anh ... Em chỉ đi một cách vô thức như vậy ...

Bây giờ dù gì ... Em cũng cảm thấy yên tâm. Cô bạn của anh đẹp lắm lại vui nữa, rất dễ thương ... Em thấy chị ấy cũng xấp xỉ ... Bạn học của anh đấy ư ? Thế thì tốt ... Thế có nghĩa là anh đã có người chăm sóc. Anh sống ở Đài Bắc sẽ không cô đơn, không buồn ... Em mãi nguyện rồi ... Em đến đây không phải là quấy rầy anh đâu, em chỉ muốn gặp mặt anh thôi, gặp mặt là đã mãi nguyện. Anh đừng lo lắng, đừng thấy khó xử gì hết ... Em biết cách sắp xếp, tự lo cho mình ... Rồi, em sẽ đi thôi ....

Thư Bồi ngồi đó, nghe Thái Cần nói. Chàng không dần lòng được nữa. Chàng xiết chặt Cần vào lòng, đặt nụ hôn lên môi người yêu để cô ấy đừng nói nữa. Tội nghiệp. Tại sao em lại đau khổ thế này ? Thư Bồi nghe chừng trái tim như tan nát ... Sau đấy, chàng vuốt nhẹ lưng Cần, chàng nói như vỗ về.

- Em không được đi đâu cả. Anh cấm em, anh không cho phép em xa anh.

Thái Cần nhìn lên, đôi mắt nghi ngờ.

- Em ... Anh khỏi phải lo cho em, có phải anh đang khó xử, vì sự hiện diện của em ? Sự quấy rầy của em không ?

- Em nói năng lộn xộn gì vậy ? Thư Bồi trừng mắt nhìn Cần - Anh đã tìm em khắp nơi, anh muốn điên lên khi nhớ đến em. Bây giờ không dễ dàng mới gặp lại, em còn muốn anh thế nào nữa, để mất em một lần nữa à ? Anh đâu có ngu dại gì mà buông trôi hạnh phúc và niềm vui của mình một cách dễ dàng như vậy được . Thái Cần, em đừng nghĩ ngợi lộn xộn, đừng hòng thoát khỏi anh một lần nữa . Em mà bỏ đi là anh sẽ giết em, giết em ngay.

Những câu nói của Thư Bồi làm mắt Cần mở to . Nước mắt

không hiểu vì vui hay buồn rơi xuống . Rơi lã chã . Rơi không ngừng . Và qua dòng nước mắt đó ... Đêm ấy ... Thái Cần đã kể lại cho Bồi nghe bao nhiêu nỗi đoạn trường, cay đắng trong ngày lưu lạc.

- Bây giờ thì ... Bây giờ ... Thái Cần vừa khóc vừa nói - Em đã là cánh hoa tàn, em không còn trinh trắng, không còn xứng với anh nữa ... Nếu anh thật tình còn yêu em ... Em xin anh ... Em van anh ... hãy chấp nhận em như một thứ tôi đòi ... Em không dám đòi hỏi gì hơn . Anh hãy yêu người bạn gái của anh ... Em không dám ghen đâu ....

- Đừng có nói bậy. Thư Bồi cắt ngang, mắt chàng cũng đã ướt
- Anh thấy là ... Phải cần có một thời gian mới chữa lành được cái bệnh mặc cảm của em. Đừng nói bậy nữa em ạ . Em nói nữa anh sẽ giận đấy ... Em tưởng là đàn ông trên đời này đều giống cha em cả sao ? Năm thê bảy thiếp ? Anh không chấp nhận chuyện đó . Thái Cần ... Em sẽ là người yêu duy nhất trong suốt cuộc đời anh !

- Nhưng ... Nhưng mà ... Còn cô bạn xinh đẹp của anh thì sao ?

- Trời đất ! Thư Bồi kêu lên, chàng đẩy người yêu ra xa một chút - Em làm gì võ đoán như vậy ? Chỉ mới gặp anh đi với cô bạn xem xinê, ăn chiều ... là kết luận ngay cô ấy là người của anh, nói thế mà nói được chứ ? Em ghen à ?

- Em không ghen. Thái Cần vội giải thích - Bây giờ em đâu còn đủ tư cách để ghen nữa đâu ?

- Tại sao không đủ tư cách ? Thư Bồi cắt ngang - Em sẽ là vợ anh, mà là vợ thì có quyền ghen chồng chứ ?

Những giọt nước mắt lại rơi xuống má Cần.

- Anh nói thế là thế nào ?

Thư Bồi nói một cách rõ ràng .

- Anh nói là ... Anh sẽ cưới em .

Thái Cần đưa tay lên chặn ngực, mặt tái như ánh trăng.

- Anh nói thật chứ ? Em biết anh là người tốt bụng, anh thương hại em, anh thương em như thương cánh chim bị thương ngày cũ ... Vâng, đúng rồi, bây giờ em giống như cánh chim đó ... Ồ anh Thư Bồi, anh có thể giúp bằng lành vết thương cho chim, nhưng không cần phải cưới nó anh ạ .

- Hừ ! Thư Bồi giận dữ - Em có điên không ? Em thấy em có vẻ lúng búng sao đấy. Vậy thì hãy nghe cho kỹ này ... Anh yêu em, anh không thể sống thiếu em, anh muốn em sẽ là của anh, với anh là một . Anh không muốn bất cứ một ai cướp em trong tay anh nữa. Em nghe rõ chưa ?

Thái Cần ngẩn ra, không nói gì ca? Bồi xiết chặt lấy Cần, giọng xúc động .

- Em nghe này, anh đã tính rồi . Sáng mai, anh sẽ đi tìm nhà để mướn. Bây giờ anh có học bổng . Số tiền tuy không là bao nhưng đủ để mướn nhà. Mướn được nhà xong em sẽ vào đấy ở trước ... Không, không . Chúng ta sẽ cùng dọn vào đấy ở . Ta sẽ xây một tổ ấm nhỏ cho cả hai . Được chưa ?

Khuôn mặt Cần sáng hẳn ra, mắt long lanh nhìn Bồi .

- Rồi anh sẽ kiếm thêm việc làm . Đúng rồi, anh sẽ tìm hai chỗ kèm trẻ ... Như vậy sẽ có thêm một ít . Thư Bồi tiếp tục nói - Dĩ nhiên, là trước khi ra trường, cuộc sống chúng ta sẽ khá

gay go, gian khổ . Anh sẽ không có thể mua áo đẹp cho em, không mua nhẫn ....

Thư Bồi chợt thấy buồn, chàng thở dài .

- Hay là chuyện làm lễ cưới ... Để sau khi tốt nghiệp cử hành sau, như vậy có lẽ cha hài lòng hơn. Thái Cần, đợi thêm hai năm nữa, em không buồn chứ ?

- Em buồn gì ? Thái Cần nói với tất cả niềm vui - Em chỉ mong mỗi một điều là được anh cho phép ở bên cạnh anh đã là thiên đàng. Em đâu dám đòi hỏi hơn nữa, em nào có xứng đáng đâu ...

- Nữa rồi ! ... Thư Bồi đưa tay bịt miệng Cần - Em đánh giá anh thế đấy ư ? Mặc dù bây giờ sinh viên họ sống chung không cần hôn nhân . Nhưng anh thì khác . Anh muốn sống một cách nguyên tắc ... Đúng lễ giáo . Lễ cưới chỉ là một thủ tục cho thấy hai người thật sự yêu nhau cần có nhau . Một thứ giao ước ... Anh không muốn như những con người dễ dãi ... Lợi dụng nếp sông mới để thủ lợi ...

Thái Cần vội vã chặn Thư Bồi lại .

- Em không có ý nghĩ như vậy, em không hề nghĩ xấu anh .

- Hãy nghe anh nói hết này, Thái Cần . Thư Bồi nắm lấy tay người yêu nói - Anh đã tính rồi và anh sẽ làm . Mai chúng ta sẽ đi mượn nhà. Chúng ta tìm một tổ ấm trước . Chúng ta chưa thể làm lễ cưới ngay được, không phải chỉ vì lý do kinh tế mà còn vì ... Phải thuyết phục cha anh ... Nhưng em hãy tin anh ... Anh hứa với em là nếu sau này anh không cưới em, cho xe cán anh, cho nước cuốn anh ...

- Đừng đừng, đừng thề nữa . Em tin lời anh rồi, em sợ lời thề

lắm ...

Thư Bồi ngưng lại .

- Vậy thì chắc nhé ?

- Anh muốn sao em nghe theo vậy .

- Nhưng anh nói trước là cuộc sống rồi sẽ gặp nhiều khó khăn đấy ?

- Em không sợ, sẽ không có gì khó khăn hết ! Có anh, không bao giờ ...

- Vậy thì được . Thư Bồi nhìn vào đồng hồ - Đợi trời sáng là chúng ta đi tìm nhà cho thuê . Ở gần trường Đại học này có nhiều phòng cho thuê lắm, giá lại rẻ .

Thái Cần gật đầu . Ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực Bồi . Đêm đã khuya không thể ở lại đây mãi . Cần đứng dậy, nói với Bồi .

- Thôi anh chắc mệt rồi, anh hãy quay về ký túc xá nghỉ đi, mai em sẽ đến đây tìm anh .

Nhưng Thư Bồi kéo Cần ngồi xuống .

- Đừng diển cái màn đó nữa .

- Màn nào ?

Thái Cần không hiểu hỏi . Bồi nói .

- Em có nhớ lần trước không ? Tối hôm ấy anh để em đi về rồi em trốn luôn . Không, không được ... Anh không trở về ký túc xá ... Chỉ còn ba tiếng đồng hồ nữa là trời sáng . Nếu em mệt em cứ nằm trong lòng anh nghỉ . Anh sẽ xoa muỗi cho ... Tóm

lại, hôm nay, anh sẽ không đi đâu hết ... Anh không muốn xổng em lần nữa .

Thái Cần nhìn Bồi, lòng đầy xúc động .

- Anh yêu em đến độ như vậy sao ? Thái Cần lắp bắp nói - Anh không ... màng chuyện em đã ... ngủ với người khác sao ?

- Ồ ! Thư Bồi bịt miệng người yêu lại - Đừng nhắc đến chuyện đó nữa em ạ . Anh không thắc mắc chuyện đó đâu . Anh là đàn ông cơ mà ... Hãy chôn chặt cái chuyện không vui đó xuống mộ sâu đi em ạ ....

- À ! Thái Cần thở dài - Không biết em phải sống thế nào mới đền bù được tình yêu của anh .

Thư Bồi xiết chặt người yêu trong lòng . Người yêu quá bé nhỏ, yếu đuối ... Một cánh hoa bất hạnh .

- Đừng buồn nữa nhé Cần. Thế này chúng ta cũng hạnh phúc chán rồi. Sau nhiều trắc trở khổ đau thử thách, ta lại gặp nhau. Hạnh phúc mới quý giá hơn em ạ.

Thư Bồi ngẩng lên nhìn trời. Bầu trời sắp sáng nâu đục trong đêm, rồi bình minh sẽ đến thôi. Không có gì để lo âu nữa.

CHƯƠNG 11

Kiều Thư Bồi và Ân Thái Cần theo chân bà chủ nhà lên lầu. Một tầng, rồi lại một tầng, loại nhà chung cư bốn tầng này không có thang máy.

Cả buổi sáng nay họ đã đi suốt mấy lượt nhà, nhưng đều không ưng ý. Có nhà thì giá cao quá, cái thì không có chỗ nấu nướng, cái phải ở chung với người khác. Gần như không có "ngôi nhà" nào đáp ứng được nhu cầu của hai người. Đây đã là căn thứ mười ! Theo quảng cáo trên báo thì : " Nhà một phòng khách, một phòng ngủ, có đủ bếp, cầu vệ sinh, tiện nghi tối thiểu Tiền thuê mỗi tháng một ngàn."

Trên đời này làm gì có nhà cho mượn rẻ vậy? Có cả tiện nghi bàn ghế? Nhưng mà, Thư Bồi cũng cảnh giác...Vì các ngôi nhà cũng quảng cáo khá ngon nhưng khi bước vào mới thấy sự thật phủ phàng. Vì vậy lần này Bồi cũng không hy vọng lắm. Lên hết lầu tư rồi mà bà chủ nhà còn nói.

- Lên thêm tầng nữa đi cậu.

- Còn một tầng nữa ah? Thư Bồi ngạc nhiên- Ở đây chỉ có bốn tầng mà?

- Vâng, nhưng bộ phận nhà mà chúng tôi muốn cho thuê nằm ở tận sân thượng lầu tư.

Kiều Thư Bồi nhìn Thái Cần. Cô nàng cắn cùi bước bây giờ mồ hôi đã đầm ướt áo, nhưng Cần có vẻ rất vui. Đôi má con

gái ứng hồng.

Lại lên trên sân thượng. Họ đã trông thấy ngôi nhà. Đây là căn nhà gỗ dựng thêm. Phía trước còn khoảng xi măng trống để tích lũy chậu hoa bẽ, gạch ngói dư thừa. Bà chủ nhà dùng chìa khóa mở cửa vào, bà nói :

- Đây là căn nhà mà quý vị hỏi.

Họ cùng bước vào. Phần nào ưng ý ngay. Vì những căn nhà coi trước thường là những chiếc phòng ở trong hốc kẹt nên tối âm u, ẩm thấp. Còn " ngôi nhà" này lại cất cao trên sân thượng, nắng ấm đầy đủ. Có cả hai cửa sổ lớn. Nắng đang tràn ngập nhà. Bên cạnh đó rõ ràng nhà còn có tiện nghi. Hai chiếc ghế mây, một chiếc bàn vuông, một kệ sách. Tuy đơn giản nhưng cũng sạch sẽ. Thái Cần bước tới đẩy cánh cửa trong- Một chiếc giường gỗ, bên đầu giường còn có chiếc bàn trang điểm nhỏ. Phía ngoài ngôi nhà là một cái chái dùng làm nhà bếp và vệ sinh. Vậy thì nhà tuy nhỏ nhưng " quá đủ" tiện nghi rồi còn gì?

Thư Bồi bước đến cạnh khung cửa sổ, nhìn xuống phố. Xe cộ qua lại tấp nập. Nhìn lên, chung quanh chỉ thấy những cao ốc và ăng ten truyền hình. Xa xa là núi xanh thẫm. Thế này là tốt rồi. Nhưng không hiểu ý Thái Cần ra sao? Chàng chưa kịp hỏi thì Cần đã bước tới đứng cạnh chàng.

- Đây đủ ánh sáng hờ anh?

- Ờ...Nhưng mà...Em trèo cầu thang thế này sợ mệt không?

Thái Cần tựa cằm lên vai Bồi, khẽ nói:

- Như thế này mới là " Muốn trông sông núi rộng, phải đến tận lầu cao" chứ?

Thư Bồi nhìn Thái Cần, vui lây cái vui của bạn, thế là chàng quay lại bà chủ nhà:

- Chúng tôi đồng ý mượn nhà này.

Bà chủ nhà mập mạp có khuôn mặt phúc hậu, khoảng trên bốn mươi tuổi. Nhìn đôi mắt Phụng của bà, Thư Bồi không khỏi liên tưởng đến thời trẻ. Có lẽ bà ta cũng đẹp lắm.

- Thế à. Tôi họ Phương. Quý vị gọi tôi là bà Phương được rồi. À, thế bao giờ quý vị dọn lại?

- Ngay ngày hôm nay. Thư Bồi vừa móc tiền trong túi ra vừa nói- Cho tôi gọi tiền mượn tháng này.

Bà Phương nhìn lên.

- Thế còn tiền đặt cọc?

- Phải đặt cọc nữa ư?

Thư Bồi ngẩn ra. Bà Phương có vẻ hiểu biết.

- Không có tiền đặt cọc à? Thế hai người quan hệ nhau thế nào? Vợ chồng ư?

Kiều Thư Bồi gật đầu, còn Thái Cần lắc đầu. Bà Phương cười tò mò nhìn hai người.

- Hai người yêu nhau lắm phải không?

Câu hỏi của bà chủ làm Thái Cần đỏ mặt. Sự thật thà của Cần làm bà chủ cảm động.

- Thôi được rồi, tôi cho hai người mượn đấy. Nhưng mà tôi phải nói trước ở đây khi mùa đông thì lạnh vô cùng, mùa hè

cũng thật nóng. Đến mùa mưa đến thì cũng phải chuẩn bị chống dột.

- Không sao, không sao cả. Thái Cần nói. Miễn có cái nhà ở là quý. Cần cười thiệt tươi với bà chủ nhà- Chúng tôi còn trẻ không sợ lạnh cũng không sợ nóng đâu.

Bà Phương nhìn hai người cười.

- Thôi được rồi. Đây là hợp đồng, một trong hai người ký. Và nhà sẽ là của quý vị. Ai ký đây?

Thái Cần mắc cỡ.

- Để anh ấy ký, anh ấy là chủ nhân của tôi.

Thư Bồi vừa cầm bút lên, bà chủ nhà hỏi thêm:

- Vì không muốn rắc rối sau này, hai người cho tôi hỏi thật. Hai người không phải bỏ nhà trốn đi chứ?

- Bà yên tâm, không có chuyện đó đâu. Thư Bồi thẳng thắn nói- Chúng tôi không hề trốn ai cả. Chúng tôi không có nhà nên đến đây mượn. Sẽ không mang rắc rối đến cho bà đâu mà sợ.

Sau khi bà chủ nhà bỏ đi. Thư Bồi khép cửa lại. Thái Cần xà vào lòng người yêu, sung sướng như trẻ thơ.

Tuyệt quá, anh Thư Bồi. Tuyệt thật! Bây giờ chúng ta đã có cái nhà. Em sẽ cố gắng, em sẽ bài trí để nó thật sự trở thành tổ ấm của hai ta.

Thư Bồi ôm Cần, đặt nụ hôn lên mái tóc người yêu, xúc động:

- Thái Cần, em có biết là em đáng yêu vô cùng!

- Em cũng yêu anh. Yêu nhất trên cõi đời này. Thái Cần ghi lấy Bồi tự động dâng hiến nụ hôn - Thư Bồi, anh có biết không? Trong đời em, đã bao lần em nguyện cầu. Em nằm mơ, em xin với đấng thần linh được gặp anh, được là

của anh. Anh Bồi! Chúng ta từ đây về sau sẽ mãi mãi không bao giờ xa nhau nữa chứ, không bao giờ nhé anh?

Thư Bồi đẩy Thái Cần ra xa một chút, cười nói:

- Sao lại không? Bây giờ anh phải xa em ngay.

Thái Cần giật mình, nụ cười biến mất trên môi. Thư Bồi thấy vậy không đành lòng, vội giải thích.

- Xa nhau có mấy tiếng đồng hồ thôi. Bây giờ anh phải trở về ký túc xá, dọn đồ đạc mang về đây. Bên cạnh đó anh còn phải ra phố sắm sửa thêm một số vật dụng trong nhà. Em xem thử chúng ta còn thiếu gì?

- À, nụ cười lại hiện ra trên môi Cần- Anh làm em hết hồn, anh xấu lắm.

Thư Bồi lại ôm Cần vào lòng.

- Thôi, từ rày về sau anh không dọa em nữa, em hãy tin anh, anh chỉ đùa một chút thôi.

Thái Cần ngẩng lên nhìn Bồi cười :

- Thế bây giờ anh có tiền không? đưa cho em một chút ít em đi sắm sửa cho, còn anh, anh về ký túc xá dọn đồ đạc lại được rồi.

Thư Bồi móc hết tiền trong túi ra, nộp tiền thuê nhà xong, chàng chỉ còn lại có bảy trăm năm mươi đồng. Bồi đưa hết

cho Cần nói:

- Em là nội trợ, em lo sắm sửa nhé.

Thái Cần đưa lại cho Bồi một trăm nói:

- Còn lại không biết đủ tiêu bao lâu. Để em tính xem.

- Thôi khỏi tính. Thư Bồi vừa vuốt tóc vừa nói - Tạm thời em đừng lo lắng chuyện tiền bạc, anh sẽ đi mượn thêm một ít. Anh có thằng bạn thân lắm tên là Trần Tiêu. Bình thường chúng anh hay mặc quần áo lẫn nhau nữa là. Anh sẽ mượn của hắn tạm vài bữa trả lại sau.

Và Thư Bồi bỏ đi, nhưng ra ngoài có vẻ không yên tâm còn quay lại nói:

- Nếu em có ra phố mua đồ, nhớ về sớm nhé. Hôm nay chắc anh nghỉ học một bữa. Phải làm thủ tục dọn ra khỏi ký túc xá đại học, rồi còn dọn dẹp đủ thứ...Anh nghĩ là, anh sẽ về đây trước khi chiều xuống.

Thái Cần gật đầu.

- Em ở nhà sẽ chờ anh về dùng cơm.

- Em nấu cơm à? Thư Bồi hỏi- Bây giờ chén đũa đâu nời niêu gì cũng chưa có. Thôi đi, hôm nay ăn cơm tiệm một bữa.

Thái Cần nhìn Thư Bồi cười.

- Bây giờ chúng mình đã có nhà, mà đàn ông đã có gia đình thì không nên ăn quán. Tóm lại, anh cứ đi lo việc anh, còn chuyện nhà, anh đừng bận tâm gì cả. Nhớ về sớm nhé được không?

- Thư Bồi chăm chú nhìn Cần.

- Nhưng có chắc là em còn ở lại không? Hay là anh vừa vắng nhà là em lại biến mất? Anh nói rồi đó nghe, anh không cho phép em bỏ đi một lần nữa đấy.

Thái Cần gật đầu. Thư Bồi hôn nhẹ lên tóc Cần.

- Thôi, anh đi nhé.

Thái Cần tựa cửa đưa mắt nhìn theo, cho đến lúc Thư Bồi xuống hắt cầu thang mới quay vào nhà. Nàng dang rộng đôi tay ra như muốn ôm lấy toàn ngôi nhà, toàn thế giới. Rồi Cần lại xoay người làm một vũ khúc với bài hát nghêu ngao trong miệng.

Phải sắm chổi, thùng đựng rác, ấm nước, ly chén, thức ăn và cả một...bình rượu nữa. Thái Cần ngẫm nghĩ.

Và rồi buổi chiều hôm ấy, khi mặt trời tắt nắng, khi bóng đêm bắt đầu ghé qua thành phố, Thư Bồi trở về "nhà" Vừa mới qua khỏi cầu thang, chàng đã ngăn ra. Trước mặt chàng, ngôi nhà cây đã lột xác. Ngoài cửa, hàng chậu được sắp xếp gọn gàng, tạo thành một lối đi từ cầu thang đến cửa nhà. Hoa không đẹp lắm, chỉ là loài hoa dại, cánh nhỏ nhiều màu, nhưng dù sao cũng là hoa. Cả nơi đóng gói gạch bể cũng vậy. Tất cả đã được vây kín bởi một tấm mê bồ, tạo thành một hàng rào giả. Còn trong nhà thì sao? Cửa sổ, cửa lớn đều có màn, những chiếc màn dày bằng vải tám. Trên ngạch cửa sổ lại có bày chậu hoa với những cánh hoa màu đỏ mà chàng không biết tên. Thư Bồi bước vào nhà. Bàn cũng có khăn trải với chiếc lọ thủy tinh hoa hồng đỏ. Thư Bồi đứng ngăn ra ở đó, không dám tin ở mắt mình.

Thái Cần như con gió cuốn đến, ôm lấy hông Bồi:

- Anh thấy có giống cái "nhà" chưa?

- Ờ. Thư Bồi đưa mắt nhìn quanh. Ngay cả buồn trong, chiếc giường cũng đã được phủ drap cùng màu với màn cửa- Em là ảo thuật gia à?

- Có gì đâu, tất cả quá dễ dàng. Thái Cần giải thích - Em mua một xấp vải tám, giải quyết đủ màn cửa, drap giường, mặt bàn. Riêng về hoa, thì em xuống nhà dưới. Hoa này của bà Phương đấy. Đó là loài hoa dại mọc được sân nhà bà chủ thôi. Em nhổ một mớ lên trồng vào chậu. Anh biết hoa tên gì không? Hoa mười giờ. Nó có thể nở quanh năm lại dễ trồng. Còn cái mê bồ kia, liệng bỏ một xóa dưới nhà, em xin lên, mở ra vây quanh đóng gói cho nó lịch sự một chút. Tất cả không tốn một cắc...Có điều, em báo cho anh biết nhé, em đã xài hết tiền...

Thái Cần nói với một chút rụt rè.

- Bởi vì...Máy thứ hàng cần thiết không mua sắm không được.

- Dĩ nhiên như vậy rồi. Thư Bồi trù mẩn nhìn người yêu- Em đừng lo lắng gì cả. Cần thì phải xài thôi. Vấn đề tiền bạc em để anh lo. Nay, anh mới mượn được của Trần Tiêu một nghìn bạc. Ngày mai, anh sẽ ghé qua Trung tâm kiếm việc làm cho sinh viên, để đăng ký kiếm hai chỗ dạy kèm. Như vậy, cuộc sống của chúng ta sẽ thoải mái hơn. À...

Thư Bồi chợt ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, chàng hít hít mũi, rồi tròn mắt:

- Ờ...Cái gì thơm quá vậy? À thì ra em nấu bếp thiệt ư?

Thái Cần cười thiệt tươi.

- Em đang nướng thịt đấy, em mong là anh sẽ ăn không chê thức ăn của em nấu.

Nói xong, Thái Cần lại như chú ong nhỏ, cất cánh rời khỏi chàng, đi lo sắp xếp đồ đạc của Bồi mang về từ ký túc xá lại.

Và tối hôm ấy. Khi mọi việc đã hoàn tất, Thư Bồi mở rộng cửa sổ. Ánh trăng tràn vào phòng. Ngồi xuống bàn: Thịt nướng, cá chiên, canh cải thêm một món xào..Lần đầu tiên, Thư Bồi như phát hiện, chỉ với đôi tay, người đàn bà đã tạo ra bao nhiêu phép lạ, Thái Cần đứng cạnh bạn với nụ cười. Nàng đã bày ra hai cốc nhỏ với một bình rượu chát.

- Đây là loại rượu nhẹ mà bà chủ tiệm tặng thêm cho em, chắc uống cũng không đến nổi say đâu.

Thái Cần mở rượu ra, rót đầy hai cốc nhỏ. Nàng ngồi xuống đối diện với Bồi.

- Em có thấy còn thiếu món gì không?

Thái Cần ngạc nhiên.

- Còn thiếu gì nữa anh?

Thư Bồi lấy trong túi ra hai cây đèn sáp màu đỏ nhỏ. Thái Cần nhìn thấy chột xúc động. Lòng ngập đầy tình cảm khó tả, vui có, buồn có...thẹn thùng có. Và rồi cả hai ngồi đối diện dưới ánh đèn im lặng nhìn nhau. Thư Bồi nâng ly lên, nói khẽ:

- Đây là những cốc rượu giao bôi, phải không em?

Đôi gò má Thái Cần ửng đỏ. Nụ cười thật ngọt trên môi. Và

cả hai cùng nâng ly, nốc cạn. Thái Cần lại rót đầy hai ly khác.

- Em sung sướng quá, sung sướng vô cùng. Có rượu để say. Không rượu em cũng đã say, em đã có cảm giác bay bổng rồi anh biết không?

Sau đó cả hai dùng cơm. Họ tương kính như tân. Thái Cần không biết uống rượu, chỉ mới hai ly mặt đã đỏ như gấc. Nàng tận tình phục vụ. Bồi. Bồi cơm, gấp thức ăn, rồi rót rượu. Cần nói một cách không rõ ràng:

- Em có nằm mơ cũng không ngờ được có cái ngày hôm nay. Tuyệt quá. Em có cảm giác như mới vừa mọc thêm đôi cánh, em sắp sửa tới cung trăng rồi..

Thái Cần quay lại nhìn ra khung cửa sổ. Cái ngôi nhà này quá thật tuyệt vời. Ở thành phố mà ở mãi cao thế này mới thưởng thức được trăng. Trăng tròn vành vạnh đang treo cao trên bầu trời, đang tỏa sáng. Thái Cần nhìn trăng rồi nói.

- Anh Bồi, anh nhớ thơ Đường có câu " Nâng rượu hỏi trời cao, bao giờ trăng sáng to?" không? Vậy thì em hỏi nhé? Em hỏi ông trời xem, hạnh phúc của đôi ta có được mãi mãi hay không? Anh Thư Bồi anh biết không? Em rất yêu thơ của Tô Vũ " Không biết tận trời cao, hôm nay ở vào năm nào"...

Rồi Thái Cần thở dài một cách sung sướng.

- "Mong người mãi bên nhau, ngàn dặm là thuyền duyên". Ồ, anh Thư Bồi. Ước gì ta không còn xa nhau nữa. Không xa nhau một tấc, ta mãi mãi là của nhau, của nhau..

Rồi quay sang nhìn Thư Bồi cười, Thái Cần hỏi:

- Anh có biết có một bản nhạc tên gọi: " Mong người mãi bên

nhau" không?

- Không biết. Thư Bồi đặc đưa xuống. Chàng bước qua ôm lấy Thái Cần- Em say rồi à?

- Vâng, say rồi. Trong hoàn cảnh này, không say cũng không được. Thái Cần nói. Không ngừng nhìn Bồi - Anh Bồi, để em hát cho anh nghe nhé, chịu không?

- Chịu.

Thế là Thái Cần cất tiếng hát.

Nâng rượu hỏi trời cao

Trắng sáng từ đâu có?

Đùng sầu đôi mày châu

Đùng gầy vì thương nhớ.

Cách chia chỉ tạm thời

Đời rồi sẽ dài lâu

Nâng rượu hỏi trời xanh

Trắng sáng từ đâu tới?

Buồn cũ đã qua rồi

Gặp nhau niềm vui đến

Mong gần mãi dài lâu

Nâng rượu hỏi trời xanh

Trắng sáng từ đâu tới?

Chuyện củ đã tàn phai
 Thề xưa còn như cũ.
 Tình yêu mãi đòi đòi
 Bên nhau vẫn dài lâu
 Nâng ly hỏi trời xanh
 Trăng sáng từ đâu đến?
 Trời xanh mãi không già
 Tình yêu mãi không phai
 Lòng với lòng ghi nhớ
 Tình mãi mãi dài lâu..

Thái Cần hát xong. Khuôn mặt đầy nét say. Cái khung cảnh, tiếng hát, con người làm cho Bồi cũng say nốt. Chàng không dần được lòng cúi xuống hôn lấy người yêu.

- Anh Thư Bồi.

- Hư?

Thư Bồi hỏi mà không rời khỏi môi Cần.

- Anh có cảm thấy là chúng ta quá hạnh phúc rồi không? Em thì nghĩ là hạnh phúc của toàn thế giới đang ngập đầy trong nhà ta đấy anh a.

Thư Bồi đứng dậy, bế Thái Cần về phòng ngủ. Đến nơi chàng ngã lăn lên giường. Những nụ hôn cuồng nhiệt, những tiếng cười hạnh phúc. Thư Bồi nắm chặt lấy tay Cần nói:

- Anh là của em và em là của anh, chúng ta mãi mãi là của nhau anh nhé?

Ánh trăng nghiêng nghiêng, rồi chênh chếch lên đầu giường. Ngoài khung cửa sổ có một cành cây to. Nó đang lay động những chiếc lá theo gió. Bồn ươm Cẩn trong lòng. Chàng có cảm giác như mơ.

- Em à! Em có biết...Đêm nay em là...Cô dâu đẹp nhất không?

- Vâng.

Thái Cẩn ngoan ngoãn đáp.

Trăng vẫn sáng tỏ, vẫn đẹp. "Ánh trăng sẽ là áo cưới của em và trời xanh sẽ là nhân chứng cho tình yêu chúng mình". Câu đó ai đã nói rồi cả? Hình như là Cẩn phải không?...Thư Bồi nghĩ. Vậy mà mãi đến bây giờ nó mới trở thành sự thật.

Nâng ly hỏi trời xanh. Trăng sáng tự bao giờ? Mong là trời xanh mãi để chứng giám cho cuộc tình...Mong là...Tất cả đều có nghĩa dài lâu.

CHƯƠNG 12

K không khí trong phòng vẽ rất yên tĩnh.

Kiều Thư Bồi đứng trước giá vẽ. Mắt chăm chú nhìn bức phát họa về dáng người. Rồi chàng ngẩng lên nhìn người mẫu đang đứng trên bục. Lòng không chủ tâm, đây đâu phải là lần đầu tiên. Bồi đã vẽ qua mấy lần cơ thể học. Vậy mà không hiểu sao đầu óc hôm nay lại bình bồng. Có lẽ, cái dư vị của tình yêu đêm qua. Vâng, chính đêm qua. Bồi bây giờ mới hiểu thế nào là sự kỳ diệu tuyệt vời của phụ nữ. Bồi cầm bút than lên, nguệch ngoạc vẽ. Nhưng trong đầu Bồi không phải là cô người mẫu trước mặt mà là khuôn mặt dịu dàng tình cảm của Thái Căn.

Trần Tiêu bước qua. Tiêu là bạn trọ cùng phòng trong ký túc xá với Bồi. Không những thế còn là bạn học cùng lớp, cùng ngành. Nói rõ hơn là bạn tri kỷ của Bồi.

Cha của Trần Tiêu làm việc ở xưởng lọc dầu. Gia đình khá sung túc. Có điều Tiêu là thanh niên thực tế. Chàng nghĩ là mình còn không những năm đứa em cần phải làm gương, nên Tiêu sống rất thanh bạch và chịu khó. Đứng trên phương diện suy nghĩ, Tiêu có vẻ trưởng thành hơn Bồi. Chân đạp đất, không mơ mộng, không ảo tưởng. Biết khả năng mình đến đâu và dựa vào đấy mà phát triển hướng đi riêng của mình.

Trần Tiêu đứng nhìn Thư Bồi vẽ, nhìn bức phác họa, một bức tranh gần như xa lạ với người mẫu

- Mi đang vẽ ai thế?

Thu Bồi giật mình, nhìn kỹ tranh, chợt đỏ mặt. Chàng kéo tờ giấy xuống xé nát, rồi đặc giấy vẽ khác lên. Bồi quay sang nhìn Tiêu và trở về với thực tại:

- Trần Tiêu, nghe nói mi có hai chỗ dạy kèm, phải không?

- OK!

- Vậy mi nhường một chỗ cho tao được không?

- Ủa, hình như mi đã đến trung tâm tìm việc làm đăng ký rồi cơ mà?

- Đăng ký là đăng ký chứ có hy vọng gì đâu? Ở đây người ta nói, phụ huynh học sinh đòi thầy dạy kèm phải ở bên ngành toán lý hóa hoặc ngoại ngữ. Còn sinh viên ngành nghệ thuật như chúng ta không ăn khách. Vì vậy họ bảo tao đợi. Hy vọng quá mong manh, mà trong lúc này, tao lại cần có việc làm ngay.

- Hai ngày nay mày làm gì có vẻ bận rộn thế? Dọn ra khỏi ký túc xá đi mượn tiền, rồi chạy kiếm việc làm...

- Hôm nào rảnh tao sẽ kể cho mày nghe sau.

Trần Tiêu nhìn bạn.

- Cho tao hỏi ngắn một câu thôi. Chuyện này có liên hệ gì đến đàn bà không?

- Có.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, nói:

- Mày có biết là hôm qua Tô Yến Thanh đã vào trường tìm mi

suốt cả buổi chiều rồi không?

- À. Thư Bồi sức nhớ ra- Chết chữa, tao lại quên mất!
- Cái gì mà khiến mày quên hết mọi chuyện vậy?
- Đúng ra hôm qua tao có hẹn với Yến Thanh.
- Có nghĩa là một cô gái khác làm mày quên cái hẹn đó?

Trần Tiêu vừa vẽ vừa nói. Anh ta có vẻ bất bình. Phải thú nhận một điều là Tiêu cũng rất ái mộ. Yến Thanh. Với Tiêu, Yến Thanh là một cô gái đáng quý trọng. Đẹp, có tài, có óc châm biếm sâu sắc. Thư Bồi hiểu bạn, biết bạn không hài lòng, đành thú nhận:

- Vâng.

Trần Tiêu không nói gì thêm. Giáo sư hội họa đang bước xuống, đi về phía hai người. Họ phải tập trung sự chú ý lên trang giấy.

Và suốt buổi học hôm ấy. Họ không trao đổi gì nữa. Mãi đến lúc tan giờ...Chuông reo. Một người sắp xếp giấy bút lần lượt đi ra. Trần Tiêu mới nắm lấy tay Bồi nói:

- Nào, lại đây, tao phải xử mày mới được.
- Xử tao? Thư Bồi trợn mắt- Tao đã làm gì sai nào?
- Sai hay không, tao phải biết hết sự thật mới kết luận được.

Họ kéo nhau ra khỏi phòng vẽ. Chiều hôm ấy, nắng chói chang trong vườn trường. Nhưng vì là đầu hạ,nên cũng không nóng lắm. Có gió thổi nhẹ. Cả hai men theo con đường trải sỏi vừa đi vừa nói chuyện.

- Nào nói đi. Trần Tiêu lên tiếng- ở đâu rồi đột nhiên có một cô gái xuất hiện bất ngờ, cột chặt lấy mi. Tao thấy thì cô bé này hẳn bản lĩnh lắm.

Thư Bồi thở dài:

- Chưa gì mi đã có ấn tượng không tốt với người ta rồi. Phải biết hết nguồn lai câu chuyện rồi hãy phê phán chứ?

- Thì tao đang tìm hiểu đây. Trần Tiêu nói - Sao cô ấy học ở đâu? Cùng trường đại học với chúng ta không?

- Không, cô ấy chưa tốt nghiệp phổ thông, lấy đâu lên đại học.

- Ồi giỏi! Trần Tiêu tròn mắt, rồi nói - Thôi được, sức học cũng không tiêu biểu được hết con người, thế cô ấy làm nghề gì?

- Cô ấy à? hoàn cảnh bi đát lắm. Thư Bồi không biết phải trình bày thế nào cho nhẹ chỉ nói - Cha cô ấy đang ở tù, còn mẹ thì mới tự tử tháng trước.

Thật ư? Trần Tiêu dừng lại dưới một tàn cây to, ngạc nhiên nhìn bạn - Mày không nói giỡn chơi chứ Thư Bồi?

- Tao không thể nói đùa trong lúc này. Chuyện này nói đùa được ư?

- Mi bảo là cha cô ta đang ngồi tù?

- Ờ.

- Tội gì đấy?

- Một vụ án khác phức tạp. Tội buôn lậu, ký chi phiếu không

tiền bảo chứng.

- Trời đất! thế làm sao mi quen được một cô gái có gia phả như vậy? Trần Tiêu kêu lên - Mi đã bị người ta lừa vào tròng rồi. Thư Bồi, mi đừng có bộp chộp vậy. Mi chưa có kinh nghiệm đời..Chưa "chích thuốc ngựa". Nhiệt tình và lòng thương người dễ bị lợi dụng lắm..

- Trần Tiêu! Thư Bồi bực dọc cắt ngang - Nếu mi mà còn phê phán Thái Cần cái kiểu đó nữa, thì ta cắt đứt tình bạn với người đấy.

- Ồ! Trần Tiêu tựa người vào thân cây, chăm chú nhìn bạn, rồi gật gù - Thế này, có nghĩa là mi đã suy nghĩ, đã quyết định?

- Sao lại không? Tao đã tính tới chuyện cưới Thái Cần làm vợ, dĩ nhiên phải suy nghĩ kỹ mới quyết định như thế chứ.

- Cưới làm vợ? Trần Tiêu tròn mắt - Thế bây giờ? Chưa cưới mà chúng bây đã ở chung?

- Vâng.

- Cô ta cũng dễ dàng chấp nhận sống chung trước khi cưới? Như vậy cô ta phải thuộc loại mô típ "Đột sống mới" rồi?

Trần Tiêu hừ nhẹ trong mũi, rồi tiếp:

- Vậy mi có phải là người đầu tiên ăn ở với cô ta không?

- Tao xin phép không trả lời câu hỏi này của mày. Thư Bồi đỏ mặt nhìn bạn nói, chàng có vẻ khó chịu - Mày làm gì như quan tòa thẩm vấn bị can thế? Một cuộc thẩm vấn đây ác ý không mấy thân thiện. Tao biết mày không hiểu gì cả. Mày không hiểu gì về chuyện của chúng tao.

Chúng tao quen nhau từ lúc tóc còn để chỏm. Chúng tao lớn lên cạnh nhau, học chung, vui đùa với nhau. Bây giờ, gia đình cô ấy tan nát, cô ta không nơi nương tựa, một tổ ấm...Bây giờ...Mày làm ơn đừng hạch sách gì nữa. Chuyện đó là chuyện riêng của tao. Tao chỉ muốn hỏi mày, mày có chịu giúp đỡ tao không?

Trần Tiêu lặng lẽ nhìn Bồi.

- Mày muốn tao giúp đỡ mà lại không muốn tao biết vì sao phải giúp đỡ thì làm sao nhiệt tình được.

- Tốt lắm. THư Bồi quay người lại như định bỏ đi - Vậy để tao đi nhờ người khác.

Tiêu nắm tay bạn kéo lại.

- Nói vậy đã giận rồi ư? Thôi mà, đứng lại bàn thêm một tí xem nào?

Thư Bồi đứng lại, nghi ngờ nhìn bạn.

- Tao hiện có hai chỗ dạy kèm. Trần Tiêu nói - Một chỗ dạy kèm cho hai đứa con trai ở cấp hai môn Toán và Anh văn vào ba ngày hai, tư, sáu, một cho học sinh lớp mười hai, đang chuẩn bị thi vào đại học vào các ngày ba, năm, bảy. Mì muốn chọn chỗ nào?

- Thư Bồi suy nghĩ một chút nói.

- Tao thấy thì dạy cấp hai nhàn hơn...

- Được, hôm nay là thứ sáu, tối nay tao dẫn mày đến đấy. Nhưng mà, mày phải mua chiếc xe đạp, vì hai thằng bé này ở tận ngoại ô. Đạp xe một tiếng, dạy hai tiếng coi như mất ba tiếng. Giờ dạy từ bảy giờ ba mươi tới chín giờ ba mươi, lương

tháng là một nghìn đồng. Tao nói trước là cực lắm đấy. Tối nay mày phải đi với tao tới đây xem người ta chịu nhận mày không, nhắm kiên nhẫn được không? bằng không thì miễn đi.

- Dĩ nhiên là chịu khổ nổi tao mới tìm mày chứ?

- Chuyện dạy kèm khổ tâm lắm chứ không ngon ăn đâu. Hai thằng nhóc đó ngang ngược, lại nghịch ngợm. Lúc nào cũng kiếm chuyện quấy rối. Còn cha mẹ chúng. Không cần lý lẽ thiệt hơn chỉ cần thấy chúng sụt hạng là trách móc, là đổ trút trách nhiệm cho người dạy, chớ còn họ vô can. Đấy, cậu thấy sao? Chịu đựng được chứ?

Kiều Thư Bồi nhìn Trần Tiêu.

- Được.

- Vậy thì đi. Tiêu nói - Thú thật với mày, tao cũng chịu mấy thằng nhóc này hết nổi rồi. Bây giờ bàn giao cho mày để nhẹ người một chút...

Nhưng rồi suy nghĩ một chút Trần Tiêu lại nói:

- Thư Bồi này. Dù sao tao với mày cũng là bạn bè thân thiết. Mày có đồng ý không?

- Ồ.

- Vậy tao có thể khuyên mày mấy câu được không?

Thư Bồi nhìn xuống đất mũi giày chàng ấn mạnh xuống đất.

- Tao biết mày muốn nói gì. Có phải mày định nói là tao đã bị gái lừa. Tao đang đi xuống dốc. Tao..Nhưng tao tha thứ cho mày đấy. Vì mày không hiểu được Thái Cần nên mới nói như vậy.

- Mây tha thứ cho tao? Trần Tiêu có vẻ không hài lòng, nhưng không nói ra. Chàng chỉ nói - Tao nghĩ ít ra cô ta phải có một cái gì đặc biệt mới lôi cuốn được mày. Cô ấy đẹp lắm ư?

- Đẹp hay không tùy theo cái nhìn của mọi người, với bạn đã có tiên kiến trước như vậy, chưa hẳn là thấy đẹp. Mà có khi còn cho là xấu?

- Ai xấu?

Đột nhiên có tiếng con gái từ phía sau hỏi. Làm cả hai giật mình quay lại. Yến Thanh với chồng vờ trên tay và nụ cười thật tươi đang tiến tới. Sự xuất hiện bất ngờ của cô nàng làm Thư Bồi bối rối khôn cùng. Chàng muốn tìm có để chuồng êm, nhưng Yến Thanh đã nhìn thẳng vào mắt chàng.

- Cái ông hện lèo này. Sao không giữ lời hứa vậy ông?

- Xin lỗi. Thư Bồi vội cười gượng - Hôm qua vào phút cuối có chút công chuyện, nên tôi quên mất.

Yến Thanh soi mói nhìn Bồi:

- NGhe nói anh đã dọn ra khỏi ký túc xá sinh viên?

- Ờ.

- Sao vậy?

- À...À...Tại vì. Thư Bồi lúng túng - Ở ký túc xá đông quá. Tôi nghĩ, trong lúc tôi cần có một chỗ yên tĩnh. Tôi không quen với những chỗ quá đông người.

Bồi trả lời bằng một cách không đầu không đuôi. Lòng chàng lại thắc mắc. Sao đàn bà họ thích hỏi một cách cặn kẽ như vậy. Trong khi Trần Tiêu hết nhìn Bồi lại nhìn Yến Thanh

cười. Thanh chợt quay lại hỏi.

- Anh Tiêu. Anh cười cái gì thế? Có ai làm hề đầu cho anh cười? Kỳ cục!

- Kỳ cục? Trần Tiêu ngạc nhiên - Vậy thì Yến Thanh có thấy Thư Bồi nó kỳ cục không? Hừ! Trên đời này sao lắm chuyện lạ thế? Khi không rồi giận cá chém thớt.

Và quay sang Thư Bồi Tiêu vỗ vai bạn nói:

- Cậu nói đúng đấy Bồi a. Cái đẹp cũng tùy theo cái nhìn của mỗi người khác nhau. Chưa gì, có người đã cho là tao kỳ cục. Vậy thì, để tao đi chỗ khác chơi vậy.

- À. À. Thư Bồi chợt quýnh lên - Mấy định đi đâu vậy?

- Trở về ký túc xá chứ đi đâu. Trần Tiêu quay người như muốn bỏ đi - Tối nay sáu giờ năm mươi phút, tao chờ mày trước cổng ký túc xá đấy. Đừng quên nhé. Tao thấy mấy lúc này mắc thêm chứng bệnh "hay quên" nữa đấy.

Thư Bồi không giữ được Tiêu. Chàng bối rối quay lại. Yến Thanh có vẻ tò mò.

- Anh đang mưu đồ gì với Trần Tiêu đấy? Rủ nhau đi chọe gái à?

- Đừng có đoán mò. Thư Bồi vội giải thích - Tôi đang nhờ hắn tìm dùm cho một chỗ dạy kèm. Tối nay hắn sẽ đưa tôi đến nhà đó giới thiệu.

- À! Yến Thanh tròn mắt - Hình như chữ viết của anh đẹp lắm phải không?

Yến Thanh hỏi làm Bồi hơi ngạc nhiên.

- Ờ ờ...Cũng không xấu xí lắm.

- Vậy thì, như anh đã biết đấy, cha em đang biên tập một quyển sách có tựa đề là " Văn học sư? Trung Quốc". Ông ấy cần một thư ký sắp xếp tài liệu và sao chép. Em nghĩ, anh có thể làm được việc đó. Công việc này dù gì cũng nhẹ hơn là đi dạy kèm.

Thư Bồi nhìn Yến Thanh suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Cảm ơn, nhưng mà tôi thích đi dạy kèm hơn.

- Sao vậy?

- Tôi..Thư Bồi lưỡng lự một chút cười nói - Chữ tôi tạm tạm chữ viết cũng không đẹp lắm đâu.

- Hừ. Yến Thanh trề môi - Tôi hiểu tại sao anh lại từ chối không nhận việc rồi.

Thư Bồi kinh ngạc:

- Tại sao? Yến Thanh cho là vì sao chứ?

- Tại sao à? Giọng Thanh kéo dài - có gì lạ đâu, chẳng qua vì cái bản chất cao ngạo của anh. Anh muốn tự mình tìm lấy công việc làm không thích dựa hơi bạn gái. Thật tình, thì chuyện đó có quan hệ gì chứ? Hoàn cảnh gia đình anh thế nào, cả nhà em đều biết, cha em còn tỏ ra thán phục anh. Sao? Yến Thanh nhướn mày, tiếp - Rõ ràng là cha em đang cần người, muốn ai thì cũng đâu bằng nhờ anh?

- Tại sao không bằng nhờ tôi?

- Trời đất, vậy mà không biết. Yến Thanh đỏ mặt nói - Anh tối ngày chỉ biết hỏi khó để bắt người ta phải nói. Có phải

là...Anh nghĩ là...Em muốn anh đến nhà em để...tình cảm mình thân mật hơn không?

Thư Bồi chợt thấy bối rối, phải nói là sợ hãi thì đúng hơn. Chàng đứng ngẩn ra trong khi Yến Thanh cười một cách đắc ý.

- Thôi được rồi. Thế này nhé. Yến Thanh lại tiếp - Ngày mai anh đến nhà em dùng cơm rồi tính sau. Mẹ em nói..Sao lâu quá không thấy anh đến chơi đấy.

- Ồ...Không được. Thư Bồi càng lúng túng - Yến Thanh ạ, mai tôi cũng có công chuyện. Có lẽ nếu xong chuyện, tôi phải dạy kèm.

- Sao kỳ vậy? Nói muốn khan cả cổ mà anh vẫn còn muốn đi dạy kèm. Yến Thanh châu mày - Cái con người anh quả là kỳ cục. Anh tưởng dạy kèm sung sướng lắm hả. Hôm trước, bạn em, Nhậm Vũ Lan đấy, nó cũng đi dạy kèm. Nó bị thằng bé chọc một trận phải khóc đấy. Ngay anh Cao Vỹ lắm mồm, lắm mép thế kia, mà còn bị mẹ của học trò chọc quê đến độ muốn độn thổ. Cho anh biết, nếu mấy đứa học trò mà dễ dạy thì chưa hẳn Trần Tiêu chịu nhường cho anh đâu.

- Trần Tiêu đã cảnh cáo anh là tụi nó nói rất mất dạy.

- Đấy anh thấy, đâu phải dễ ăn đâu? Yến Thanh đắc thắng nói - anh đừng nên nghĩ là vì biết anh cần việc làm rồi nói là cha em cần người. Cha em đang tìm người thật đấy. Đúng ra thì lúc đầu cha cũng định chọn một sinh viên văn khoa, nhưng sau đó người đó nói, trình độ văn học của anh cũng khá...

Yến Thanh chỉ nói đến đó, rồi lại đỏ mặt. Thư Bồi có cảm giác ngượng.

- Cám ơn Thanh, nhưng tôi nhận thấy tôi không đủ trình độ để đảm nhận việc đó. Sợ là...Cha Thanh rồi sẽ thất vọng. Thôi thì tốt nhất không nhận là hơn.

- À, Em hiểu rồi. Yến Thanh lại cười, nụ cười thật tươi - Em biết là anh sợ..Làm việc bê cha lâu ngày, cha sẽ thấy rõ tật xấu của anh chứ gì? Con người anh thật khó hiểu. Thôi được. Yến Thanh nhún vai - Không ai ép anh, anh cứ" đi dạy kèm đi rồi biết.

Yến Thanh ôm tập bỏ đi, nhưng đi được hai bước cô ta lại quay lại nói.

- Sao? Anh chưa về ư?

- Chưa. Thư Bồi giả vờ quay đi - Tôi còn có chút việc.

Yến Thanh châu mày, lăm bắm cái gì đó trong miệng, rồi bỏ đi một nước ra cửa. Thư Bồi nhìn theo mãi đến lúc không còn nhìn thấy, mới quay lại thở phào. Nhìn vào đồng hồ, đã năm giờ rưỡi chiều, Thái Cần có lẽ đang chờ ở nhà. Chàng vội vã bước nhanh ra cổng.

Leo một hơi bốn tầng lầu, lên đến sân thượng. Vừa đến cửa, Thư Bồi đã gọi lớn.

- Thái Cần em!

Thái Cần lập tức như con gió lửa ra cửa, nhào đến ôm lấy chàng.

- Sao anh về trễ thế? Em nhớ" anh muốn chêt à!

Thư Bồi âu yếm cúi xuống, đặt nụ hôn lên môi vợ.

- Đừng, đừng anh. ANh không cạo râu làm em nhột quá.

Rồi Thư Bồi cũng buồn Cần ra.

- Em ở nhà làm gì?

- Chờ anh. Thái Cần nói - Em chờ anh suốt ngày. Rồi kéo tay Bồi vào nhà, Cần nói:

- Nào, anh vào đây, vào đây xem!

Thư Bồi ngỡ ngác đi theo Cần, không ngờ Cần kéo Bồi đến bên cửa sổ.

- Anh xem kìa!

Thư Bồi nhìn ra ngoài khung cửa. Lập tức chàng như lặng người đi, thì ra cửa sổ của nhà hướng ra phía tây. Bây giờ mặt trời đang lặn, một quả cầu màu đỏ đang phoi mình cuối chân trời. Ráng hồng nhuộm đỏ cả không gian. Những sợi ráng hồng quen thuộc, bất giác, Bồi nhớ đến bờ bể lúc hoàng hôn. Cảnh đó, người đây. Bồi bước sệt lùi mấy bước, mê mẩn ngắm lấy khung cửa sổ. Bên ngoài cửa, ráng hồng đầy trời. Còn trong cửa Thái Cần đứng đấy, mái tóc dài đang lặng bay theo gió. Một cảnh đẹp tuyệt vời - Màu hồng đang nhuộm sắc áo nhuộm lấy mọi vật chung quanh. Ngay cả chậu hoa trên thềm cửa cũng bị nhuộm đỏ. Cảnh đẹp như tranh, như mộng.

Trong lúc đó, Thái Cần chợt nói:

- Anh có biết không? Ngày trước, bên bãi biển cũng có ráng hồng thế này. Bao nhiêu hoàng hôn chúng ta đã ngắm chung nhau. Không những thế, ở ngôi nhà trắng, cửa sổ nhà em lại hướng về phía tây. Vì vậy, ráng hồng như dính liền với đời em. Bây giờ em đã từng thề với trời đất, với hoàng hôn, là mãi mãi sau này, có thể nào đi nữa, trái tim của em cũng là của anh.

Thư Bồi đứng lặng nhìn Cần, rồi như sực nhớ ra chàng nói:

- Đứng yên, em đứng yên đừng đi đâu nhé.

Trong lúc Cần chưa hiểu gì thì Thư Bồi đã chụp giá vẽ lên nói:

- Anh muốn ghi lại cảnh hoàng hôn hôm nay. Em đứng đấy bên khung cửa sổ, chậu hoa và cả sắc trời hồng của hoàng hôn nữa.

Thái Cần đứng yên, nàng không dám đánh tiếng để cho Thư Bồi dồn hết tâm trí vào chuyện vẽ. Đây là lúc cảm hứng tuông trào..Bồi cố ghi lại cái đẹp vĩnh cửu đó.

Nhưng chỉ một lúc sau, màn đêm đã ụp đến. Màu trời đã thay đổi. Không còn ráng chiều, chỉ có bóng đêm xám xịt. Thư Bồi thở dài, đặt bút xuống. Chàng chỉ bắt được một phần cái đẹp. Trong lúc Thái Cần bước tới nhìn vào bức tranh, cô nàng tròn mắt sung sướng:

-Ồ tuyệt quá! Đẹp quá ! Anh Thư Bồi ơi, sao anh vẽ đẹp như vậy? Anh đúng là thiên tài. Anh! Anh đúng là họa sĩ tuyệt vời!

Trong lúc Thư Bồi tiếc rẻ:

- Trời tối nhanh quá. Nếu cho anh thêm hai mươi phút nữa thôi, thì còn đẹp hơn nhiều.

- Đừng lo. Ngày mai còn hoàng hôn nữa cơ mà. Thái Cần ngẩng mặt lên nhìn chồng nói - Ngày mai thế nào cũng có ráng chiều nữa, anh sẽ vẽ tiếp nhé?

Đúng rồi, mai vẫn còn...Thư Bồi xiết chặt Cần vào lòng với nụ cười.

- Có lẽ bây giờ anh đói rồi. Thái Cần nhìn Bồi dò xét - Để em làm cơm anh ăn nhé? Hơn sáu giờ rồi còn gì.

- Cái gì? THư Bồi giật mình - Chết chưa, suýt tí anh đã quên. Không được rồi, Thái Cần ơi, anh không ăn cơm, anh có cái hẹn với Trần Tiêu, phải đến cái chỗ dạy kèm, hẩn nhường cho anh một chỗ đấy.

- À. Nhưng mà...Thái Cần lo lắng - Phải đi ngay ư? Đến mấy giờ anh mới về?

- CÓ lẽ khuya lắm. Hay là em dùng cơm trước đi nhe.

Thái Cần lắc đầu.

- Không, em sẽ đợi anh về ăn chung à...À...Bây giờ để em tạm làm gói mì ăn liền cho anh nhé, nhanh lắm chỉ ít phút là xong. Đâu thể để bụng đói đi nhận việc được anh a.

- Không, không kịp đâu. THư Bồi nhìn vào đồng hồ - Bây giờ là trễ rồi, Trần Tiêu hẩn sẽ chửi anh chết.

- Đợi chút, anh phải khoác thêm áo chứ, kéo khuya về lạnh.

RỒI Thái Cần chạy vào phòng trong, lấy chiếc áo gió ra, mặc nhanh cho Bồi với một nụ hôn:

- Cái anh Trần Tiêu đó tốt quá anh hư? Nếu một lát nữa, anh kéo được anh ấy đến đây, em sẽ làm thêm một phần ăn cho anh ấy, mời người tốt ăn chứ, được không?

THư Bồi ngẩn ra, mặt chợt đanh lại:

- Không, không bao giờ anh mời hẩn đến đây đâu.

Rồi THư Bồi bước nhanh ra cửa. Thái Cần đứng nhìn theo.

Nghĩ đến thái độ và lời nói của Thư Bồi lúc sắp ra cửa. Cần có phần nào hiểu. Có một sự khó khai thông giữa hai người, nhưng mặc. Cái chuyện không hiểu nhau đôi khi chỉ tạm thời.

Thái Cần bước vào nhà, đến bên bàn, ngắm lấy bức tranh. Rồi ngẩng lên nhìn ra khung cửa sổ, màn đêm đã vây kín mọi vật từ lâu.

CHƯƠNG 13

Kiều Thư Bồi ngồi nhìn hai cậu học sinh của mình.

Một cậu mười lăm tuổi học lớp chín, tên là Tôn Kiện; một cậu mười ba tuổi học lớp sáu, tên là Tôn Khang. Giống như cái tên của chúng. Tên nào cũng vạm vỡ to lớn con. Thư Bồi thường nghĩ, nếu cái học của chúng mà phát triển như cơ thể của chúng thì hay biết mấy. Bây giờ ngồi nhìn bài thi Anh văn của Tôn Kiện với những dòng chữ đỏ, phê gạch tứ tung mà Bồi thấy nản lòng. Học sinh lớp chín rồi mà không biết được tên gọi mười hai tháng bằng tiếng Anh. Nói chi tên gọi tháng, bảy ngày trong tuần còn không biết.

Đã dốt mà còn hay phê phán. Tôn Kiện cứ nói:

- Các người nước ngoài sao họ ngu quá. Cứ bày cho tên này tên kia rắc rối. Sao không bắt chúng ta gọi tháng một, tháng hai, tháng ba,...cho gọn, cho dễ nhớ. Không phải là tôi không biết tiếng ANH, có điều tôi thấy kỳ cục bất bình. Một nước to như thế này, cần gì phải biết chữ Anh, lại còn sắp xếp anh ngữ thành một môn học chính nữa. Không lẽ ta phải lệ thuộc họ ư?

- Ở đây không phải là phân tích cái lý của chuyện học. Thư Bồi nói - Cậu nên biết là ngày thi đã gần kề, mà Sở Giáo Dục quy định, Anh ngữ là một trong những môn thi chính thì cậu phải học thôi, để đi thi.

Tôn Kiện làm ra vẻ như người đầy chí khí.

- Mình tuổi trẻ. Thấy cái gì bất hợp lý, sai trái của xã hội thì phải đứng lên đòi hỏi cải cách, hoặc lật đổ cái chế độ giáo dục sai lầm chứ ?

Kiều Thư Bồi lắc đầu:

- Bây giờ không còn đủ thì giờ để cho cậu lật đổ nữa đâu. Còn hai tháng nữa là đến ngày thi rồi. Chuyện bất hợp lý đó để qua một bên, bây giờ đem sách Anh văn ra. Chúng ta cần ôn bài trước đã.

Tôn Kiện nhún vai:

- Nhưng mà...quyển sách Anh văn của tôi không biết đâu mất tiêu rồi!

Thư Bồi chau mày.

- Sao kỳ vậy?

- Thì rớt mất. Tôn Kiện trả lời một cách bình thản - Hoặc là bạn bè lấy giấu. Đứng rồi chắc tay Cận ngồi kế bên lấy mất. Mai vào lớp hẳn sẽ biết tay ta. Thôi thế này thầy ạ, hôm nay ta nghĩ học tiếng Anh mô,t bữa vậy.

Tôn Khang ngồi kế bên chỉ ôm bụng cười. Thư Bồi nghi ngờ quay sang Tôn Khang.

- Em cười gì thế?

- Em cười..Em cười..

Khang chưa kịp nói dứt câu thì Tôn Kiện đã quay qua " cấu " một cái thật đau lên đùi em trai. Làm thẳng bé suýt soa liên tục. Thư Bồi không buồn tha:

- Em cười cái gì nói cho tôi biết đi.

- Em cười là...Tôn Khang tròn mắt, làm ra vẻ ngây thơ - Em cười thầy có nút ruồi bên cằm giống như nút ruồi duyên của mấy cô gái.

Tôn Kiện được dịp cười hô hô. Hai anh em hấn ôm bụng cười. Chúng đã coi Thư Bồi như tên hề. Bồi rất bực nhưng cố gắng dần lòng, nghiêm giọng nói:

- Thôi đừng cười nữa, học đi.

Nhưng hai cậu nhóc vẫn cười. Thư Bồi lớn tiếng:

- Tôn Khang! Quyển Anh ngữ của cậu chắc chắ"n là chưa mất, vậy cậu mang ra đây.

Tôn Khang chậm rãi lấy cặp ra, lục hết ngăn này đến ngăn khác. Thật lâu nó mớ"i tìm ra được quyển sách. Kêu Thư Bồi đỡ lấy lật ra, bên trong đây những vết mực, nét vẽ bậy ngoặc ngoạc.Có cả một bức ảnh cô gái khoả thân.

- Vờ học của em thế này đây ư ?

- Dạ có sao đâu. Càng đẹp có sao đâu!

Khang trả lời. Kiện cười theo. Bồi chỉ biết lắc đầu. Chúng cô" làm ra vẻ tỉnh bơ, nghiêm nghị.

- Thôi học, đừng đùa nữa. Các em còn nhỏ cần phải cố học. Còn Tôn Kiện, tôi biết là sách tiếng Anh của cậu không mất, cậu cũng đem ra đây học luôn.

- Vâng. Kiện nhún vai,rồi nhóm người lên lấy quyển sách đang lót dưới đất. Nó vừa lật ra vừa giã vờ hỏi - Thầy ơi, chữ kiss là loại từ nào?

- Động từ.

- Vậy là thầy sai rồi. Kiện vừa cười vừa nói - Kiss tiếng anh có phải là hôn nhau phải không?

- Ờ.

- Vậy thì nó phải là liên từ chứ sao lại là động từ?

Vừa nói Tôn Kiện vừa cười to. Tôn Khang cười theo rồi hỏi anh.

- Anh Kiện, thế anh đã từng cùng miss, kiss qua chưa?

- Tao thì chưa, nhưng mi hỏi thầy giáo xem.

Rồi hai anh em lại cười lớn. Thư Bồi giận tím người. Chàng vỗ mạnh tay lên bàn, chưa kịp tro? "uy" thì cửa xịt m? Bà chủ nhà, khoảng trên bốn mươi, phấn son lò loẹt bước vào, trừng mắt với Thư Bồi:

- Thầy giáo. Trong giờ học sao thầy không dạy chúng? Mà lại cứ giỡn mãi vậy. Thầy có biết hai giờ bao nhiêu tiền không?

Thư Bồi đỏ mặt. Chàng ngồi thẳng lưng, nếu không kèm được, Bồi đã ném sách đứng dậy. " Thôi không thèm dạy nữa". Nhưng nghĩ lại, ở nhà đã hết tiền tiêu, nợ của Trần Tiêu còn chưa trả. Bồi cố dằn xuống.

- Dạ..Tôi đang cố gắng dạy.

- Cố gắng à? Bà chủ quay lưng lại nhìn hai đứa con đang cười đùa - Cậu cố gắng làm gì? Đùa với chúng nó ư ?

Tôn Khang buột miệng:

- Không phải đâu mẹ. Chúng con đang nghiên cứu cái chuyện kiss đấy mà.

- Kiss?

- Vâng, ông thầy con từng với miss kiss kiss.

Thư Bồi giận dữ:

- Tôn Khang!

Nhưng bà chủ nhà đã quay qua, mắt sắc lạnh nhìn Bồi:

- Thầy giáo, tôi mong là trong giờ dạy, thầy nên dạy cho mấy đứa con t ôi học hành đàng hoàng, đừng có nói bậy nói bạ, ảnh hưởng đến đầu óc ngây thơ của chúng. Tôi biết cậu học bên ngành nghệ thuật, những người như cậu thích sống buông thả quen rồi. Nhưng con tôi là con nhà gia giáo. Tôi muốn thầy đến đây là dạy chúng nên người, chứ" không phải dạy chuyện tình cảm lãng nhăng...

- Thưa bà...Thư Bồi cố nén cơn giận xuống - Bà đã hiểu lầm.

- Hiểu lầm ư? Bà Tôn làm ra vẻ biết hết - Tôi không hiểu lầm đâu. Tôi muốn cậu dạy các con tôi nghiêm túc. Ôn bài cho chúng, đừng đùa giỡn nữa, lãng phí.

Kiều Thư Bồi cứ lă"c đầu, cắn chặt lấy răng. Không có cái nhục nào nhục hơn. Nhưng biết làm sao. Căn phòng có gắ"ng máy điều hòa không khí, nhưng chẳng hiểu tại sao mồ hôi chàng lại vã ra như tắm. Có tiếng sấm và chớp bên ngoài cửa sổ. Trời có lẽ sắp mưa to. Bồi cố giữ bình tĩnh. Ổ"ây giờ dáng dấp của chàng không còn giống một ông thầy đang kèm trẻ nữa, mà là một học sinh đang bị quở rầy.

- Thầy giáo - Bà Tôn lại tiếp - Thầy cho tôi biết trong kỳ thi

tuyên sắp tới đây, thầy thấy con tôi có nhiều hy vọng không?

Thư Bồi nhìn lên. Chàng định nói. " Sao bà không hỏi thẳng câu con của bà đấy, hỏi tôi làm gì?" CỐ bao giờ thầy dạy kèm phải bao cả chuyện thi đậu của học trò đâu? Thư Bồi liếm mép, nói thẳng:

- Không hy vọng tí nào.

- Sao vậy? Bà Tôn nhảy nhóm lên - Vậy hai tháng nay cậu dạy gì cho chúng nó?

- Tôi dạy chúng học. Thư Bồi chột cất cao giọng. Bao nhiêu dồn nén trong người bấy lâu nay như bị bật nút khôngkèm chế được nữa, Bồi lớn tiếng. Không chỉ lớn tiếng mà còn có vẻ giận dữ - Vấn đề ở đây không phải là tôi dạy thế nào, mà là con bà. Bảo nó làm gì nó cũng không làm cả. Tôi dạy nó học, nó chẳng học. Hai tháng qua, quả là một sự lãng phí lớn. Còn bà không hề muốn học, muốn thi cử gì hết. Tôi nghĩ, tối nhất là bà nên tổng chúng vào trại lính, để chúng có kỹ thuật một chút. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ không dạy chúng nữa. Bà làm ơn đi tìm ông thầy khác giỏi hơn, dạy chúng làm trò hồ lớn...

Nói xong, Thư Bồi sắp xếp lại đồ đạc của mình rồi bỏ đi ra ngoài, trước sự ngạc nhiên của bà chủ nhà với hai cậu con.

Ra tới cửa, Thư Bồi mới biết là mưa rất to. Nước như trút từ trời cao. Sấm sét liên tục. Lúc đi bầu trời rất quang đãng nên Thư Bồi không phòng bị áo đi mưa. Chàng chỉ mặc chiếc áo pull đi dạy. Thế này thì ướt ca? Mặc! Lòng Thư Bồi như đang bị lửa đốt. Con giận chưa nguôi. Mưa trái lại làm nguôi phần nào trái tim của chàng. Bồi phóng lên xe đạp - Chiếc xe đạp cà tàng bỏ ngoài đường không ai nhặt. Chàng đạp một hơi tới

nhà. Phải mất hơn một tiếng đồng hồ. Lúc đến nhà Thư Bồi giống như chuột lột. Uớt đầm cả nước. Chàng ba chân bốn cẳng phóng lên lầu. Thái Căn đang ngồi tựa bên cửa sổ chờ đợi. Thấy chồng, nàng tỉnh bước ra, nhưng Thư Bồi đã ngăn lại.

- Đừng ra, dù gì anh cũng bị ướt rồi, em ra chỉ cho ướt thêm...

Nhưng Thái Căn nào có nghe lời Thư Bồi đâu, nàng đã mang dù ra, chạy đến cầu thang che cho Bồi. Kết cuộc cả hai cùng ướt. Vừa vào đến nhà. Căn lại không lo ngay cho mình. Nàng đi lấy khăn lông ra lau cho Bồi.

- Trông thấy mưa là em biết ngay chuyện bất lợi cho anh. Em ngồi ở nhà chờ định canh đúng giờ sẽ mang ô ra đầu ngõ đón anh. Không ngờ anh lại về sớm quá, nên em không đón anh được.

Thư Bồi chợt hắt hơi hai cái. Thái Căn vội bỏ chạy vào trong, lấy Aspirine rồi pha nước nóng.

- Anh cần phải uống thuốc rồi tắm bằng nước ấm. Em đi làm món gừng say. Đừng để bệnh anh a. Anh bệnh thì sẽ khổ lắm đấy.

Thư Bồi chùi khăn bước đến cửa nhà tắm. Chàng nhìn Thái Căn chạy tới lui lảng xăng mà đau lòng. Hai tháng qua, bao nhiêu công việc nhà một tay Căn gánh. Bàn tay mềm mại trắng trẻo ngày nào nay đã có vết chai.

- Em đi thay áo đi, rồi hãy làm việc sau.

- Không sao đâu, áo em cũng không ướt lắm.

Thái Căn nói, nhưng Thư Bồi không chịu:

- Anh bảo em đi thay ngay em có nghe không? Thay xong muốn làm gì thì làm.

- Không được. Em phải nấu gừng cho anh uống trước để anh không bệnh.

- Thế còn em? Anh cũng không muốn thấy em ngã bệnh.

Thái Cần nhìn Bồi thờ dài:

- Anh tối với em quá. Em sẽ nhõng nhẽo cho xem.

Thư Bồi chột nghe nhói trong tim. Tốt ư? Để em phải làm việc quần quật thế này, lại ăn không đủ no, mặc không đủ ấm? Bây giờ sắp thất nghiệp nữa. Từ đây về sau sẽ sống ra sao đây? Thư Bồi tựa người vào tường yên lặng nhìn Cần. Cần chột ngân lên:

- Anh đừng có nhìn em như vậy, anh làm em bối rối.

- Điên thật. Thư Bồi nói - Anh chỉ nhìn làm gì em bối rối? Em làm như anh dữ lắm vậy.

Một lúc sau. Thái Cần đã thay áo xong bước ra bắt đầu nấu nước, nấu gừng...Nàng làm việc tất bật. Thư Bồi tắm xong, uống nước gừng xong thì đêm đã khuya. Chàng ngồi xuống ghế nhìn Thái Cần. Mưa vẫn tí tách bên ngoài khung cửa sổ.

Thái Cần thấy vậy bước tới:

- Anh có chuyện gì buồn phải không? Nói em nghe đi?

Thư Bồi im lặng. Thái Cần hỏi tiếp.

- Có phải chuyện của cha không? Hôm qua có thư Cha, người nói gì thế?

Thư Bồi hơi giật mình nhớ lại. Đây cũng là một trong những nỗi khổ tâm.

- Cha bảo anh hè này nên về thành phố biển, nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, vì anh đã viết thư trả lời. Anh nói với cha là anh phải ở lại kiếm việc làm, có về chỉ về vài ngày là phải quay trở lại.

- Thế...Thế cha có đồng ý không?

- Chắc chắn người phải đồng ý thôi. Thư Bồi đáp - Vì hiển nhiên cha phải biết tương lai của anh là ở thành phố này, và lại..

- Và lại sao?

Và lại, Thư Bồi đang có bạn gái. Cha hẳn nghĩ như vậy. Mà người bạn gái đó không phải tên Ân Thái Cần. Nhưng Thư Bồi không nói ra chàng chỉ ngồi yên lặng suy nghĩ. Thái Cần rụt rè bước tới:

- Em xin lỗi anh.

- Cái gì mà xin lỗi?

- Em đã làm anh buồn phiền, bận bịu. Em biết. Cha anh không bao giờ chấp nhận em.

Thái Cần buồn bã nói, Thư Bồi lắc đầu:

- Chúng ta tốt nhất là đừng nên nhắc tới chuyện đó. Bởi vì sớm muộn gì thì cha rồi sẽ chấp nhận em. Nhưng bây giờ chúng ta gặp quá nhiều khó khăn. Phải đối phó. Đừng nói tới chuyện đó mệt óc quá.

- Những khó khăn phải đối phó bây giờ? Thái Cần hơi bàng

hoàng - CHuyện gì thế anh? Có liên hệ đến em không? Thái Cần hỏi mà mặt mày tái mét - Hay là có người. CỐ người muốn kiếm chuyện với em?

Thái Cần ngồi xuống cạnh Thư Bồi, rầu rĩ. Bồi vội trấn an:

- Ồ không, đừng nghĩ bậy gì hết, chuyện ở anh đây này.

Thư Bồi vừa cười vừa nói - Hôm nay bỗng nhiên anh khám phá ra một điều đấy là anh yếu đuối quá, bất lực quá, anh vô dụng không thích ứng được với cái xã hội này.

Rồi Thư Bồi quay đầu nhìn quanh.

- Ở nhà có thuốc lá không em?

Thái Cần đặt bàn tay mảnh mai của mình lên vai người yêu.

- NHÀ không có thuốc lá, anh hẳn biết rồi. Có phải..Có phải anh vừa mất chỗ kèm trẻ, phải không?

- Ồ, Thư Bồi tròn mắt - Làm sao em biết?

- À, Thái Cần thở ra - Làm sao em không đoán được? Hôm nay anh về sớm này . Với con người mực thước giờ giấc như anh, đó là chuyện lạ..NhưNg mà em nghĩ anh nghĩ dạy như Vậy là tốt.

- Nghỉ dạy là tốt? Em không buồn ư? Thư Bồi không hiểu - Anh bị mất việc làm, mà em lại vui à?

Thái Cần ngẩng lên:

- Anh là người củA nghệ thuật. Anh không phải là kẻ hầu cho hai tên nhóc nghịch ngợm kia. Việc đó không xứng đáng để anh mất ba buổi tối trong mỗi tuần. Anh không làm, em

còn cảm thấy nhẹ hơn. Để anh phải chịu nhọc với mấy đứa đó em không đành lòng.

Thư Bồi vuốt lấy mái tóc Cần.

- Em không thấy đó là khuyết điểm của anh ư?
- Anh không có khuyết điểm. Con người anh rất hoàn toàn.
- Vậy là em đại, em điên. Thư Bồi nói - Thôi được, dẹp chuyện đó qua một bên, để mai anh đi đăng ký chỗ dạy khác, biết đâu may mắn, rồi anh sẽ có đứa học trò khác, học đúng nghề hội họa của mình.

Thái Cần nhìn Bồi, định nói gì đó nhưng lại thôi

- Em có muốn nói gì, nói đi?
- Anh...Anh có nghĩ là Thái Cần dè dặt nói - Hay là anh để em đi tìm việc làm...Dù gì, bây giờ em không có đi học. Thời gian ở nhà chỉ rồi rảnh...

Thư Bồi chau mày.

- Em...làm sao tìm được việc làm chứ? Em không có bằng cấp lại không có nghề nghiệp gì?
- Không sao. Em có thể nhận bất cứ công việc gì. Thí dụ như nhân viên bán hàng, bồi bàn...
- Không được! Thư Bồi cắt ngang - Em không có quyền tự hành hạ mình. Anh chẳng qua chỉ phục vụ cho hai cậu học trò. Còn em...em định hầu hạ cả thị dân thành phố này hay sao?
- Sao anh lại nói thế? Thái Cần dụi dằm giải thích - Làm hầu

bàn có gì là nhục đâu. Em sẽ...

- Không được! Thư Bồi có vẻ giận dữ - Anh đã thấy mấy cô bán quán ở gần trường anh rồi cơ mà. Ai chọc ghẹo cũng được...Chỉ cần uống một ly nước...Hừ...Không được...Làm cái nghề đó không phải đơn giản đâu. Thư Bồi vừa lắc đầu vừa nói - Em biết đấy. Anh Ô là một thằng chồng thế nào? Tính anh vừa cố chấp, tự ái và thủ cựu. Anh không chấp nhận cho em làm cái nghề đó.

Thái Cần thở dài, nhưng nghĩ sao mắt nàng chợt sáng lên.

- Hay là...Em đi đàn nhé? Em dạy đàn cho mấy đứa nhỏ, hoặc đến mấy trường dạy nhạc nhỏ nhỏ nhận dạy đàn?

- Cái đó thì được. Thư Bồi vừa cười vừa nói - Nhưng mà...Công việc không phải dễ tìm như em nghĩ đâu.

- Thì để em thử xem sao?

- Được. Thư Bồi nói - Bắt đầu từ ngày mai, em đi tìm việc của em, anh đi của anh, xem thử hai ta ai số đỏ hơn ai.

Thái Cần nhìn chồng với đôi mắt biết ơn. Đối với Cần, đây là một ân huệ từ xưa đến giờ Cần coi Bội như một thần tượng. Nàng sùng bái và tuân thủ mọi điều Bội ban ra. Được yêu Bội là cả một hạnh phúc còn gì đòi hỏi hơn.

Đêm đã thật khuya. Cả hai còn ngồi đó chờ đợi ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

CHƯƠNG 14

T hời tiết đột nhiên nóng hản lên. Mặt trời như quả cầu lửa đang ra sức thi uy, đốt cháy vạn vật. Ngày đã tàn mà không khí vẫn còn oi bức.

Hôm ấy trong vườn Thư Bồi và Trần Tiêu suýt tí đánh lộn. Mấy ngày gần đây Thư Bồi trở nên nóng nảy vô cùng, đụng tí là gây sự. Chàng giống như một ngọn hỏa diệm sơn đang bùng sục sôi . Bao nhiêu bực tức và nỗi buồn tích lũy trong người chỉ trực chờ cơ hội là tuôn ra . Chuyện tranh luận với Trần Tiêu cũng vẫn xoay quanh vấn đề việc làm. Trần Tiêu đã thẳng thắn nói:

- Nói cho cậu biết cái nguyên tắc để thành công là không bao giờ nên: Trách móc học trò trước mặt phụ huynh của nó. Cha mẹ nào cũng đều có tâm lý là con cái của mình lúc nào cũng nhất thiên hạ. Ta chỉ có thể ca ngợi những ưu điểm của học trò trước mặt mẹ cha chúng, còn cái học dốt của nó thì nên đổ thừa cho chế độ giáo dục. Không thích hợp với sự phát huy trí tuệ của trẻ con...

Thư Bồi bất mãn nói:

- Như thế là cậu chơi trò chính trị rồi đấy, dạy học kiểu như cậu là làm hại học sinh. Cậu có đòn ma giáo đó; trách chi phụ huynh nào không thích. Tôi thấy cậu nên chuyển nghề đi, đừng theo ngành sư phạm nữa mà hãy qua qua chính trị hay ngoại giao .

- Làm gì mà cậu lại cay đắng với tôi như vậy ? Trần Tiêu trừng mắt nhìn bạn - Tôi giờ thủ đoạn chính trị, hay ngoại giao gì cũng được. Nhưng cậu thấy đấy, lúc nào tôi cũng có chỗ dạy kèm dạy không kịp nữa là khác. Còn cậu ? Chẳng cần. Cậu phải hiểu là trong cái xã hội hiện tại chỉ có kẻ biết thích ứng mới tồn tại, không phải ta chỉ cần thích ứng với phụ huynh không, mà còn phải thích ứng với học trò của mình nữa .

- Cậu sử dụng ngôn ngữ một cách lạm dụng quá! Sao lại nói là thích ứng mà không nói toẹt ra nịnh?

- Cậu muốn giải thích thế nào cũng được nhưng cậu phải nhớ kỹ một điều . Mục đích chúng ta là gì? Có việc làm, kiếm được tiền. Có ai đem tiền dâng không cho cậu đâu ?

- Nhưng tôi không thích dùng cách nịnh bợ đó để kiếm tiền. Tôi là thầy giáo dạy kèm chứ không phải thầy hề.

Thư Bồi nhìn Trần Tiêu lắc đầu tiếp.

- Mà tội nghiệp cho tao, hay phải tội nghiệp cho mày ? Không có công ăn việc làm dạy kèm cho hai đứa học sinh trung học lại dạy không nổi, cơm không có ăn, nợ thì chất đống, mày cao ngạo, mày tự phụ, mày không thích nịnh bợ, không muốn làm thầy hề. Nhưng mà Thư Bồi, mày vẫn phải ăn, vẫn phải sống, vẫn phải có chỗ ở cơ mà. Mày cần có đủ thứ còn cần phải nuôi người khác nữa ...

Thư Bồi hét lớn cắt ngang:

- Yêu cầu mày đừng can thiệp vào đời của tao. Tao muốn làm gì tao làm.

- Dĩ nhiên là vậy rồi! Tao đâu có quyền can thiệp . Trần Tiêu

giận dữ nói - NhưNg mà mầy đến tìm tao để làm gì? Định nhờ tao kiếm một chỗ dạy kèm khác cho mầy à? Chỗ dạy đâu phải dễ kiếm. Tao phải lặn lội sục sạo, nói khô cả nước miếng người ta mới nhận. Vậy mà mầy thì...

- Tao thì sao ?

- Tao nghĩ mầy không phải là đứa xuất thân từ gia đình công chức, mà mầy là hạng công tử, loại công tử bột ngang ngược đấy

Thư Bồi trừng mắt.

- Trần Tiêu! Mầy đừng có tưởng tao đến nhờ mầy tìm việc, rồi mầy muốn sỉ nhục sao cũng được. Mầy còn châm biếm tao một lần nữa là tao không nhin đâu . Kệ tao, tao không có khả năng thích ứng với xã hội, bất lực, vụng về cũng được, nhưng đó là bản chất con người tao . Chưa chắc cha tao nói tao nghe. Có điều tao không chấp nhận được cách tìm việc làm của mầy. Tao có tự ái, tao không phải là thằng ăn mầy

- Ha ...Ha!...Trần Tiêu cười lớn - Mầy có quyền khi dễ xem tao là tên hề hay ăn mầy gì cũng được. Nhưng mầy có biết không? Nhờ đó tao mới được tiền. Có tiền mới có để cho mầy mượn nuôi vợ chứ .

- Trần Tiêu! Thư Bồi vung nắm tay lên, chàng giận run người, mắt tái xanh - Hay lắm! Hay lắm! Để tao về nhà tao sẽ mang hết đồ đạc đi cầm lấy tiền trả lại cho mầy. Mầy yên tâm đi .

Và Thư Bồi quay người lại định bỏ đi . Trần Tiêu giữ bạn lại .

- Cậu định đi đâu lấy tiền?

- Tao sẽ đi cướp ngân hàng.

- Hay đấy! Trần Tiêu cười nói - Thôi được rồi Thư Bồi; ta cần gì phải cãi nhau như vậy Hòa nhé, được không?

Thư Bồi cúi đầu, chàng vẫn còn giận. Lời của Trần Tiêu ban nãy rõ ràng đã xúc phạm tự ái của Bồi. Thư Bồi thấy mình bất lực. Việc làm không có. Tiền bạc cũng không, rồi sẽ sống ra sao đây

- Thế này nhé! Trần Tiêu có vẻ suy nghĩ một chút nói - Tao thấy thì cá tính mày không thích hợp chuyện dạy kèm. Hôm qua tao có nói chuyện với Tô Yến Thanh. Cô nàng cho biết mãi đến bây giờ cha cô ấy vẫn chưa tìm được một thư ký có năng lực, hay là mày đến đây nhận việc đi, một tuần lễ chỉ làm việc có ba buổi tối lương tháng lại đến một ngàn rưỡi bạc.

Thư Bồi lắc đầu .

- Không! Không thể được.

- Tại sao lại không? Trần Tiêu hỏi - Bộ mày tưởng Yến Thanh không biết chuyện của mày à? Chuyện của mày phải nói là gần như cả trường đều biết.

Thư Bồi ngắc nhiên.

- Hử? Yến Thanh biết rồi à? Thế cô ấy nói sao ?

- Thanh không nói gì hết. Chỉ hơi tò mò, cô ta hỏi tao về người bạn Ân gì đó.

- Ân Thái Cần.

- Ờ. Thanh hỏi tao: Ân Thái Cần đẹp không? Bao nhiêu tuổi, người ở đâu đến, gia đình làm gì? Và làm sao quen được mày. Hỏi nhiều thứ lắm! Tao chỉ biết lắc đầu nói là không biết. Sao đó Thanh thờ dài nói một câu rồi lại bỏ đi .

- Nói câu gì?

- Mày cũng quan tâm chuyện đó nữa à? Trần Tiêu nhìn thẳng vào mặt bạn - Mày đã có Ân Thái Cần rồi, còn để ý người nói gì nữa chứ.

- Tao chỉ tò mò thôi Tao muốn biết mọi người phê phán chuyện tao thế nào

Trần Tiêu mỉm cười

- Phê phán của Yến Thanh không giống như những người khác.

- Thì mày cứ nói đi, làm gì cứ ấp úng mãi vậy

- Yến Thanh nói: Thư Bồi quả là một người có bản lĩnh, dám làm những chuyện mà người khác không làm được. Nghe giọng nói cô ta, mới thấy một điều là Yến Thanh không những không giận mà còn có vẻ tán đồng mi nữa . Vì vậy tao mong là: Mày đừng có mặc cảm phụ lòng tốt của Yến Thanh.

Thư Bồi nhìn xuống. Chàng có vẻ xúc động.

- Tao thấy cần phải suy nghĩ một chút. Bây giờ thì tao phải đến trung tâm tìm việc làm hỏi thử kết quả ra sao .

Khi hoàng hôn đến, Thư Bồi mới về tới nhà. Vừa đói khát, mệt lại nóng, lòng kém vui chỉ chực chờ gây gổ. Trong túi Bồi chỉ còn vón vện có hai đồng. Buổi sáng trước khi rời nhà, Bồi đã hứa với Cần sẽ mang tiền về. Không ngờ đến trường, học bổng chưa được phát. Muốn hỏi mượn tiền Trần Tiêu, lại gây gổ, còn bụng dạ nào để mượn tiền thêm. Vậy là tối nay phải nhịn đói đi ngủ. Vì ngay từ hôm qua, Thư Bồi đã biết là nhà không còn lấy một hạt gạo . Ở thời buổi này, mà vẫn còn

người không có gạo ăn ử Thư Bồi chợt thấy buồn cười Đúng như Trần Tiêu nói Rõ ràng là Thư Bồi không có khả năng thích ứng với cuộc sống, không biết tìm việc làm. Đàn ông như vậy mà vẫn còn được đàn bà tin yêu ư ? Thái Cần ơi Thái Cần. Thư Bồi gọi thầm trong tim. Tốt hơn là em nên trở về với tên Luật sư Địch kia có lý hơn. Dù sao hán cũng còn bảo bọc được em. Không như anh, một kẻ bất tài chỉ làm khổ người khác. Bước tới cửa, Thư Bồi lớn tiếng gọi:

- Thái Cần ơi, Thái Cần!

Không có tiếng trả lời. Bốn bề vắng lạnh. Ráng chiều đang phủ một góc trời. Thư Bồi đưa mắt nhìn quanh. Thái Cần đi đâu? Tại sao lại không ở nhà chờ ta? Thư Bồi bước vào phòng trong.

- Thái Cần ơi!

Cũng không có. Đây là một hiện tượng lạ. Từ lúc sống chung đến giờ chưa bao giờ Cần đi vắng như vậy cả. Dù mấy ngày nay, nàng cũng đi tìm việc làm, nhưng chiều đến là quay ngay về nhà. Chuyện tìm việc làm của Thái Cần cũng gặp toàn khó khăn. Đến đâu người ta cũng lắc đầu. Thời buổi bây giờ như vậy đó, việc làm đâu dễ kiếm? Nhất là đối với những con người trung thực như Thái Cần, như chàng, không mồm mép, không biết nịnh nọt. Người cần việc hơn việc cần người. Chủ nhân đa số thuộc loại như bà Tôn. Nhớ tới bà Tôn, mẹ của hai ông học trò quý tử. Thư Bồi đứng giữa ngôi nhà nhỏ lấm bầm.

- Thừa bà. Hai cậu quý tử của bà đều là thiên tài cả. Chỉ tội cái chế độ giáo dục này không thích hợp, nó làm hại tài năng của con bà. Cái chủ nghĩa học phải lên lớp không cho đầu óc chúng tự do phát triển, tiếc thật. Bầy thấy đó, con bà có óc hài

hước rất cừ khôi, nếu để chúng tự do phát triển nó sẽ trở thành...Đại lưu manh cả.

Thư Bồi nói xong, vung tay đấm mạnh xuống bàn chửi thề.

- D.M!

Chửi xong, chàng ngẩn ra. Sao vậy? Lúc gần đây ta làm sao thế? Thô tục, lỗ mãng. Từ nhỏ đến lớn, Thư Bồi được cha dạy dỗ nghiêm khắc. Chàng không hề sử dụng đến từ này bao giờ. Thư Bồi thở dài, bỏ đi ra nhà bếp. Anh kiếm cái gì để bỏ miệng. Nhưng trong tủ chén trốn trốn. Chẳng có gì để ăn cả. Thư Bồi cắn răng, lại lẩm bẩm chửi thề.

Sao thế? Bồi lắc đầu. Rót một ly nước lọc nốc cạn. Thái Cần. Cô ta đi đâu vậy? Anh đã bảo em rồi cơ mà. Bao giờ anh về tới nhà, anh cũng muốn thấy em chờ sẵn đó. Vậy mà em đi đâu? Thư Bồi càng nghĩ càng bức, không khí trong nhà thật nóng bức, giống như một lò lửa. Mồ hôi Bồi vã ra như tắm. Thư Bồi phải cởi bỏ sơ-mi ra, chỉ mặc chiếc áo thun. Vậy mà còn phải sử dụng quạt. Quạt lấy quạt đê? "Em không sợ lạnh, cũng không sợ nóng". Thái Cần đã nói thế. Ngu thật. Nói vậy mà cũng nói được ư. Chỉ có kẻ điên mới nói như thế. Thư Bồi ra ngồi cạnh cửa sổ. Bên ngoài nắng đã tắt. Hoàng hôn đã đến. Vàng rắng chiều hồng hồng. Nhưng bây giờ không còn ý thơ. Thư Bồi chắc lưỡi phải chi có ly kem. Nghĩ đến ly kem, Thư Bồi lại liếm môi, bây giờ chàng mới thấy đói, đói cồn cào.

Rồi phía ngoài có tiếng chân. Tiếp đó cửa mở. Thái Cần bước vào. Người cũng đầm mồ hôi. Hai má nàng ửng hồng vì nắng.

- Xin lỗi anh, em có tí chuyện cần ra ngoài.

Thư Bồi tròng mắt.

- Em đi đâu đấy?

- Dạ tìm việc làm. Lúc về ghé qua bà chủ tiệm hàng xén nhưng bà ta không chịu bán nữa. Bà ấy nói là chúng ta đã thiếu một ngàn đồng rồi. Không bán thiếu thêm.

Rồi nhìn Thư Bồi, Thái Cần ngập ngừng.

- Thế...Thế anh có mượn được tiền không?

Thư Bồi buồn bực.

- Không, anh không mượn ai hết.

- Thế à. Thái Cần ngồi xuống, mệt mỏi - Nhưng mà...Anh đã biết đấy...Nhà đã hết sạch...

Thư Bồi chợt thấy bực mình. Chàng vỗ mạnh lên khung cửa sổ, lớn tiếng:

- Tiền, tiền, tiền, lúc nào cũng nghe em nhắc tới tiền. Tại sao em không nói đến những thứ khác? Gặp anh về không hỏi han, chăm sóc...Có bao nhiêu học bổng anh giao hết cho em, sao không dùng một cách tiện tặn...Mượn tiền, mượn tiền! Cứ bảo anh đi mượn tiền. Mặt anh đâu có dày đến độ lấn xả vào mượn tiền người ta mãi...

Thái Cần bàng hoàng lùi ra sao. Đôi mắt nàng mở to. Vừa ngạc nhiên vừa đau khổ nhìn chồng. Nàng đang định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Tất cả nỗi khổ tâm, oan ức, sợ hãi, nghi ngờ, chợt như dâng lên tận ngực. Cần run rẩy, thật lâu mới thốt được nên lời.

- Xin lỗi .....em xin lỗi anh...Thư Bồi.

- Xin lỗi? Thư Bồi châu mày nhìn vợ. Rồi như hiểu ra. Thư Bồi thấy hối hận. Ta làm sao đây? Thái Cần với thái độ nhịn nhục, bị ức hiếp, chịu đựng...Ta đã làm gì nàng? Thư Bồi bước tới - Xin lỗi. Tại sao em muốn xin lỗi. Anh không muốn nghe những tiếng đó.

- Thế thì em phải nói làm sao đây?

- Em phải làm sao à? Thư Bồi thấy bất lực. Sự bất lực thật bức dọc. Trời nóng quá, nóng như lửa đốt. Sự hối hận phút chốc tan biến. Chỉ còn lại uẩn ức, bất mãn, khó chịu. Cái nhân nhục, cái tự ái bấy lâu bị đè nén lại có cơ hội bùng lên, Thư Bồi lớn tiếng - Em hẳn biết điều đó chứ? Tại sao phải xin lỗi. Lúc nào em cũng làm ra vẻ bị ức hiếp, bị dày dọạ..Anh có làm gì em đâu? Anh có bắt em phải chịu khổ vì anh đâu? Tại sao em xin lỗi? Xin lỗi? Em làm như anh đã hại em không bằng? Em có biết là vì em, anh đã bị bạn bè khinh rẻ cỡ nào không? Anh đã bị nhục cỡ nào không? Suốt ngày lặn lội mưa gió, đi tìm việc làm. Mệt mỏi rã rời..Nếu không có em, anh đã đâu phải như thế. Em lại còn nói tiếng xin lỗi.

Thái Cần đứng đấy, lặng người. Mắt mở to, cảm giác bị xúc phạm. Niềm đau và nỗi khổ. Cần bấu chặt lấy khung gỗ ở cửa. Rồi bất chợt như không còn chịu nổi được nữa. Cần đẩy Bồi qua một bên, nàng chạy ào về phía cửa như muốn trốn tránh một cái gì. Thư Bồi choàng tỉnh, chạy theo chặn ở cửa.

- Em muốn làm gì chứ?

Thái Cần dừng lại nhìn Bồi. Cái dáng dấp cao lớn của Bồi choáng hết cửa. Cần chợt hiểu ra. Bây giờ đã tiến thoái lưỡng nan rồi. Nàng chợt thấy đau nhói ở vùng thượng vi. Cần cuối gập người xuống.

Thư Bồi sợ hãi, cúi xuống nhìn khuôn mặt tái xanh của Cần.

- Em làm sao? Làm sao thế?

Thái Cần chỉ lắc đầu. Thái Cần không dám nói. Nàng sợ nói ra lại gây tai vạ nữa. Thư Bồi nhìn nét mặt Cần chột hiệu, có lẽ ta định giết nàng. Ta đang dày vò nàng. Chàng vội ôm ghì lấy Cần, bế vợ lên giường lau mặt cho Cần.

- Em...Em nói đi...Sao em lại yên lặng như vậy?

Thái Cần lắc đầu.

- Em hãy mắng anh đi, mắng những lời cay độc nhất.

Nhưng Cần vẫn lắc đầu.

- Có nghĩa là em không muốn tha thứ cho anh?

Cần yên lặng, chăm chú nhìn Bồi. Ánh mắt nàng trắng đã thất thần.

- Anh không có lỗi gì ca? Em biết, anh đã vừa cho em biết một sự thật. Bây giờ em hiểu rồi. Sự hiện diện của em ở đây chỉ mang đến cho anh sự tủ nhục và bận tâm. Anh yên tâm đi, anh Bồi. Em không trách anh đâu bây giờ và mãi về sau. Có điều em biết, bất giờ em không thể ở lại đây được nữa, không thể vì yêu anh mà lại cứ làm phiền anh.

Thư Bồi nhìn Cần, ghen lời.

- Em muốn nói là em sẽ bỏ anh ra đi?

Thái Cần gật đầu.

Thư Bồi nhìn Cần trừng trừng. Chàng vẫn giữ chặt tay Cần, giữ thật chặt, giữ đến đỏ. Cần cảm thấy đau. Nhưng Cần vẫn

không rút tay lại. Có điều ánh mắt Cần rất cương quyết. Cái thái độ phản kháng thụ động đó khiến Bồi đau khổ khôn cùng, chàng buông tay Cần ra, cúi đầu nhìn xuống. Hình như có những giọt nước mắt rơi xuống. Thái Cần hoảng hốt.

- Anh Thư Bồi, anh đừng khóc...Hôm nay anh làm sao vậy? Em nhớ là anh cứng cỏi lắm cơ mà? Từ nhỏ anh ngạo nghễ như tảng đá, anh không khuất phục một ai, anh không bao giờ rơi nước mắt...

Thái Cần không nói được nữa. Vì nàng cũng đã bắt đầu khóc. Suốt một buổi chiều buồn phiền, bây giờ Cần không làm sao ngăn được cảm xúc nữa. Và nước mắt tuôn ra là liên tục.

- Em đừng xa anh. Thư Bồi nghẹn lời nói - Em phải biết là anh không tự chủ được mình. Lúc gần đây trời nóng quá, tinh thần anh lại xuống thấp, anh dễ phát cáu, dễ giận...Em đừng nghĩ đến chuyện xa anh, anh không muốn chuyện đó xảy ra, bằng không cuộc sống đối với anh chẳng còn ý nghĩa gì nữa..

Qua hàng lệ, Thái Cần ngược nhìn lên. Thư Bồi có vẻ khổ đau làm sao. Nhìn chàng, Cần liên tưởng đến những đứa bé đang vùi vĩnh. Chợt nhiên, cái tình cảm phụ nữ và cái thiên tánh làm mẹ như hòa lẫn nhau. Phải tha thứ, phải bỏ qua hết mọi thứ...Thái Cần ngồi dậy, đưa tay lau sạch mồ hôi và nước mắt trên mặt Bồi.

- Thôi thì...Hãy để mọi thứ trôi qua, hãy quên hết đi nha anh.

Thư Bồi cũng nhìn Cần thăm dò.

- Em nói là...Em quên hết những lời ban nãy của anh? Em bỏ qua hết?

Thái Cần ngáp ngừng. Trong phút giây, Cần hiểu mình

không làm sao lừa dối được lòng. Chắc chắn là Cần sẽ không quên, cũng không tha thứ được. Chuyện đó dĩ nhiên Thư Bồi cũng hiểu được. Tại sao chàng lại muốn tự lừa dối mình. Con người sống rõ khó khăn. Một câu nói lỗ lòi chẳng bao giờ thu hồi lại được. Thư Bồi giải thích:

- Em phải biết là anh đâu có cố tình nói thế
- Chính vì anh không cố tình, nên lời nói mới là lời thành thật.
- Không phải thật tâm - Thư Bồi cố biện bạch - Mà đó chỉ là lời nói cho hả giận, hả tức.
- Em biết anh không cố tâm nói. Thái Cần giải thích - Nhưng phải nhìn nhận là anh có nghĩ đến điều ấy. Sự hiện diện của em đã mang đến cho anh bao nhiêu rắc rối, phiền muộn.
- Anh không nghĩ như vậy?
- Thật không? Anh tự biết mà?

Thư Bồi nhìn Cần, nhìn thật lâu. Rồi đột nhiên chàng đứng dậy bỏ vào nhà bếp.

- Anh đi đâu vậy?
- Anh phải lấy dao chặt một lóng tay thề trước mặt em, em mới tin.

Thái Cần giật mình đuổi theo. Vừa kịp lúc Bồi cầm dao lên. Cần chụp lấy quỳ xuống.

- Sao anh cứ mãi dày vò em thế? Anh Thư Bồi, anh cắt tay anh chỉ bằng anh hãy giết em. Anh không nên làm như vậy...Đừng anh ạ.

Và Thái Cần khóc, khóc thành tiếng.

- Em hứa với anh, em sẽ quên hết mọi thứ. Em sẽ không nhớ gì cả, em biết anh chỉ nói cho hả giận chứ anh không hề có ý gì. Em biết...Em biết...

Tiếng khóc của Cần làm tim Bồi tan nát, chàng quỳ xuống ôm lấy Cần.

- Chúng ta làm sao thế này? Sao cứ làm khổ nhau mãi chi vậy, hờ em?

Thái Cần nhìn lên.

- Nếu anh đừng nổi nóng nữa. Mọi thứ rồi ta sẽ giải quyết được cả?

- Thật ư?

- Thật chứ. Thái Cần đứng dậy nói - Em sẽ tìm được việc làm. Thư Bồi cũng đứng dậy.

- Em đã đi tìm cả mấy tháng nay rồi nào có việc làm gì đâu?

Thái Cần liếc nhanh Thư Bồi.

- Rồi em sẽ có việc làm ngay. Nếu anh không phản đối. Ở bên đường Trung Sơn Bắc Lộ có một nhà hàng sang trọng họ đang cần người.

Thư Bồi trừng mắt.

- Có phải nữ chiêu đãi viên không?

- Không, em biết là anh không thích em làm cái nghề đó. Nên em không chọn đâu. Ở đấy họ cần một tay chok organ.

- Organ? Em nào có học qua đàn đó bao giờ đâu?

- Đúng vậy. Nhưng mà organ với piano về căn bản thì giống nhau. Em đã có căn bản piano, em sẽ học organ mau biết lắm. Có một ông thầy dạy nhạc, ông ấy đồng ý dạy organ cho em. Bao giờ có việc làm trả công sau cũng được.

- Ờ...

Thư Bồi suy nghĩ. Thái Cần nhìn chồng thăm dò.

- Sao? Anh không phản đối chuyện đó chứ?

Thư Bồi thở dài.

- Em phải đi học, học xong mới đi tìm việc làm. Thế này cũng còn lâu lắm...Nhưng mà thôi được...Em cứ đi học đi..Thư Bồi vỗ nhẹ lên lưng Cần,nhỏ nhẹ - Anh không phải là bạo chúa...Nhưng anh mong là...Em sẽ không bỏ anh đi...em muốn làm gì cũng được.

Thái Cần nhìn chồng cười gượng.

Sau màn cãi nhau, hai người đều có chút cảm giác ân hận. Thái Cần đang suy nghĩ tìm cách kéo cái không khí đầm ấm hạnh phúc cũ trở lại cho ngôi nhà. Nàng đứng dậy nói.

- Anh ngồi đây nhé, để em vào trong coi còn cái gì ăn không? em thấy đói rồi.

- Không còn đâu, ban nãy anh đã lục hết rồi.

Thư Bồi nói một cách thiếu não.

- Thế à! Thái Cần nhún vai, làm ra vẻ như không cần thiết lắm. Bước tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời. Cần nghe ngao

hát- "Hai cánh hoa cúc ở khung cửa tây. Năm bầu trời hoàng hôn đầy ráng hồng. Em chợt thấy no và thấy buồn ngủ..."

Rồi Thái Cần cứ đứng vậy nhìn ra ngoài trời. Nàng như quên hết mọi thứ. Thư Bồi hỏi.

- Em nhìn gì đấy.

- Ở dưới kia có xe nước mía. Thái Cần vừa liếm môi vừa nói - Em bây giờ thèm một ly nước mía vừa ngọt vừa lạnh vô cùng.

- Bao nhiêu tiền một ly em biết không?

- Có lẽ khoảng ba đồng.

Thư Bồi suy nghĩ, rồi lục hết túi trên túi dưới. Chỉ còn hai đồng bạc. Bồi liếc nhanh về phía Cần. Tội nghiệp. Có lẽ cần vừa khát vừa mệt. Dù sao cô ấy cũng yếu đuối lắm. Sáng giờ chưa hẳn đã có ăn gì. Chàng đứng vội dậy, đi vào nhà bếp lấy một cái ly ra.

- Em đợi một chút nhé.

Bồi bỏ chạy xuống lầu. Một lúc sau Thái Cần nhìn thấy Thư Bồi đã có mặt cạnh xe nước mía. Không biết chàng nói gì mà đưa cả hai tay lên phân bua. Một lúc thấy Bồi mang ly nước mía quay về. Thì ra Thư Bồi còn đủ tiền mua cả ly nước mía.

Khi nghe tiếng chân bước lên cầu thang, Thái Cần quay lại thấy Thư Bồi với ly nước mía đầy trên tay cười toe toét bước vào.

- Lại uống nào. Thư Bồi nhìn Thái Cần nói - Ông chủ xe nước mía thật tốt bụng. Em biết không? một ly nước mía giá bốn đồng, mà trong túi anh chỉ còn hai đồng. Anh nói với ông ấy

anh chỉ mua có nửa ly nước thôi. Nhưng ông ấy rót đầy ly cho anh. Em thấy đây cuộc đời này y vẫn còn những tấm lòng hào hiệp, đời vẫn đẹp làm sao phải không em?

Thái Cần nhìn thái độ thỏa mãn của chồng mà lòng bùi ngùi. Anh Thư Bồi đáng thương của em.. Sự cao ngạo, ngang tàng của anh đâu rồi. Chỉ có thêm một chút nước mía cũng làm anh sung sướng. Anh đã hạ mình vì em đấy ư? Thái Cần nằng ly lên. Hóp một hóp, ngọt. quá, mát quá, thơm quá! Thái Cần đặt ly xuống nhìn Bồi.

- Đến đây anh, ngon lắm này, mình chia nhau uống đi?

- Không, em uống đi, anh không ưa đâu.

Thư Bồi đẩy ly qua một bên. Nhưng Thái Cần không chịu.

- Anh không uống thì em cũng không uống. Em muốn cái gì hai đứa cũng phải chia nhau hết. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia mới được chứ.

Thư Bồi cười. Thấy Cần vui là chàng cũng vui lây. Nhưng lòng không khỏibuồn buồn. Một tiểu thơ dài các ngày nào, công chúa của ngôi nhà trẻ"ng. Vậy mà bây giờ một ly nước mía cũng không dám uống trọn. Không biết Thái Cần có quên hết chuyện ban nãy không? Mong là...Thư Bồi bước tới đỡ lấy chiếc ly trên tay Cần. Thế là cả hai cùng chia nhau ly nước mía.

Chưa bao giờ, Thư Bồi thấy một ly nước mía lại ngon như vậy.

- Thái Cần, em có nghĩ là sau này chúng ta sẽ có tiền không em?

- Có thể?

- Đến lúc mình có nhiều tiền. Thư Bồi nói - Không biết lúc đó nước mía có còn ngon như hôm nay nữa không em?

- Không cần biết chuyện có hay không có tiền. Thái Cần nói - em sẽ chẳng bao giờ quên cái ly nước mía hôm nay đâu.

Buổi chiều hôm ấy. Cả hai ngồi bên khung cửa sổ, cùng uống ly nước mía. Ly nước mía ngon vô cùng, ngọt vô cùng. Vì vậy, hôm ấy cả hai "say". Cùng uống bên cửa sổ tây, ráng chiều ngập ngoài cửa, nâng ly hỏi hoàng hôn. Hôm nay là ngày gì. Hoàn hôn là nhân chứng, cho tình ta keo sơn, cho anh bền lâu mãi. Vẫn ở mãi bên người..."

CHƯƠNG 15

Mùa hè đã đến, cuộc sống của Thư Bồi và Thái Cần dễ thở hơn. Trước đó, Thư Bồi đã chấp nhận làm việc cho giáo sư Tô, cha của Yến Thanh. Công việc tuy bận rộn nhưng cũng khá thú vị. Phần lớn việc làm là sao chép bản thảo, sắp xếp và sưu tầm tư liệu. Đối với những công việc này Thư Bồi đảm nhận dễ dàng. Không những dễ mà còn thích thú. Vì qua đó Bồi đã thu nhập thêm nhiều khá kiến thức. Rảnh rỗi chàng còn thảo luận được với giáo sư Tô nhiều vấn đề văn học trong ngoài nước qua các thời đại. Thư Bồi có căn bản văn học ngay thời nhỏ. Có lẽ nhờ phần nào di truyền của cha, cũng có thể nhờ chịu khó tự học. Vì vậy sau một thời gian làm việc chung, giáo sư Tô đã nhận xét với Yến Thanh về Bồi.

- Cậu ấy giỏi văn như vậy, sao lại không học văn mà lại qua nghệ thuật? Nhiều lúc cha thấy Thư Bồi hơn hẳn học sinh của cha. Cha không nói ngoa đâu, con thấy mấy cậu sinh viên phụ việc trước cho cha đâu bằng một nửa so với Bồi ?

Con người ai cũng thích có người hiểu và ca ngợi mình. Vì vậy Thư Bồi cảm thấy phấn khởi. Yến Thanh thì bao giờ rảnh là có mặt bên Bồi. Cô nàng có vẻ rất vui, rất hay chuyện trò với Bồi. Những mặc cảm trong thời gian dạy kèm biến mất, với Bồi đó là con ác mộng đã qua. Hôm ấy, sau khi xong việc. Bồi chuẩn bị về nhà thì Yến Thanh đến.

- Tôi đi dạo với anh một chút, được không?

Cái đó cũng tự nhiên thôi. Thư Bồi để xe đạp lại nhà Thanh, hai người đi dạo trên vỉa hè. Gió đêm thật mát. Trời lại đầy sao. Những ánh sao lấp lánh. Cả hai vừa đi vừa nói chuyện. Đây là lần đầu tiên, Yến Thanh có vẻ người lớn, rất con gái chứ không nghịch ngợm pha trò như trước.

- Chuyện của anh tôi đã nghe Trần Tiêu nói lại hết rồi. Yến Thanh nói - Nghe nói anh và cô ấy quen nhau từ lúc còn bé lận à?

- Vâng. Cô ấy tên là Ân Thái Cần. Khi quen nhau tôi chỉ mới lên bảy. Cô ấy là con nhà giàu. Còn gia đình tôi ? Cha tôi chỉ là một thư ký nghèo. Có một lần cà mèn tôi đem cơm theo không có đôi đũa, chính Cần đã nhường đũa cho tôi.

Thư Bồi ngưng lại. Đầu óc quay về thời dĩ vãng xa xưa. Lúc có một cậu bé nhỏ ngang ngạnh đem cơm quên mang theo đũa. Lúc đó, một cô gái rụt rè đến làm quen...Bồi thở dài tiếp:

- Tuổi niên thiếu của chúng tôi lúc nào cũng cận kề bên nhau. Cuộc sống đó rất đẹp, gắn liền với bãi biển, với xóm cá. Bao giờ có dịp Thanh đến đây xem thử sẽ biết ngay. Cảnh ở đây đẹp vô cùng.

Yến Thanh cười nhẹ:

- Chuyện của anh đây thi vị và lãng mạn quá. Một đôi trai gái lớn lên giữa sóng biển và vách đá cheo leo ... Như vậy có phải là cả hai đã yêu nhau từ thuở nhỏ

- Cũng có thể. Thư Bồi suy nghĩ một chút nói - Lúc còn bé tôi chưa hẳn ý thức được thế nào là tình yêu...Con trai thì ngang tàn hơn...Nhưng mà...Tôi đã từng mấy lần đập lộn chỉ vì cô ấy.

Và Thư Bồi nhớ đến những ngày cùng đi lượm vỏ sò. Đến lần Thái Cần múa "Ba lê" bản "Hồ Thiên Nga". Rồi nụ hôn đầu tiên...Cuộc hẹn hò bên vách đá...Hoàng hôn trên biển...Thư Bồi lại thở ra.

- Thái Cần đối với tôi thì...Cô ấy chỉ biết lặng lẽ hiến dâng, không dám đòi hỏi gì cả. Cần đã cho tôi rất nhiều thứ. Trong khi tôi lại khá vô tình...

- Thế ư. Yến Thanh nhìn Thư Bồi thăm dò - Hèn gì mỗi lần nói đến cô ấy, anh đều thở dài cả....

- Thở dài ? Thư Bồi ngạc nhiên - Tôi không để ý đến điều đó. Có điều...Tôi thấy bút rút thế nào mỗi khi nghĩ đến Cần.

- Tại sao vậy ?

- Như Yến Thanh biết đấy. Tôi là người đàn ông rất hời hợt. Tôi nóng nảy, dễ giận...Yến Thanh cũng đã từng xác nhận là...Tôi dễ đổi thay cơ mà. Không hiểu sao kỳ cục thế. Có nhiều lúc tôi hay nổi giận một cách vô cớ. Tôi như bạo chúa, ích kỷ lại ngang ngược...Chắc chắn Thái Cần phải chịu đựng những tật xấu của tôi nhiều lắm.

Yến Thanh nhìn Thư Bồi, nàng có vẻ xúc động.

- Nghe giọng điệu của anh. Tôi biết là anh phải yêu cô ấy vô cùng.

- Sao vậy?

- Bởi vì chưa bao giờ tôi thấy anh tự phê bình mình một cách nghiêm khắc như vậy. Bán tính anh xưa nay là tự phụ, độc đoán. Tôi cũng biết đàn ông mà có tài thì bao giờ chẳng có tật đó. Cao ngạo, kiêu hãnh. Nhưng mà anh Thư Bồi. Anh biết

không, tôi lại rất thích cái tánh ngang ngược, cao ngạo của anh. Trần Tiêu còn kể lại cho tôi nghe chuyện anh đã làm ở nhà họ. Tôn. Nơi anh đã dạy kèm. Anh đã chinh họ bằng một màn ngoạn mục. Cho họ thấy đồng tiền của họ có giá trị ở một giới hạn nào thôi. NGhe nói anh còn bỏ cả nửa tháng lương mà đúng ra họ phải trả công. Bà Tôn phải tức khi gọi Trần Tiêu đến mắng cho một trận. ANh biết không, tôi nghe kể lại mà xúc động vô cùng. Anh đã bỏ đi một cách hiên ngang đàn hoàng...Anh làm vậy là phải, chứ tôi không chấp nhận cái triết lý "nhân nhượng" của anh Tiêu đâu. CON người, sống phải có tự tin, có bản ngã riêng mình nữa chứ? Đâu phải lúc nào cũng luồn cúi, chịu đựng. Cái ăn là một chuyện, còn danh dự là chuyện khác.

Thư Bồi kinh ngạc nhìn Yến Thanh. Thanh đã nói những lời trên một cách rất trôi chảy. Chúng tỏ đó là lời xuất phát từ đáy lòng, chứ không phải để mua chuộc hay ngoại giao. Thư Bồi chợt thấy cảm động. Nếu Thái Cần không đến tìm chàng một cách bất chợt sau ngày nghỉ tết. Biết đâu tình cảm giữa chàng và Yến Thanh đã gắn bó hơn? Thư Bồi chợt rung mình. Cảm giác phạm tội lại xuất hiện, chàng vội xua ngay.

- Cám ơn điều mà Yến Thanh vừa cho tôi biết. Tôi sẽ nhớ mãi những gì mà Yến Thanh vừa nói. Vậy mà xưa nay tôi cứ nghĩ là sự ngang ngạnh, cao ngạo kia là một khuyết điểm...cần phải sửa đổi. À mà, tôi thấy có cái này kỳ kỳ...

- Cái gì?

- Trần Tiêu là bạn thân nhất của tôi, vậy mà hắn không hiểu..Thế tại sao Yến Thanh có vẻ rành rỏi tôi như vậy?

- Chuyện đó có gì lạ đâu. Yến Thanh vừa cười, vừa nói - Bạn bè thân nhau chưa hẵn là hiểu nhau. Chỉ có những người có

cá tính giống nhau. Hay một thứ như nhau mới hiểu được.

- Một thứ, nghĩa là sao?

- Ví dụ như vậy nhé. Con chó và con mèo nhà tôi được nuôi chung, ăn uống cái gì cũng giống nhau cả. Nhưng vì tập quán cách sống hoàn toàn khác nhau. Chó khi vui thì phe phẩy đuôi. Còn mèo khi vui sẽ kêu meo meo. Như vậy chúng không là một loại, một thứ. Trái lại với con mèo hàng xóm thì mèo chúng tôi biết rõ hơn. Một cái quào, một tiếng kêu, một cách liếm mép, điều biểu lộ cho thấy tình cảm của chúng. Con người cũng vậy. Những người có cá tính mạnh mẽ dễ cảm thông với người có bản chất tương tự. Ngược lại cũng thế.

Thư Bồi cười, có vẻ khâm phục.

- Thanh có vẻ thông minh lắm. Thanh không lớn như tôi mà sao rành rỏi như vậy?

- Anh đừng nói vậy, tôi biết là anh còn hiểu biết nhiều hơn tôi. Yến Thanh gật đầu nói - Vì anh sống từng trải, va chạm xã hội nhiều hơn tôi. Một trong những sự kiện đó...Tình yêu. Anh biết nó, còn tôi...

Yến Thanh chợt quay lại hỏi:

- Tôi hỏi thật nhé? Tình yêu thế nào? Nó có đẹp lắm không? Vui, dễ chịu và hạnh phúc chứ?

Thư Bồi suy nghĩ.

- Không biết phải trả lời Thanh thế nào. Tôi nghĩ, mỗi người có cái nhìn và hoàn cảnh tình yêu khác nhau nên cũng có cảm xúc khác nhau. Riêng giữa tôi với Thái Cần thì...Thư Bồi ngưng lại, đột nhiên hỏi - Yến Thanh cô có ngắm cảnh hoàng

hôn bao giờ chưa?

- Có.

- Thế cô có để ý đến màu sắc của ráng chiều ra sao không?

- Nghĩa là sao?

- Cái màu sắc đó nó rực rỡ, nó chói lọi, mê hoặc. Nhưng mà...nó ảo ảnh không trường tồn...Tôi nghĩ tình yêu của chúng tôi nó cũng mong manh như vậy?

Yến Thanh có vẻ suy nghĩ.

- Tôi thấy thì nếu có thể, hôm nào anh hãy cho tôi gặp Thái Cần. Tôi muốn làm quen với chị ấy. Thái Cần hẳn đẹp, đẹp lắm phải không?

- Ờ.

- Nghĩa là hơn cả tôi?

Yến Thanh buột miệng nói, miệng nói, nhưng đỏ mặt ngay. Thư Bồi không để ý đến điều đó. Chàng lo thật thà phân tích cái đẹp giữa hai người.

- Cái đó khó nói lắm. Thanh với Thái Cần một người một vẻ làm sao có thể so sánh được. Giống như điều mà Thanh ban nãy nói đấy. Cả hai không giống nhau. Chẳng hạn như Thái Cần đẹp như chú mèo con, còn Thanh thì giống như một chú cún.

- Ồi giỏi ơi! Thanh hét lên - Sao anh lại mắ người ta như vậy? Thế còn anh...anh là con sói đuôi vàng à?

- Sói đuôi vàng? Thư Bồi trừng mắt - Chính cô mới vừa mắ

tôi đấy, vì tôi biết trên đời này con sói nào cũng xấu xí cả.

Yến Thanh cười một cách thích thú.

- Nhưng chỉ có một con sói này đẹp thì sao?

- Nói dóc.

Thế là cả hai cùng cười. Đêm mùa hè, trăng sáng. Tiếng cười của họ dòn dã. Có một thứ tình cảm dịu dàng nào đấy vây lấy hai người.

- Thế bao giờ anh mới đưa tôi tới cái tổ ấm nhỏ của anh, để ngắm con mèo xinh của anh chứ?

- Để hôm nào anh rảnh đã.

- Phải sắp đặt nữa à? Yến Thanh có vẻ tự ái - Vậy thì cô phải là nữ hoàng. Muốn gặp nữ hoàng phải sắp xếp giờ giấc bài kiến. Phải không vị đại thần?

- Thanh nghĩ sai rồi. Thư Bồi thờ dài - Tại sao biết không? Thái Cần tự ti mặc cảm...ư ư mắc cở, cô ấy phục Thanh lắm đấy.

- Phục tôi? Yến Thanh tròn mắt - Cô ấy cũng biết tôi nữa à?

- Vâng.

- Sao lạ vậy? Yến Thanh nghi ngờ nhìn Bồi - Thôi để bữa nào anh rủ cả Trần Tiêu nữa. Anh biết không, gần đây Trần Tiêu có một cô bạn bên Đại học Ngoại Giao có biệt danh "tóc dài" đấy. Sẵn dịp ta sẽ phá hấn.

- Tôi biết chuyện đó rồi: Trần Tiêu hấn nổ lắm, hấn còn tuyên bố là cô "tóc dài" kia đã làm lễ đính hôn với hấn. Không biết

là xạo hay thật!

Yến Thanh nhìn Bồi lắc đầu.

- Vậy thì chúng ta phải chứng minh cho mọi người thấy. Thư Bồi nhiệt tình nói - Tôi muốn làm bạn với Thanh. Tôi rất phục Thanh. Và muốn lật đổ cái quan điểm kỳ cục đó.

- Tôi cũng thế. Rõ ràng tôi rất cảm phục anh. Yến Thanh nói, rồi đột ngột trở về với bản chất tinh nghịch - Tiếc một điều là làm bạn với sói cũng ghê quá. Nhưng chấp nhận thôi.

- Chắc chắn nhé?

- Ờ.

Thế là giữa Thư Bồi và Yến Thanh, một thứ tình cảm xoay chiều xảy ra. Họ trở nên rất thân nhau. Cũng làm việc, nói chuyện văn học, thi ca, chuyện đời, chuyện trường lớp, bạn bè, tình cảm... Họ thỉnh thoảng cũng có nói chuyện của Thái Cần.

Lúc gần đây thì Thái Cần bận rộn lắm. Phải luyện đàn để nhanh chóng tìm việc làm. Vì ở nhà không có đàn, nên Cần phải đến tận nhà ông thầy học. Mỗi ngày phải luyện tập hơn năm tiếng đồng hồ. Cần học rất siêng, rất chịu khó...chậm lắm là đến tháng tám sẽ xong. Một hôm, Cần từ ngoài xông về nhà với niềm vui lớn. Nàng sà vào lòng Thư Bồi, nói riu rít như chim.

- Xong rồi anh ơi, xong rồi, em đã có việc làm.

Thư Bồi không tin lắm.

- Việc gì? Em đàn thạo rồi à? NHắm có quê trước mặt mọi người không đấy? Phải việc làm đó là đàn organ chứ?

Thái Cần nhường mày cười.

- Anh cũng thấy đấy, em đã luyện tập một cách cực khổ. May là trước kia có căn bản piano, bài bản cũng biết nhiều, nên em đàn tiến bộ nhanh lắm. Anh biết không, đâu phải dễ ăn đâu anh. Cái ông giám đốc nhà hàng. Ông ấy là một tay rành nhạc, đã bắt em ngồi đàn liên tục 3 tiếng đồng hồ cho ông ấy nghe. Đàn sai một nhịp là ông ta biết liền.

Thư Bồi bắt đầu tin đó là sự thật.

- Nhưng mà công việc của em là gì? Em nói cho anh nghe xem. Một tay đàn organ trong ban nhạc ư?

- Không phải. Thái Cần nói - Mà là độc tấu đàn organ. Thịnh thoảng hát một vài bản.

- Ờ. Còn hát nữa à? Nhưng mà chuyện hát thì anh tin. Vì giọng hát của em không đến đâu. Thư Bồi gật gù nói - Thế giờ giấc làm việc thì sao?

- Giờ giấc à? Ở đây có tất cả hai tay đàn organ thay phiên nhau đàn. Vì một người không thể phụ trách hết được. Nhà hàng tây mà, mở cửa từ 10 giờ sáng đến tận 12 giờ đêm. Dĩ nhiên không phải là đàn liên tục. Có lúc nghỉ, nhưng mỗi ca đàn tối thiểu cũng 3 tiếng đồng hồ.

- Ý em nói là em phải làm việc từ 10 giờ sáng đến 12 giờ đêm? Phải không?

- Đâu có. Mai em sẽ đi gặp tay đàn kia thương lượng. Có lẽ em sẽ nhận ca sáng, còn hẳn đàn ca tối. Như vậy mỗi đêm em sẽ dành hết thì giờ bên anh...Dù gì cũng sắp đến ngày khai trường rồi. Ban ngày anh cũng đâu có ở nhà đâu?

- Thế lương mỗi tháng là bao nhiêu?
- Chắc chắn là anh không ngờ đâu. Thái Cần nhìn Thư Bồi với anh mắt rạng rỡ - Ông giám đốc nói, lương khởi điểm là 10 ngàn đồng, bao giờ công việc trôi chảy sẽ trả thêm.
- Mười ngàn đồng? Thư Bồi thiếu điều muốn nhảy dựng lên - Em có lấm lẩn không? Chi Cần đàn địch không cần văn hóa gì mà lương hậu thế? Em nghe rõ chưa?
- Ồ! Thái Cần cúi xuống hôn lên trán chồng - Tại sao anh phải nghi ngờ như vậy? Thư Bồi. Tìm một tay chơi organ chơi giỏi không phải là chuyện dễ dàng. Những người đàn nổi tiếng lương bổng họ không dưới 40 ngàn một tháng. Mà không phải họ đàn suốt buổi như em đâu. Họ chỉ chạy xô. Một ngày đàn cho mấy chỗ như vậy. Em bảo đảm anh, ở đây là nhà hàng lớn, việc làm rất đàng hoàng, nghiệm chính chứ không có gì bậy bạ đâu.
- Thế nhà hàng đó có tên gì?
- Tên là "Tổ chim sơn ca"
- "Tổ chim sơn ca" à? Cũng được anh chỉ sợ nó thành "tổ quạ" thì khổ.
- Thái Cần nhìn Thư Bồi. CÓ một chút gì xúc phạm.
- Anh...Anh không vui ư? Tại sao anh không vui khi em có được việc làm? Anh có biết là em khổ công luyện tập hai tháng nay không?
- Ờ.

Thư Bồi quay lại nhìn vợ. Chàng lấy tay vuốt mái tóc của nàng. Mũi không cao lắm nhưng rất xinh. Chàng ngắm vợ.

Khuôn mặt Cần ăn ảnh lắm, đẹp lắm. Thư Bồi chột muốn lấy giấy bút ra họa. Chàng ngạc nhiên không kém. Chẳng hiểu sao, cuộc sống có một nhọc khổ cực thế nào, tháng năm có trôi qua. Nhưng sắc đẹp của Cần như càng lúc càng sắc sảo, chín mùi hơn. Để một người đẹp như Cần vào làm nơi chốn đông người qua lại nhậu nhẹt như vậy. Có phải là việc làm thông minh không? Thư Bồi cũng không biết - Chàng chỉ lắc đầu, thở dài.

- Anh mừng lắm chứ. Mừng cho em, nhưng mà này Thái Cần, nếu em có cảm thấy thái độ anh kém vui thì em phải biết là, đó không có nghĩa là không tán đồng mà nó chỉ là...Một sự tự ái của đàn ông. Anh có cảm giác như mình bị tổn thương.

- Tổn thương, tại sao vậy?

- Em đã thấy đấy. Anh tìm việc làm, tróc da, tróc vẩy vẩy mà mỗi tháng chỉ có 8 trăm, 1 ngàn. Còn em chẳng cần học hành bao nhiêu. Việc mới làm đã trên vạn bạc..Có phải là...học hành chỉ vô dụng không?

- Ồ! Thái Cần ôm chặt lấy chồng, nhiệt thành nói - Anh quên là anh còn đang đi học ư? Đây đâu phải là việc làm chính thức của anh đâu? Anh rồi sẽ là một họa sĩ, một nhà nghệ thuật...Anh đừng có mang lương bốn ra để đánh giá con người. Những bức tranh của anh nó có giá trị nghệ thuật. Anh có tài, giá trị nghệ thuật là vô giá. Còn em, em như một hạt cát nhỏ, em chỉ đàn để cho mọi người giải trí thôi.

Rồi Thái Cần nhìn Thư Bồi. Nhìn thật lâu, nàng có vẻ lo lắng.

- Nhưng mà nếu thật sự vì vậy mà anh thấy tự ái bị va chạm...thì em không nhận việc vậy.

Thư Bồi cười. Nụ cười có vẻ gượng gạo.

- Đừng nói vậy - Việc làm đâu phải dễ kiếm? Sao lại bỏ. Dương nhiên em phải đi làm thôi.

- Vậy là anh đồng ý? Thái Cần sung sướng hôn lên mắt chồng
- Anh tuyệt quá, tốt quá! Em sẽ cố gắng mỗi ngày về thật sớm để lo cơm nước cho anh...Em có việc làm rồi mình sẽ không còn bận tâm về việc kinh tế, không phải nhịn đói vì sợ hết tiền phải không anh. Ngoài ra mình còn có tiền trả nợ cho anh Trần Tiêu. Không sợ người ta phiền hà nữa.

Nhưng Thư Bồi có vẻ buồn buồn.

- Không ngờ...bây giờ anh phải dùng tiền của em để trả nợ.

Thái Cần nhìn chồng không vui.

- Mãi đến giờ mà anh còn phân biệt tiền anh tiền em. ANh không bao giờ coi chúng ta là một thể thống nhất được ư?

- Thôi được rồi. Thư Bồi có vẻ bức - Em cứ như vậy mãi. Bao giờ bắt đầu đi làm? Ngày mai à?

- Dạ không. Thái Cần cười đáp - Tuần sau mới bắt đầu đi, vì..em còn phải sắm sửa một chút. Ban nãy ông giám đốc đã ứng trước cho em 3 ngàn đồng, để em may thêm mấy bộ áo.

À thì ra là vậy. Thái Cần đã nhận tiền. Có nghĩa là đã nhận việc. Vì thì chuyện hỏi ý kiến chồng chỉ có tính cách hình thức thôi. Thư Bồi lảng lạng bỏ đi về phía bàn. Chàng làm ra vẻ như rất bận chuyện bài vở, nhưng thật lòng không vui. Bồi cảm thấy, có một cái gì đó mù mờ không rõ, đang ngăn cách giữa chàng với Thái Cần. Một màn sương mù...và nó đang nở rộng.

Cái cảm giác đó càng nở to hơn sau khi Cần đi làm.

Vì cuộc thảo luận thất bại, nên Thái Cần không đi làm được theo giờ giấc tính trước. Nàng chỉ đạt đến một nửa mục đích. Nghĩa là mỗi tuần sẽ đổi ca một lần. Nếu làm ca sáng thì từ 10 giờ sáng tới 6 giờ chiều, ngược lại ca tối từ 6 giờ đến 12 giờ đêm, nên chuyện cùng ăn cơm tối coi như không thực hiện được.

Tối đầu tiên đi làm. Thái Cần mặc chiếc váy đầm màu trắng soie bóng mới may. Thân hình Cần rất thích hợp với váy đầm. Chiếc cổ cao trắng nõn nà. Mái tóc dài đen xõa lấy khuôn mặt có đôi mắt đẹp, lông mi cong vút, chiếc miệng nhỏ xinh xắn. Tất cả tạo thành một dáng dấp khác phàm.

Đứng trước mặt Thư Bồi, Cần hỏi:

- Anh xem, em có được không?

Thư Bồi nhìn vợ. Chàng như không nhận ra. Chưa bao giờ Bồi nghĩ rằng chỉ cần một ít son phấn, một bộ cánh mới lại có thể biến người đàn bà bình thường thành một tiên nữ. Thái Cần đứng đấy, đẹp một cách đài các kiêu sa. Sao vậy? Đột nhiên ngôi nhà gỗ không còn thích hợp. Mọi thứ xung quanh bỗng trở thành xấu xí, dơ bẩn. Cả màu hồng của ráng trời ngoài kia cũng không còn rực rỡ.

- Sao? Anh thấy sao em không đến đổi xấu xí lắm chứ?

Thư Bồi thở dài.

- Đẹp! Đẹp lắm! Em quá đẹp, đẹp như tiên nữ...Anh chỉ mong là...

Thư Bồi ngưng lại, không nói tiếp.

- Anh mong là sao?

- Không.

- Anh nói đi, anh phải nói.

- Anh mong là...Thư Bồi cần rằng nói - Anh mong là cây đàn điện tử kia nó sẽ rất cao, cao đến chỗ che khuất cả người em, để mọi người không nhìn thấy em.

- Nghĩa là sao?

- Anh ghen?

- Anh ghen vì...Thư Bồi lớn tiếng - Anh không muốn nhiều người trông thấy em đẹp. Anh muốn một mình ngắm em thôi!

Thái Cần cười, nụ cười thật ngọt.

- Anh thật là...bạo chúa, ích kỷ, nhưng mà...Thái Cần hạ thấp giọng - Dù sao em hứa với anh, dù có hàng trăm, hàng ngàn người nhìn, em vẫn là của một mình anh, một mình anh thôi.

Thái Cần cúi xuống.

- Anh Thư Bồi, em yêu anh!

Tim Bồi đập mạnh. Ba cái chữ sau cùng đã làm Bồi xúc động. Mặc dù, giữa hai người, ba chữ đó đã lập đi lập lại nhiều lần. Nhưng hôm nay không hiểu sao ba chữ đó lại khiến Bồi rối rắm thế. Chàng đưa mắt nhìn theo Cần, mãi đến khi bóng nàng khuất ở chân cầu thang...Thư Bồi cứ ngẩn ra như vậy. Không hiểu sao Bồi lại cảm thấy. Lần đi này của Cần, là lần Cần bước ra khỏi cái thế giới của chàng...Cái thế giới của ráng hồng trong hoàng hôn. Một thứ tình cảm buồn buồn vây kín

Bồi như màn đêm đang buông xuống.....

CHƯƠNG 16

Mùa khai giảng đến, một năm học mới lại bắt đầu. Thư Bồi bước vào năm thứ 2 Đại học Mỹ thuật.

Đời sống sinh viên bao giờ cũng vậy. Bài vở tuy thật nhiều nhưng đôi lúc lại rất rảnh rang. Cái quan trọng là năm thứ nhất. Làm quen được với môi trường Đại học rồi, là bắt đầu cảm thấy nhẹ. Ngoài thời gian dành cho chuyện đuổi bắt kiến thức, phần còn lại họ dành hết để hưởng thụ cái tuổi trẻ tươi mát xinh đẹp. Cái tuổi sinh viên là cái tuổi đẹp nhất trong đời người. Nó đủ chứng tỏ con người đang trưởng thành, có tự do, có quyền yêu đương. Có chút trình độ để tự hãnh diện. Vì vậy, sinh viên trong độ tuổi này thường ngang ngạnh, tự phụ và võ đoán, nhất là lúc học năm thứ hai. Cái năm mà mặc cảm thò lò mũi xanh mới tập tành người lớn biến mất. Trong khi thời gian, gian khổ, thi cử ra trường lại đến. Đây là thời điểm cao nhất dành cho hưởng thụ.

Trần Tiêu bây giờ chỉ nhận dạy kèm một chỗ thôi. Thời gian còn lại dành cho vui chơi. Bây giờ hắn đã có "người đẹp tóc dài". Hắn đang đứng ở khu vườn, cười cầm 2 ngàn bạc mà Thư Bồi mới trả cho, cười nói:

- Ê Thư Bồi, mày mới trúng số hay sao mà phát tài vậy?
- Cũng nhờ có Thái Cần, cô ấy vừa tìm được việc làm. Cả hai cùng đi làm thì đương nhiên đủ tiền xài thôi.

Thư Bồi nói, đặc biệt nhấn mạnh chữ "Cả hai cùng đi làm" để

tránh được mặc cảm " Thái Cần có thu nhập cao hơn".

-Ồ. Kiều Thư Bồi . Cô gái tóc dài chen vào . Cô ta tên là Hà Vân, một trong những hoa khôi của ban ngoại giao Cô này có mái tóc rất đẹp. Có một lúc, hãng quảng cáo cho "dầu gội đầu" đề nghị cô chụp ảnh quảng cáo, nhưng cô không chịu . Nhưng từ đó danh hiệu "Cô gái tóc dài" như dính liền với Hà Vân. Quen với Trần Tiêu từ năm thứ nhất, bây giờ tình cảm hai người đang ở trạng thái "chín mười". Vân đã biết Thư Bồi qua miệng Trần Tiêu - Nghe anh Tiêu nói anh có một "Đài ngầm mây" phải không? Chiều nay chúng tôi đến đây tham quan được không hở ?

Thư Bồi hơi bối rối chưa kịp nói gì thì Trần Tiêu đã lên tiếng:

- Đúng rồi đấy, tao đã định xem mặt cô bạn từ thuở thơ ấu của người . Yến Thanh cũng tỏ ý mấy lần chuyện đó. Vậy thì để tao đi rủ Yến Thanh nữa Chiều nay phải đến đây quây một trận mới được.

- Chuyện đó...Thư Bồi hơi do dự. Hôm nay Thái Cần đi làm đêm, sáu giờ là đã đến nhà hàng rồi . Và lại, mọi thứ còn chưa chuẩn bị. Đùng một cái kéo đến cả đám thế này, ứng phó sao đây ? - Kẹt quá...Tối nay, Thái Cần phải đi làm nữa ....

Nhưng Trần Tiêu đã vỗ mạnh lên vai Bồi .

- Mày định mượn có gì nữa để từ chối khéo à? Tại sao không cho chúng tao gặp mặt Thái Cần? Mày sợ gì?

- Đúng đấy! Hà Vân tiếp - Anh Thư Bồi, anh chẳng biết điều tí nào cả. Tại sao phải làm như vậy ? Có gì đâu mà phải giấu giấu diếm diếm chứ ?

- Tao biết mà. Trần Tiêu lại tiếp lời - Thư Bồi nó xem thường

chúng mình. Nó không muốn mình đến cái thiên đàn của nó. Dù gì người ta cũng là nhà nghệ thuật lớn! Còn mình lại toàn là lũ tầm thường thô tục, đến "ngắm mây lâu" rồi làm hoen ố cái thiên đàn đó rồi sao ?

- Thôi được, thôi được. Thư Bồi đưa cao hai tay lên - Tao đầu hàng, tao xin chịu thua . Chẳng qua vì sợ chúng mày leo lâu không nổi . Trên đó lại nóng khủng khiếp. Muốn lên thì lên vậy. Nhưng mà, đợi tí, chờ tao đi mua thêm mấy món ăn vặt. Khách đến nhà không lẽ cho uống nước lọc kỳ quá.

- Chuyện đó anh miễn lo . Hà Vân cười nói - Tất cả thứ đó sẽ do tôi với Yến Thanh bao hết. Anh chỉ cần dẫn đường. Bây giờ chịu khó ngồi đây chờ, đừng chuồn nghe ông. Tôi đi tìm Yến Thanh.

Trần Tiêu nói:

- Em cứ đi đi, nhanh lên nha, anh ở đây canh chừng hẩn. Nhớ là kiểm thêm mấy lon bia nữa nhé.

Thư Bồi nói:

- Cái đó để tôi mua chợ

Nhưng Trần Tiêu đã kéo áo Thư Bồi lại, cười nói:

- Cậu làm ơn đứng đây cho tôi nhờ. Cậu đừng để Thái Cần của cậu tưởng chúng tôi là lũ đực khoét. Vả lại, cậu mới trả nợ. Còn được bao nhiêu đâu mà xài sang?

- Còn chứ! Còn chứ!

Thư Bồi vội vã móc xấp tiền trong túi ra khoe Thái cần đi làm đã hơn hai tháng. Nhà có vẻ "giàu" hơn. Nếu không vì cần phải ăn mặc đẹp, thời trang một chút để thích hợp với môi

trường thì có lẽ Thư Bồi đã trả dứt hết các khoản nợ rồi .

Trần Tiêu chụp lấy tay bạn.

- Đủ rồi, ai bảo cậu khoe củA đâu mà đem ra làm gì ?

Thế là, chỉ 30 phút đồng hồ sau, Kiều Thư Bồi đưa Trần Tiêu, Tô Yến Thanh, Hà Vân vừa đi vừa nói âm ỉ leo lên cầu thang. NGười nào cũng có gói to, gói nhỏ. Nào là hạt dưa, bò khô, bánh, kẹo, nước ngọt và cả bia lon. Tuy chỉ có 4 người mà họ ồn ào như cả một binh đoàn. Thật khó khăn mới lên tới sân thượng. Mọi người thở ra nhẹ nhõm.

Trên sân thượng, trước cửa nhà cây Những chậu hoa nở đầy, khiến cho khung cảnh của ngôi nhà không có chút gì là đơn độc, xấu xí. Ngoài hoa 10 giờ ra, Thư Bồi còn trồng thêm một vài loại hoa khác, có cái giống như kiểng như ngải làm cho cảnh khá hài hòa .

Thư Bồi bước tới mở cửa trước tiên. Chàng lớn tiếng gọi vào trong.

- Thái Cần ơi Thái Cần, có khách này em.

Thái Cần đang bận trong bếp. Tối nay phải đi làm. Vì vậy, nàng sợ Thư Bồi không ăn cơm tối phải chuẩn bị thức ăn. Tính của Bồi như vậy đó. Không có Cần cùng ăn Bồi hay quên, chàng cứ đổ lỗi cho là không quen dùng cơm một mình. Vì vậy, lúc nào đi làm ca đêm là Thái Cần phải làm sẵn thức ăn. Hôm nay Cần nấu một nồi canh thịt bò, nướng một ít thịt nướng. Rồi còn phải chuẩn bị rau cải tươi ...Lúc đám bạn của Thư Bồi đến, Cần đang rửa rau . Hai tay còn ướt nước. Nghe gọi, Cần chạy ra, chỉ thấy một đám trai lẫn gái . Cần lúng túng, nàng không biết phải làm gì . Vừa lau vệt tay vào

váy, đã nghe Thư Bồi lớn tiếng:

- Thái Cần mau ra đón khách, các bạn thân nhất của anh đến chơi này

Thái Cần cố kéo vạt áo lại cho thẳng thắn. Không chuẩn bị kịp gì cả, cũng không thể đón khách trong nhà bếp. Cái anh Thư Bồi này cũng kỳ. Tại sao không thông báo trước để chuẩn bị ? Ít ra phải có thì giờ để trang điểm một chút, để không phải bẽ mặt chồng.

Nhưng không còn thì giờ để chọn lựa . Thái Cần bước ra phòng khách với một chút căng thẳng. Trước mặt nàng là cái cô gái có "má lúm đồng tiền" Yên Thanh. Cô ta đang mở to đôi mắt đẹp ngắm Cần:

- Thái Cần, Thư Bồi bước tới nắm tay vợ nói - Ra đây anh giới thiệu Đâ là cô Yến Thanh. Anh đang làm việc ở nhà cô ấy. Em biết đấy Yến Thanh là một sinh viên xuất sắc của ban Văn...

- Thôi đủ rồi, anh Thư Bồi ...Yến Thanh chặn lại Anh học được ở đâu cái giọng nói ngoại giao khách sáo như vậy. Anh làm tôi thấy nhột quá.

Thư Bồi cười rồi quay sang Trần Tiêu và cô gái tóc dài:

- Còn đây là cô Hà Vân, hoa khôi của ban Ngoại Giao, là bạn gái của ông bạn Trần Tiêu đấy

Hà Vân trừng mắt.

- Anh Thư Bồi!

- Sao vậy ? Thư Bồi gãi gãi đầu Hôm nay tôi làm sao thế? Giới thiệu ai cũng bị quở cả . Thái Cần, em biết không, trong trường của anh, con gái nổi tiếng là dữ, còn con trai thì khù

khờ lắm. Bởi vậy, mấy cô năm đầu hết mấy ông trong trường.

- Còn ông? Ông là ngoại lệ ư?

Trần Tiêu nhìn Thư Bồi rồi nhìn Thái Cần. Cần đang e ấp núp sau lưng Bồi. Cô này có vẻ nhỏ nhắn dễ thương, lại đẹp nữa. Trần Tiêu tiếp:

- Đến đây tao mới biết! Thảo nào mà chê hết mấy cô sinh viên trong trường mình là hung dữ. Mi khéo chọn thật.

Yến Thanh cười nhẹ nhìn Thư Bồi:

- Theo tôi thì...nữ sinh viên trong trường ta tuy có dữ thật, nhưng mấy ông thì không khờ đâu, nhất là ông Thư Bồi này...

Và quay sang Thái Cần. Yến Thanh hỏi:

- Phải vậy không hở chị?

Thái Cần đỏ mặt, ấp úng nói lảng:

- Quý vị ngồi đây nhé, để tôi đi pha trà.

Nói xong Cần vội vã bỏ vào trong. Trần Tiêu gọi với theo:

- Chị Bồi à, chị khỏi lo. Thức ăn thức uống gì chúng tôi đều mang theo đây cả đây rồi.

Cần vào trong mà vẫn nghe lời trách của Bồi:

- Mấy người ăn nói gì kỳ cục vậy, cứ gọi tên đi có sao đâu, lại gọi bằng chị, nghe khách sáo quá.

- Vậy ư? Tiếng của Yến Thanh - Anh không cho gọi bằng chị thì chúng tôi phải gọi bằng gì? Không lẽ gọi là bà Kiều Thư Bồi ư? Cái đó coi bộ không quen rồi.

- Không quen à? Thư Bồi cười nói - Thế tôi gọi tiểu thư ho. Tô, mời cô ngồi. Tiểu thư ho. Hà, mời cô. Ông Trần Tiêu mời ông. Vậy được không? Nãy tới giờ tôi không gọi như vậy, nên chẳng ai chịu ngồi ghế hết.

- Hừ. Yến Thanh đâm mạnh lên vai Bồi - Ông lúc nào cũng ăn miếng trả miếng. Đúng là tay cáo lông vàng.

Mọi người cười ồ. Thái Cần đứng trong nhà bếp căn nhẹ móng tay. Nàng cảm thấy có một chút gì ngỡ ngàng. Rót bốn ly trà, Cần mang ra phòng khách.

Lúc Thái Cần ra phòng khách thì Trần tiêu và Hà Vân đã ngồi xuống gạch. Họ đang mở những túi to, gói nhỏ ra. Hạt dưa, bò khô, nước ngọt, bia lon...Họ tự nhiên như người trong nhà. Yến Thanh thì đang đứng tựa khung cửa nhìn bức tranh của Bồi vẽ treo trên vách . Đó là bức tranh sơn dầu Bồi mới vẽ. Vãn phong cảnh hoàng hôn với ráng chiều hư ảo. Thái Cần đứng nghiêng tựa bên cửa sổ. Một chậu hoa nhỏ màu tím. Màu cam của ráng hồng pha thêm màu vàng kim ngập đầy cả bức tranh.

Yến Thanh ngẩn ra ngắm. Ngắm xong quay lại nhìn Thư Bồi.

- Họa sĩ chưa hẳn vẽ được bức tranh như vậy, nếu họ không vì người yêu. Bởi vì...Bức tranh này không phải vẽ bằng kỹ thuật mà còn vẽ bằng cả tấm lòng, cả tình cảm của mình.

Thái Cần nghe phát biểu của Yến Thanh mà giật mình. Cần chợt thấy đỏ mặt, đỏ mặt vì kiêu hãnh, vì xúc động. Nhưng rồi khi đặt ly trà xuống nhìn lên, Cần lại trông thấy ánh mắt của Yến Thanh. Thanh đang nhìn Thư Bồi với một ánh mắt lạ lùng. Ánh mắt dịu dàng say đắm như biết nói và đã được Thư Bồi đáp lại cũng bằng ánh mắt: "Cô lúc nào cũng hiểu rõ

trái tim tôi"

Thái Cần thấy tim mình như đập mạnh. Tại sao họ chỉ đứng yên lặng nhìn nhau? Không nói gì cả vậy? Thái Cần cúi xuống, thu dọn lặt vặt rồi vỗ vào nhà bếp. Nhưng Hà Vân đã nắm tay nàng lại.

- Chị Thái Cần. Tôi gọi tên chị được chứ?

- Được, có sao đâu?

- Chị ngồi xuống đây, làm gì vội vã như vậy? Chúng ta ngồi nói chuyện một chút nào? Chị cho chúng tôi biết đi, làm sao chị lại gặp lại anh Thư Bồi? Anh ấy cư xử với chị tốt không? Có ức hiếp gì không? Chị coi chừng đấy. Mấy tay học bên ngành Mỹ thuật chẳng có tay nào hiền đâu.

- Hừ, không được nhe! Trần Tiêu nói - Cô mới đến đây lần đầu mà đã định chia rẽ vợ chồng người ta vậy ư?

- Đâu phải đâu? Hà Vân cãi một hơi - Anh biết tại sao không? Vì em thích Thái Cần. Vừa trông thấy chị ấy là em thích ngay. Em chỉ muốn nhắc nhở. Anh đừng tưởng em không biết mấy ông học ngành nghệ thuật. Chẳng hạn như cái anh chàng họ. Triều đấy. Lúc đầu tỏ ra ta đây là người chung thủy, yêu say đắm cô bé ngành dược. Tình yêu của họ kéo dài được bao nhiêu? Có một năm. Rồi sao? Thay lòng đổi dạ ngay, đó còn chưa nói lại còn bày đặt chê bai người ta, nào là đầu óc nông cạn, kém hiểu biết, không nhạy bén...

Trần Tiêu như sợ đụng chạm, làm bộ hỏi:

- Hà Vân, em thích ăn hạt dưa không?

Thư Bồi đi tới, nhìn Hà Vân cười:

- Làm gì cô lại bênh vực cho cô bé ngành dược thế? Thật ra thì cô chửi tay ho. Triệu kia cũng hơi quá đáng. Cô chưa rõ sự thật bên trong. Cô phải biết rằng, bắt đầu đã sai lầm thì chưa hẳn cái kết thúc là phải đúng. Cô nghĩ có đúng không nào?

- Anh biết được sự thật à?

- Tôi biết này. Yến Thanh bước tới ngồi xuống vừa cắn hạt dưa vừa nói - Tay ho. Triệu đó đã kể hết cho tôi nghe. Lúc đầu hẳn cũng định cưới cô bé ngành dược kia. Nhưng rồi, gần nhau, họ thấy cái khoảng cách giữa hai người quá lớn. Chẳng hạn như xem tivi. Người thì thích xem hài, kẻ thì thích xem truyện trinh thám. Xem phim người ta thích tình cảm, kẻ lại mê phiêu lưu. Xem tiểu thuyết người thích văn nghệ, kẻ mê kiếp hiệp. Nhưng những cái đó không phải là chuyện lớn. Cái quan trọng là, bạn bè của Triệu lại không phải tuyệt của cô ấy yêu thích và ngược lại.

- Đúng rồi. Thư Bồi cũng chen vào - Co bé ngành dược kia chẳng hiểu một tí gì là nghệ thuật. Khi gã ho. Triệu dùng hết tâm sức của mình ra để họa chân dung cho cô ta, lại nghe cô nói: Vẽ xấu hơn đi chụp ảnh.

- Ha ha! Trần Tiêu cười lớn - Còn cái chuyện này kù cục hơn. Có một lần tên Triệu hẳn vẽ chân dung một người nhưng lần ấy hẳn vẽ toàn bộ bột màu vàng đề? Vẽ tranh. Cô nàng ngẩng một hồi bảo. Cái anh chàng này tám phần mười là bệnh gan và da rồi.

Lời của Trần Tiêu làm Hà Vân cười, ca? Yến Thanh cũng cười. Gian nhà ngập đầy tiếng cười vui vẻ. Thái Cần thấy mọi người vui, cảm thấy sự hiện diện của mình trở nên thừa thãi. Ta không phải là một thành viên trong vai cấp của họ. Thái Cần không biết gã ho. Triệu là ai, co gái ngành dược là ai. Cái

đó hoàn toàn ở ngoài thế giới của nàng. Cần chợt nhớ đến món thịt nướng trong bếp. Nhìn đám bạn bè của Thư Bồi, chắc họ sẽ ở lại dùng cơm. PHải có thêm một vài món ăn... Và nàng lặng lẽ bỏ vào bếp...Không có ai chú ý đến sự vắng mặt của Cần nữa.

Ngồi trong bếp Cần vừa làm thức ăn, nhưng cũng vừa lắng nghe những câu chuyện trong phòng khách. Ngôi nhà quá nhỏ. Nên bất cứ một câu chuyện nào nói bên ngoài, ở trong đều nghe. Sau chuyện của anh chàng họ. Triệu, đám bạn của Bồi lại bàn tán đến mối tình "thầy trò" nào đó trong trường. Rồi chuyện lạc quyền để giúp đỡ một sinh viên bị bệnh ung thư. Câu chuyện cứ thế tản mạn sang đề tài văn học...Nào Shakespeare, Lamartine, Voltaire, Dickens..đến Tô Vũ, Đỗ Phủ, Lý Bạch...Thái Cần nghe một cách chăm chú. Nàng cũng có đọc qua chút đỉnh văn học Trung Quốc, nhưng lần này nghe Yến Thanh phân tích, Thái Cần mới thấy sự hiểu biết của mình khá nông cạn, nhất là khi nghe Thanh ngâm bài thơ quen thuộc " Trăng sáng bao giờ có. Nâng ly hỏi trời cao."

Thế là câu chuyện quay sang bình luận thơ Đường. Thư Bồi tham gia một cách sôi nổi. Chàng đã giải thích những câu cơ hồ như mâu thuẫn trong văn thơ đời Đường, đến đô. Yến Thanh phải tròn mắt:

- Này này anh chàng họa sĩ. Anh nghiên cứu thơ Đường bao giờ mà rành thế?

- À! Thư Bồi thú thật - Dạ không dám qua mắt nhà thơ a. Cái này hôm qua tôi mới học lóm của cha cô thôi.

- Anh tiếp thu nhanh như vậy làm gì cha em chẳng khen ngợi.

- Ồ! Trần Tiêu nâng lon bia lên - Máy người diễn trò githế. Một người nói, rồi một người khen. Suýt chút tôi đã lâm. Tôi thấy hai người thật xứng với nhau.

- Trần Tiêu! Tiếng của Yến Thanh nói to - Ông đừng có ăn nói bậy bạ như vậy. Ông muốn ghẹo tôi thế nào cũng được, nhưng ông đừng quên rằng cái ông Thư Bồi này không còn là con sói lang thang nữa nhé. Người ta đã có gia đình, vợ con rồi đấy.

- Vợ con? Trần Tiêu nheo mắt - Có vợ sao chưa cho uống rượu, ai thừa nhận cho nào?

- Trần Tiêu! Lần này đến Hà Vân lên tiếng - Không lẽ ông uô"ng bia mà cũng say ư? Thật kỳ cục!

- Ai kỳ cục? Trần Tiêu cãi lại - Cô kỳ cục thì có.

- Tại sao lại là tôi.

- Bởi vì cô ngồi trước mặt tôi, cô làm tôi say. Đừng nói chỉ uống bia, uống nước lã mà nhìn cô tôi cũng thấy say ngà.

- Thôi cho tôi can đi. Yến Thanh góp lời, vừa cười vừa tiếp - Hai người nói gì tôi nghe hết rồi đấy, bây giờ khai đi, bằng không khi trở về trường, tôi sẽ kể hết cho mọi người nghe là tai hại lắm đấy.

Thế là câu chuyện lại quay sang tình yêu. Tiếng cười nói lúc nào cũng ngập đầy trong phòng khách. Thái Cần đã làm xong thức ăn. Com nước coi như xong xuôi. Nhìn vào đồng hồ, đã 5 giờ rồi. Phải thay áo quần, trang điểm mới kịp. Đã đến giờ đi làm!

Thế là Cần đi vào phòng ngủ. Nàng mặc chiếc áo vai phòn

màu tím nhạt, chiếc robe sậm màu hơn. Tóc chẻ hai xõa ngang vai. Xong xuôi mới bước ra phòng khách.

- Anh Thư Bồi, cơm canh em đã nấu xong hết, để trong tủ chén. Bao giờ đói quý vị cứ tự nhiên. Đã đến giờ em đi làm, em không thể ở lại đây tiếp các bạn. Xin lỗi nhé.

Trần Tiêu nhìn vợ bạn, huyết sáo.

- Ồ, Thư Bồi. Bây giờ ta mới biết tại sao mi lại yêu vợ như vậy. Bà xã mi đẹp quá.

Yến Thanh cũng nhìn Cần không chớp mắt, hơi ngạc nhiên.

- Đi làm? Sao đi làm tối thế này?

Có lẽ cô ấy tưởng là mình làm vũ nữ. Thái Cần thầm nghĩ. Nàng có vẻ buồn buồn. Nhưng Thư Bồi đã bước tới, đặt tay lên vai nàng:

- Em không thể xin nghỉ một bữa được sao?

Thái Cần chăm chú nhìn chồng, như tìm hiểu:

- Nếu anh thấy em cần ở nhà - Thái Cần nói - Nếu anh thấy sự hiện diện của em là cần thiết, thì em sẽ điện thoại đến đây báo nghỉ vậy. Em sẽ nhờ Nhược Phi đàn thế cho em một bữa.

Thư Bồi ngõ ngàng.

- Nhược Phi? Ai vậy?

- Một người thợ đàn organ như em.

- Đàn ông hay đàn bà?

- Đàn ông.

- Cũng có nhạc đàn ông làm nhạc công organ nữa à?
- Dĩ nhiên rồi, cái nghề này đâu phải dành riêng cho đàn bà con gái đâu? Ông Quan Nhược Phi là tay chơi organ nổi tiếng, một đêm ông ấy chơi những ba nơi lận. Thế nào? Anh có cần em ở nhà không?

Thư Bồi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Thôi khỏi, em đi đi!

Thái Cần cắn nhẹ môi. Có một cái gì đó như con sóng, một con sóng buồn phiền, lao xao trong lòng. Thư Bồi, tại sao anh không bảo em ở lại? Tại sao? Anh không muốn em ngang hàng với bạn bè anh à? Anh xấu hổ ư? Thái Cần liếc nhanh những người bạn của Bồi. Bốn người. Như hai cặp. Họ chuyện trò rất tâm đắc. Trình độ họ ngang nhau, họ hiểu biết lịch thiệp. Thái Cần nở nụ cười buồn, nói chung là...

- Thôi, xin chào hết quý vị.

Rồi bước ra cửa, khép cửa lại. Thái Cần còn nghe rõ những lời trao đổi bên trong. Giọng của Yến Thanh:

- Chị ấy đi đâu vậy?

Giọng của Thư Bồi không vui lắm.

- Cô ấy đàn điện tử cho một nhà hàng lớn.

Rồi giọng của Hà Vân.

- Nhà hàng à? Đó là nơi khá phức tạp.

Trong khi Trần Tiêu lại khen hết lời.

-Ồ, chị ấy đẹp quá. Nói thật, cô ấy đẹp gấp trăm ngàn lần cô nàng ở khoa dược. Thư Bồi, mi nhớ nhé. Đừng để tên Triệu thấy mặt vợ người, bằng không nguy đấy.

Hà Vân nói lớn:

- Hừ. Tôi bây giờ mới thấy ông đáng sợ. Ông ghê lắm đấy?

- Tôi ghê ư? Trần Tiêu cười hì hì - Tôi thì với cô mới xứng thôi.

Cả phòng lại vang lên tiếng cười. Tiếng cười thật dòn, thật vô tư. Thái Cần bắt giác ngẩng lên nhìn bầu trời. Ráng chiều đang tan biến dần cuối chân trời. Không hiểu sao nàng lại thấy muốn khóc. Mọi vật như nhạt nhòa. Cần vội vã bước xuống cầu thang, nàng muốn trốn ngay, trốn khỏi những tiếng cười như đang trên cột. Tiếng cười của mùa xuân vui vẻ. Cần đi như trốn chạy và chẳng mấy chốc, nàng đã hòa người vào dòng người xuôi ngược giữa phố phường đông đúc.

CHƯƠNG 17

Mùa thu đến.

Tối hôm ấy, giữa lúc nhà hàng "Tổ Sơn Ca" đang đông khách, nói đúng hơn đó là hiện tượng hàng ngày, vì nhà hàng này rộng rãi sang trọng, cách bài trí lại đẹp. Tất cả các cửa sổ được treo rèm kết bằng hạt thủy tinh, long lanh dưới ánh đèn. Ánh sáng vừa phải, nên trái thảm đỏ. Trên bài trí thêm một cây đèn bàn hình bạch lạp trông rất trữ tình. Thức ăn lại ngon nên rất thu hút khách. Khách đến đa số lại rất kén chọn. Họ thường kín đáo ít cười nói ồn ào. Phần lớn là dân thuộc tầng lớp thượng lưu Thái độ cử chỉ văn minh, nhã nhặn. Sau khi ăn họ ít khi về ngay mà ngồi lại uống cafe hoặc trà, nghe nhạc. Ở đây chỉ có những tấu khúc organ với những điệu nhạc êm dịu. Người đàn thường khi là một cô gái tóc dài, trong chiếc váy đầm lụa, khuôn mặt trắng trẻo có đôi mắt sâu mộng.

Quan Nhượng Phi ngồi ở một góc quán. Chàng lặng lẽ ngồi đấy, lắng nghe tiếng đàn của Thái Cần. Trước mặt chàng là một ly cà phê đen không đường. Phi đốt một điếu thuốc. Khói thuốc mờ mờ tỏ tỏ ra, làm cho hình ảnh của Cần trước mắt càng có vẻ huyền hoặc hơn. Người nữ nhạc công vẫn mê mải đàn. Khuôn mặt buồn buồn làm sao Ai đã khiến cho nàng buồn như vậy? Làm việc chung nơi với Thái Cần đã trên nửa năm, vậy mà Phi vẫn không làm sao hiểu được cô bạn đồng nghiệp của mình. Cô ta là một dấu hỏi lớn. Một thách đố, một làn sương mù. Còn chàng? Phi có cảm giác như mình càng

lúc càng bị thu hút, càng lún sâu vào một thứ tình cảm tuyệt vọng. Bây giờ ngồi đây, lắng nghe tiếng đàn, Phi lại rơi vào trạng thái không tự chủ. Thái Cần đã đàn xong một bản. Nàng ngồi nghỉ một chút. Bàn tay sau khi đàn liên tục hơn tiếng đồng hồ, đã khá mỏi rồi. Vậy mà phải khen Nhược Phi hay thật, anh chàng chẳng những đàn liên tục, mà lại còn chạy xô thêm mấy nơi. Bất giác, Thái Cần đưa mắt nhìn về phía góc bàn cố định. Bất gặp ánh mắt của Phi đang nhìn mình, khiến Cần phải quay sang nơi khác ngay. Cần cũng thấy kỳ cục, không hiểu sao lúc gần đây, Phi lại không chạy xô nữa, mà cứ ngồi lì ở đấy nhìn nàng đàn. Trước kia thì không nói. Vì Thái Cần tay nghề còn yếu. Thỉnh thoảng Phi ngồi lại một chút chỉ vẽ kinh nghiệm sử dụng đàn - Một sự hỗ trợ nghề nghiệp, còn bây giờ? Nhược Phi là một nhạc công nhạy bén Cần nhớ có lần Phi nhận xét:

- Cần này, tôi đàn bằng đôi tay, còn Cần? Cần lại đàn bằng trái tim. Như thế mệt lắm.

Sự khác biệt ở chỗ đó. Vì vậy, Thái Cần không bao giờ dám so sánh tiếng đàn của mình với tiếng đàn của Nhược Phi. Tiếng đàn của Nhược Phi bao giờ cũng vững chãi không lệ thuộc vào tình cảm. Còn tiếng đàn của Cần thường lúc thế này lúc thế kia. Nhưng Phi lại nói:

- Cô đừng có bắt chước tôi. Đàn là nghề nghiệp của tôi. Trong khi đó cô nên sống cho trái tim mình. Như vậy cuộc sống nó mới có phong phú hơn.

Vâng. Cuộc sống phong phú. Nhưng cái phong phú đó là trước kia cơ. Còn bây giờ? Từ sau ngày Thư Bồi đưa đám bạn đến nhà, cái ngôi nhà nhỏ, cái tổ ấm riêng rẽ của hai người trước kia, không còn là cái thế giới riêng của hai người nữa

Thái Cần Thường cảm thấy lạc lõng trong cái không khí tràn ngập tiếng cười đó.

Thái Cần thở dài, chợt nhiên nhớ đến một bài hát có tên là: "Đừng hỏi hoàng hôn". Trong khi mấy trăm năm trước, mấy ông nhạc sĩ lại đặt ra một bản nhạc " Hối ánh hoàng hôn". Vậy là sao? " Hối ánh hoàng hôn" bây giờ lại " Đừng hỏi hoàng hôn"? Bất giác Thái Cần đặt tay lên phía đàn, nàng kéo mi- cro đến gần hơn, khẽ hát

Đã bao lần hoàng hôn trôi qua

Chúng ta cùng hát dưới áng mây chiều

Anh muốn nhặt tơ vàng trong ánh nắng

Để dệt thành chiếc áo cho em

Rồi bây giờ hoàng hôn vẫn đó

Chiếc áo kia biến mất đâu rồi

Tơ vàng vẫn dịu dàng trong nắng

Hoàng hôn buồn man mác lòng em

Đừng hỏi hoàng hôn, khi hoàng hôn vẫn đến

Đến trong cô đơn, đến với mỗi mồn

Mộng mơ cũ giờ thành dĩ vãng

Đừng hỏi tại sao, hối ánh hoàng hôn.

Giọng hát Thái Cần nhỏ dần, nhỏ dần. Tiếng hát cũng tắt. Nhược Phi ngồi đấy, yên lặng, bắt lấy lời hát. Cái dáng nghiêng nghiêng của Cần bên đàn, mái tóc dài xõa vai, cao

quý, không vương bụi trần...Mọi thứ làm tâm hồn Phi bay bổng.

Cần bắt đầu thu dọn. Đây nắp đàn lại. Đây là giờ nghỉ ngơi. Nàng chỉ bắt đầu đàn lại một tiếng đồng hồ sau. Phi vội lấy tờ thực đơn, viết lên mặt sau: " Thái Cần, cô đến bàn tôi ngồi uống cà phê một chút, được chứ?"

Phi đưa giấy trên cho hầu bàn. Và chỉ một lúc sau Thái Cần đến. Nàng ngồi xuống:

- Cà phê nhé? Nhược Phi hỏi - hay là rượu?
- Cho tôi một ly Martini vậy.
- Được. Nhược Phi nói - Vậy thì tôi cũng uống một ly với Cần.

Rượu được mang ra. Cần cầm ly lên nhìn chăm chú vào màu nước nâu nhạt. Cái thái độ của nàng có cái gì đó cô độc, buồn phiền. Nhược Phi xúc động thăm dò:

- Lúc quen với Thái Cần tôi thấy khác bây giờ nhiều lắm.
- Nghĩa là anh cho tôi đã thay đổi? Thái Cần nhìn lên mắt lộ vẻ bối rối - Tôi không còn cái dáng dấp rụt rè ban đầu nữa phải không? Tôi bắt đầu uống rượu, thỉnh thoảng hút một điếu thuốc...Tóm lại tôi không còn như xưa? Rồi Thái Cần thờ dài - Hoàn cảnh sống rõ ràng hay làm con người thay đổi.

Nhược Phi lấy gói thuốc trong túi ra, đưa cho Cần.

- Hút một điếu chứ?

Thái Cần vội lắc đầu:

- Không, tôi không hút hôm nay. Thật ra thì tôi không có cảm tình với người đàn bà hút thuốc.

- Tôi thì chẳng phản đối chuyện đó.

Nhược Phi cười nói. Trong khi Thái Cần buông khuâng. Thư Bồi mà biết được Cần hút thuốc, uống rượu không biết chàng sẽ nghĩ sao? Nghĩ đến Thư Bồi, chợt Thái Cần thấy nhói đau. Tối nay, chàng hẳn nhiên là đang ở nhà họ Tôi. Nơi đấy có cô bé má lún đồng tiền. Có lẽ họ đang nghiên cứu bài thơ " Nâng rượu hỏi trời xanh. Trăng sáng từ đâu có"...Và những bài hát của Cần bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chợt Cần nghe tiếng Phi hỏi:

- Cái anh chàng ấy là ai vậy?

Thái Cần chưa hiểu Phi nói:

- Thì người làm cho Cần buồn đấy? Đừng, khoan hãy chối là không có người đó. Tôi đã thấy hết mọi thứ. Thái Cần giống như đóa hoa nhỏ, đang khô héo trong nỗi buồn. Thái Cần, tôi nói Cần thay đổi không phải vì Cần uống rượu, hút thuốc, mà là vì cái khác cơ....Nhược Phi chợt ngưng lại, như lựa chọn lời nói - Tôi phải nói sao đây? Tôi thấy Cần hiện tại, về mặt vật chất thì không có vẻ thiếu thốn. Cần ăn mặc đúng mốt, trang điểm khéo, nhưng mà...Cần có vẻ không giống như lúc mới đến đây. Cần đã đánh mất nụ cười, cái vui tươi lúc đầu Cần có...Nhất là nhìn vào mắt Cần,...Tôi thấy hình như lúc nào Cần cũng muốn khóc. Tại sao vậy?

Thái Cần bối rối không dám nhìn Phi nữa. Nàng không ngờ Phi lại để ý như vậy. Cần vội lắc đầu nói :

- Tôi không muốn nói chuyện riêng của mình.

Nhược Phi gật gù. Hít hơi thuốc. Chàng nhìn xuống chiếc bát lửa trong tay.

- Tôi không ép Cần nói. Có điều tôi không hiểu sao, tôi lại thấy giận Cần làm sao đấy. Cần biết điều đó không?

- Giận tôi? Cần tròn mắt - Tại sao vậy?

- Tôi giận...vì Cần đẹp quá...Cần như lóe sáng làm những cái chung quanh Cần bị tối hẳn đi, ngoài ra...Cần còn...không để ý đến tôi nữa.

Lời nói của Nhược Phi làm Cần giật mình, nàng đặt ly rượu xuống đứng dậy nói:

- Thôi để tôi đi đàn, anh nên uống ít một chút vậy, uống nhiều say đấy

Nhược Phi nắm lấy tay Cần.

- Ngồi xuống, Cần ạ. Đây là ly rượu đầu tiên trong ngày thì làm sao say được. Cần hãy ngồi xuống đây, hôm nay tôi có chuyện muốn nói với Cần. Tôi muốn nói lâu rồi nhưng không có dịp.

- Tôi không thể nghe. Thái Cần nói, mắt mở to sợ hãi - Anh Nhược Phi anh hãy hiểu cho Chúng tôi đã quen nhau từ thuở nhỏ ngay từ lúc còn nhỏ, tôi đã là của anh ấy Tôi không thể phản bội, anh hiểu không?

Nhược Phi nhìn trừng trừng, chàng có vẻ đau khổ.

- Nhưng mà...Hắn đã đối xử với Cần ra sao? Hắn yêu Cần không? Hắn có trung thành với Cần không mà Cần không dám phản bội?

- Tôi...Tôi..Cần nói một cách yếu ớt, nàng bối rối đến độ không dám nhìn Phi - Tôi nghĩ...Anh ấy rất tốt...Anh ấy yêu tôi...Vì anh Phi biết không chúng tôi đã trải qua biết bao đau khổ mới gặp lại nhau. Đương nhiên là...là...

- Cần nghĩ như vậy. Cần thấy đó là sự đương nhiên? Nhược Phi không buông tha - Nhưng mà tôi biết - Cần không dám khẳng định cái đó là đúng, phải không? Nếu không thì...Cần sẽ không bao giờ hát cái bản "Đừng hỏi hoàng hôn". Nếu Cần thực sự đang hạnh phúc...thì Cần làm gì hát được mấy bản đau khổ éo le đó chứ? Hắn...Hắn đã từng nhặt lấy ánh nắng cho Cần...Nhưng bây giờ thì hắn đang làm chuyện đó với người khác...Phải hay không?

- Anh...Thái Cần chợt run rẩy, nàng suýt rớt nước mắt - Tại sao anh lại nói như vậy? Anh định phá hoại cái niềm tin của tôi ư? Không, không được, anh không có cái quyền nói như thế. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào anh ấy. Thế là đủ rồi.

- Thật không? Cần hoàn toàn tin tưởng hắn? Nhược Phi tiếp tục hỏi một cách tàn nhẫn - Vâng thì...Giọng nói của Cần sao lại run rẩy như thế? Tại sao Cần lại tái mặt như thế? Đừng...Đừng nên như vậy Cần à. Đừng tự lừa dối mình...Có thể là Cần đã không còn tin tưởng hắn hoặc Cần đã mất hắn....

- Anh không nên nói thế. Thái Cần lấy tay che tai lại - Anh mà nói như vậy thì tôi nghĩ chơi với anh. Anh chỉ nghĩ bậy nghĩ bạ thôi, anh hoàn toàn không biết gì về chúng tôi cả. Anh thật tàn nhẫn, lúc nào anh cũng mong là tôi sẽ bị bỏ rơi..

- Cái đó không có gì quan trọng. Nhược Phi nốc cạn ly rượu. Cần có quyền chửi rửa tôi. Nếu điều đó làm cho Cần yên ổn, thoải mái..Có điều Cần cũng nên biết là...Có thật sự. Cần còn

có tình yêu đó hay không? Cần suy nghĩ kỹ đi. Hắn có còn là của Cần không chứ?

- Không. Tôi vẫn còn, tôi chưa hề bị đánh mất! Như Ông Phi thờ dài, tựa người vào ghế, hỏi:

- Thế hắn có đến đây qua lần nào chưa? Hắn có đến để thấy Cần đàn chưa?

Thái Cần lắc đầu, nhưng lại không dám, nhìn thẳng vào mặt Phi:

- Anh ấy không bao giờ đến... Vì... Anh ấy còn đi học... Mà anh biết đây không phải là chỗ để sinh viên họ đến chứ?

- Hừ, sinh viên à... Như Ông Phi gật gù - Nhưng mà Thái Cần ạ, nếu tôi là người yêu của cô thì lúc nào tôi cũng có mặt ở đây. Không cần biết là có tiền không hoặc là sinh viên hay không phải... Nếu không có tiền vào. Thì tôi sẽ đứng ở ngoài cửa chờ... Tôi sẽ không bao giờ đi? Cần một mình ra về giữa đêm hôm khuya khoắt.

Rồi Như Ông Phi đứng dậy, nhìn Cần với ánh mắt thật chăm sóc, tiếp:

- Cần hãy ngồi lại đây đừng bỏ đi đâu hết. Hãy uống miếng rượu rồi ngồi nghỉ mệt. Tôi sẽ thay Cần đàn phần còn lại.

Nói xong Như Ông Phi bỏ lên bục. Thái Cần ngồi xuống úp mặt trong hai tay. Vâng, Phi đã nói đúng, Phi nói sự thật. Nhưng sự thật đó làm tim Cần nhói đau. Rõ ràng là nàng đang mất dần Thư Bồi. Có bao giờ Bồi quan tâm đến Cần đâu? Chàng không cần biết Cần làm gì, đàn ra sao ở cái quán "Tổ Sơn Ca này". Chàng chưa bao giờ đến đây để đón nàng về. Mặc dù biết "Đàn bà đi một mình trong đêm hôm khuya khoắt rất

nguy hiểm nhưng chàng...

Thái Cần nâng ly rượu lên nốc cạn. Rượu đã thấm mà nỗi buồn chẳng vơi, trái lại nó như tỏa rộng ra hơn. Hầu bàn mang thêm một ly khác ra. Tiếng đàn điện tử vang vang trong bóng tối. Bản nhạc hay quá. Với tiếng đàn điêu luyện của Nhược Phi thì bản nhạc nào lại không hay. Thái Cần chụp lấy gói thuốc lá mà Phi đã để lại trên bàn. Nàng châm lửa đốt một điếu. Chợt nhiên Cần thấy mình như bay bổng theo tiếng nhạc. Có cả tiếng hát. Cần không ngờ Nhược Phi lại có giọng hát ấm như thế.

" Không cần biết em đang nghĩ ngợi gì

Anh vẫn mong chờ, vẫn nhớ

Nụ cười em mãi mãi là niềm vui

Ánh mắt em mãi làm anh ngây ngất

Không cần biết tháng ngày có qua nhanh lẹ

Anh vẫn chờ, vẫn đợi mãi em..."

Thái Cần nốc vội ly rượu, dụi tắt thuốc, đứng dậy. Nàng thấy không còn có thể ở lại đây được nữa. Phải đi ngay. Phải trốn nhanh khỏi tiếng đàn. Phải quay về nhà. Cái tổ ấm đang chờ. Phải về với Thư Bồi, bằng không...

Thế là không nghĩ suy gì nữa, Thái Cần bước ra khỏi nhà hàng "Tổ Sơn Ca", nàng gọi chiếc taxi về nhà riêng...

Trèo lên mấy trăm bậc thang, Thái Cần vừa hổn hển thở vừa gọi thầm. Anh Thư Bồi! Em về đây. Đến sân thượng, căn nhà khóa kín cửa. Vậy là Thư Bồi không có ở nhà. Chàng đang ở đâu? Thái Cần đau khổ lục túi da lấy chìa khóa mở cửa. Bật

đèn. Căn nhà lạnh tanh, Thái Cần buông người xuống ghế. Không biết phải làm gì nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Mỗi phút đối với Cần dài như thế kỷ. Bất giác nhìn vào đồng hồ, 11 giờ rưỡi. Theo thông lệ, Thư Bồi chỉ làm việc ở nhà giáo sư Tô tới 9 giờ. Thế tại sao giờ này vẫn chưa về. Điều này chứng tỏ; trong những đêm trước, khi Cần mãi bận rộn ở nhà hàng, thì Thư Bồi cũng chưa hẳn là ở nhà. Cần cần nhẹ môi. Thư Bồi, anh đi đâu vậy? Anh không về ngay để chứng tỏ tình yêu của anh dành cho em? Thư Bồi, anh có thay lòng đổi dạ không? Nói đi! Anh đừng có để em ở ngoài cuộc đời của anh nhé?

Đợi lâu lắm, Thái Cần mới nghe tiếng chân lên cầu thang. Cuối cùng chàng đã về. Thái Cần vẫn nằm co ro trong ghế. Vẫn chưa thay áo. Thư Bồi đã vào nhà. Cần nghe tiếng gọi to của chồng:

- Thái Cần, em làm sao thế? Bệnh nên về sớm à?

Thái Cần ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa. Cần cũng không hiểu tại sao mình lại khóc. Trong khi Thư Bồi nhìn vợ, giặt mình:

- Chuyện gì đã xảy ra thế? Thái Cần? Em không khỏe ư?

Thái Cần lắc đầu, nàng dang tay ra ôm lấy chồng nàng vẫn khóc. Sự chờ đợi sao lâu quá. Sao anh đi lâu như vậy, hử anh?

- Trời đất! chuyện gì xảy ra thế? Thư Bồi vẫn không hiểu sao Cần lại khóc - Em làm sao thế? Ai khiến em giận? Hay là bị mất việc rồi?

- Không, không có chuyện đó. Thái Cần vội vã đính chính - Chỉ tại anh đi lâu quá. Anh không có mặt ở nhà.

- Anh không có ở nhà? Thư Bồi chau mày - Em nói vậy có nghĩa là sao?

- Em cố về sớm, nhưng lại không gặp anh, Thái Cần giải thích một cách khó khăn - Em không biết là anh đã đi đâu.

Đi đâu à? Thư Bồi có vẻ bức - Hôm nay là thứ sáu, anh phải làm việc ở nhà giáo sư Tô, em biết rồi còn làm bộ hỏi.

Đừng! Thái Cần kêu lên trong lòng. Anh có thể viện dẫn mọi lý do, nhưng đừng bao giờ nói là làm việc ở nhà giáo sư Tô. Giờ đó, giáo sư chắc hẳn đã ngủ rồi. Anh phải về nhà trước 10 giờ mới phải. Sao mãi đến bây giờ? Nhưng Thái Cần không nói gì cả.

- Sao vậy? Thư Bồi thắc mắc - Hôm nay thái độ của em sao kỳ cục như vậy chứ?

- Anh làm việc đến 12 giờ ư? Thái Cần không đành được nói - Anh ngồi nói chuyện với Yến Thanh thì có. Lúc nào cũng vậy. Anh canh đúng giờ em về mới về. Hôm nay anh không ngờ là em lại về sớm, có phải không?

Thư Bồi đứng thẳng người lên. Mặt đỏ gấc. Chàng có vẻ giận dữ.

- Thì ra..Em cố tình về sớm để dò xét tôi.

Thư Bồi đã ngửi được cái mùi rượu với mùi thuốc lá từ nãy giờ, bây giờ mới nói:

- Có phải em đã uống say rồi về đây kiểm chuyện phải không?

- Em chưa say. Thái Cần phản ứng - Em chỉ muốn biết lúc nãy

anh ở đâu thôi.

- Tôi đã nói rồi, tôi ở nhà giáo sư Tô. Thư Bồi lớn tiếng - Không tin, thì cô cứ đến đây hỏi đi!

- Có nghĩa là anh đã nói chuyện riêng rẽ với Yến Thanh. Vì giờ đó chắc chắn giáo sư Tô không còn làm việc. Anh chỉ có thể ở bên phòng của Yến Thanh thôi.

Thái Cần nói như gào. Vì trong lòng nàng bấy giờ cái cảm giác mất Thư Bồi như đang nở to.

- Được, được lắm! Thư Bồi cũng hét - Em là người đàn bà đa nghi, ích kỷ, hay ghen. Em muốn tôi phải ở đây à? Nếu bây giờ tôi nói. Ở tôi ở đây đây, hẳn em sẽ hài lòng lắm chứ?

Thái Cần nhìn thẳng vào mắt Bồi:

- Anh nói thật chứ?

- Ừ đó, em mãi nguyện chưa? Thư Bồi hỏi, giọng rất lạnh. Ánh mắt của chàng bén như hai lưỡi dao - Nhưng mà không dơ bẩn như kiểu tưởng tượng của cô đâu. Chúng tôi ngồi bên nhau đấy, nhưng chỉ để thảo luận về chuyện văn học, nghệ thuật. Mê mẩn đến 12 giờ mới giật mình. Cô ấy sao chép, trong lúc tôi thu thập tài liệu. Câu chuyện của chúng tôi chỉ quanh quẩn bên Lý Bạch, Đỗ? Phủ. Còn chuyện cô nghĩ tôi ở phòng the của Yến Thanh, thì cái đó...Cô tưởng là ai cũng dễ dãi như cô vậy à?

Thái Cần đau nhói. Nàng mở trừng đôi mắt:

- Anh nói gì vậy? Anh đánh giá tôi rẻ mạt, dơ bẩn như vậy ư? Đúng rồi, Vì tôi không phải xuất thân ở gia đình trí thức, khuê các. Tôi đã dễ dãi đi theo anh...

- Trời ơi! Thư Bồi kêu lớn - Cô càng lúc càng làm tôi bức mình! Thư Bồi chụp lấy tay Cần, bóp mạnh - Cô đã uống rượu phải không?

- Vâng.

- Hút thuốc nữa?

- Vâng.

Thư Bồi đẩy mạnh làm Thái Cần ngã xuống ghế. Chàng chụp lấy chiếc áo gió, xông ra ngoài cửa. Thái Cần ngơ ngác. Rồi như tỉnh ra, thế này thì...ta sẽ mất chàng. Thái Cần muốn kêu lên. Thư Bồi, Anh Thư Bồi! Anh đừng đi, anh hãy quay lại..Anh đừng để em một mình...Nhưng không hiểu sao, Cần không nói được gì hết. Nàng chỉ mở to mắt nhìn theo. Thư Bồi đã đến cửa "bùm" chàng đã đóng mạnh cửa lại. Ngôi nhà gỗ như muốn rung rinh: trái tim Cần tan nát. Thế này thì không còn gì nữa. Hai tay ôm lấy đầu. Cần cảm thấy mọi thứ" như một khoảng trống hư vộ..

CHƯƠNG 18

Đến mùa đông, Thái Cần và Nhược Phi đã trở thành đôi bạn thân, không có gì không kể nhau nghe. Nghĩ cũng lạ thật, không hiểu sao, Cần chẳng giấu diếm gì cả. Bao nhiêu bí mật, buồn, vui, bao lần bị nghi oan đau khổ, Cần đều kể hết cho Phi nghe, để rồi được Phi động viên, an ủi, pha trò chọc cười. Cũng vì Cần mà Phi bỏ tất cả những buổi đàn ở nhà hàng khác. Bây giờ, bất luận Cần trực đàn sáng hay chiều, Phi đều có mặt. Phi ngồi trong một góc phòng cố định. Ngoài những giờ đàn, họ lại chuyện gẫu, thỉnh thoảng thay phiên nhau đàn, có lúc Thái Cần cũng nhận ra nàng ở cạnh Nhược Phi mỗi ngày lại nhiều hơn thời gian ở cạnh Thư Bồi. Nhưng Nhược Phi có cố gắng thế nào cũng không làm sao có được chỗ đứng trong trái tim của Cần. Với Phi, Cần gần như xử trí với trái tim của một người mẹ khoan dung. Mỗi lần Phi đòi hỏi điều gì thái quá, nàng chỉ cần mỉm cười, nhỏ nhẹ:

- Thôi đừng có lộn xộn!

Chỉ có vậy, Nhược Phi đã thấy trái tim như bị lạnh buốt và chàng không dám nói gì hơn. Đôi lúc Phi tự giận mình. Cô ấy vô tình như vậy sao ta lại thích? Lại yêu? Cô ấy chỉ biết có anh chàng sinh viên Kiều Thư Bồi. Có lần Thái Cần lại kể cho Phi biết, nàng và Thư Bồi lại giận nhau vì Thư Bồi phát hiện ra một bao thuốc lá trong ví nàng. Thái Cần thở dài nói:

- Tôi biết là không nên hút thuốc lá. Nhưng đôi lúc ngồi không buồn quá! Đôi lúc căng thẳng, tôi cũng không thể

không đốt một điếu thuốc được. Tôi không ghiền, nhưng khi có điếu thuốc trong tay, tôi cảm thấy tự tin hơn.

Nhược Phi cầm lấy tay Cần nói:

- Tôi hiểu rồi. Cái mà Cần nói đó là sự cô đơn.

Thái Cần ngẩng ra:

- Cô đơn à? Có lẽ nhưng tại sao anh cho là như vậy?

- Bởi vì, tôi cũng hay rơi vào trạng thái đó - Nhược Phi đốt một điếu thuốc đưa cho Cần - Cô cứ hút tự do trước mặt tôi. Tôi không phản đối chuyện phụ nữ hút thuốc, uống rượu đâu.

Đột nhiên Nhược Phi nhìn thẳng vào mắt Cần rồi hạ thấp giọng:

- Thái Cần, đến bao giờ cô mới chịu chia tay với hắn?

Thái Cần lắc đầu:

- Anh lại lộn xộn nữa rồi.

Nhưng Nhược Phi không kèm chế được lòng mình nữa, chàng xiết chặt tay Cần, xúc động nói:

- Thái Cần hãy suy nghĩ kỹ đi. Ở gần bên hắn, em chỉ gặp sự đau khổ dày vò. Vậy sao em chưa thức tỉnh. Em không nhìn thẳng vào sự thật. Hắn sẽ không mang đến cho em một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Hắn không biết chăm sóc, cũng như trân trọng em, chứ đừng nói đến chuyện tài nghệ của em. Thái Cần, hắn không yêu em đâu. Hắn chỉ yêu bản thân hắn, hắn chỉ biết hưởng thụ, hắn chỉ là một điểm trong cuộc sống của em, chứ không phải là tất cả. Em hiểu không? Em

hiếu ý anh nói không?

Thái Cần mở to mắt nhìn Phi. Giọng nàng gay gắt:

- Anh Nhượng Phi, anh tiểu nhân lắm! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bất cứ ai phá hoại tình cảm chúng tôi.

Nhượng Phi chau mày:

- Tôi tiểu nhân? Đúng! Có thể tôi là một con người đê tiện. Nhưng tôi yêu em. Còn cái gã sinh viên kia, hắn ở trên trời cao đấy, nên hắn không được thực tế, hắn không cho phép em uống rượu hút thuốc, hắn ngăn cấm em đủ thứ. Hắn lúc nào cũng muốn kiểm chuyện với em, vậy mà em vẫn ngu ngơ, vẫn không hiểu gì hết. Yêu là hiến dâng, tha thứ, khuyết điểm cũng thành ưu điểm chứ sao như vậy được? Thái Cần, em hãy suy nghĩ kỹ đi. Em hãy nhận lời cầu hôn của anh và chúng ta sẽ làm đám cưới ngay.

- Lấy anh? Anh có làm lần không đấy?

- Đừng dùng tiếng lầm lẫn ở đây - Nhượng Phi đưa tay ngăn lại - Cần cũng biết là tôi đang nói thật. Tôi nói một cách hết sức sáng suốt, tôi muốn cưới Cần. Người đàn ông khi quyết định cưới vợ là đã suy nghĩ rất kỹ. Chỉ có lấy nhau hợp pháp mới dâng hiến được cho nhau. Vì hôn nhân đối với đàn ông là một sự hy sinh, từ bỏ tự do và gánh lấy trách nhiệm. Lấy nhau hợp pháp là một sự cam đảm. Vậy thì Thái Cần, nếu Thư Bồi thật sự yêu em, tại sao hắn không cưới em?

- Bởi vì anh ấy còn đi học. Anh ấy chưa có công ăn việc làm chính thức, lại chưa hỏi ý kiến của cha..

- Nói láo! Đó chỉ là sự mượn cớ - Nhượng Phi nói như gầm lên

- Rõ ràng hắn không sợ người khác cướp mất em cơ mà.

Thái Cần lúng túng.

- Vì anh ấy biết chẳng có ai cướp được em.
- Tự tin quá hả! Nhược Phi nhún vai - Chứ không phải Cần chỉ là một thứ nô lệ trung thành của hần...
- Anh đừng có dùng ngôn từ đó để khiêu khích tôi - Thái Cần vùng tay ra khỏi Phi - anh ấy đã hứa là sẽ cưới tôi. Anh ấy coi trọng chuyện hôn nhân. Anh ấy bảo chỉ có sự đồng ý của cả hai thì cuộc hôn nhân mới tốt đẹp.
- Vậy thì, hần chính là người không có cái quyết tâm đó. Bằng không, hần không để sự việc kéo dài như vậy. Bởi vì lấy nhau xong thì mọi việc mới được giải quyết tốt đẹp.

Thái Cần tái mặt:

- Anh Nhược Phi, nếu anh còn tiếp tục luận điệu đó. Tôi sẽ bỏ đi ngay.

Nhược Phi cũng đứng dậy:

- Vậy thì em rõ ràng là một đứa ngu ngốc không thuốc chữa, Nói rõ hơn là em điên. Được rồi em muốn làm gì thì làm. Đeo theo em chắc tôi Cũng điên mất.

Nhược Phi bỏ đi. Chàng ra khỏi nhà hàng. Năm hôm liền, Phi không đến giờ Thái Cần biểu diễn nữa. Chiếc bàn trống vắng khiến cho Cần cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó. Không có Phi, Cần càng cảm thấy cô đơn hơn. Ngoài những giờ phút đàn ra, trong giờ giải lao Thái Cần ngồi một mình với điều thuốc, nhìn khói thuốc tỏa dày trước mặt đến ngày thứ sáu, Cần vừa ngồi xuống bàn, có ai đó đưa đến trước mặt nàng một ly Martini. Cần ngẩng nhìn lên và bắt gặp ngay ánh mắt

buồn bã của Nhược Phi.

- Không quen Cần hay biết mấy. Cuộc sống không muộn phiền như bây giờ - Phi nói.

Lời của Phi làm Cần xúc động. Náng chớp mắt nhìn lên. Phi đến ngồi chung bàn hỏi:

- Cần có nhớ đến tôi không?

- Có, có chứ!

Nhược Phi gật gù.

- Thế thì tốt. Từ đây về sau, tôi sẽ không nói những gì đê? Cần buồn nữa. Tôi đã suy nghĩ kỹ, nếu không có được tình yêu của Cần thì tôi cũng còn tình bạn. Mất cả hai tôi không chịu nổi đâu.

Nâng ly rượu lên, Phi nói.

- Nào hãy cạn ly để mừng tình bạn của chúng ta, được chứ?

Cần nốc cạn ly rượu.

Cũng từ đó, Nhược Phi không còn công kích, phê bình hay nói những lời đê? Cần nghĩ là phá hoại tình của của nàng với Thư Bồi. Phi chỉ ngồi đấy, trong một góc nhà hàng, và chờ đợi kết thúc của một câu chuyện. Chàng thường nói:

- Bất cứ một câu chuyện nào rồi cũng phải có kết thúc.

Vâng, đó là sự thật. Nhưng Thái Cần không biết là chuyện của mình sẽ kết thúc thế nào.

Mùa đông năm ấy rất lạnh. Lốp ván gỗ căn nhà không ngăn được gió lạnh, cửa sổ lại không kín. Thái Cần sắm thêm một

máy sưởi ấm, nhưng máy cũng không đủ để xua hết cái lạnh trong nhà. Mùa đông năm ấy lại mưa nhiều, mưa phùn rả rích rơi suốt ngày. Uớt át và lạnh như đá khiến tình yêu giữa Cần và Thư Bồi "đóng băng" luôn. Mấy ngày liền, không hiểu sao Thư Bồi có vẻ bồn chồn như thế nào đấy. Có lẽ chàng có tâm sự gì. Suốt ngày Bồi cứ mày châu ủ dột. Thái Cần lại không dám hỏi, nàng sợ đụng phải thùng thuốc súng. Chỉ cần cần một tia lửa nhỏ cũng có thể khiến mọi thứ nổ bùng. Thái Cần chỉ yên lặng dò xét, âu lo.

Hôm cuối cùng của kỳ thi học kỳ, chợt nhiên Thư Bồi nói:

- Tết này anh sẽ về quê.

Thái Cần ngồi xuống mép giường lo lắng.

- Anh về rồi mấy hôm trở lại?

- Một tháng.

Thái Cần rung mình. Nàng chỉ biết cúi đầu, không hỏi tiếp. Trong khi đó Thư Bồi đi tới đi lui trong phòng. Cuối cùng đứng tựa vào khung cửa sổ chàng mới quay lại giải thích:

- Đó là chuyện bất đắc dĩ. Cha đã gọi mấy phong thư liên, giục anh phải về. Em biết đấy, anh không có mẹ ngay từ thuở nhỏ. Hơn nữa. Tết đến, theo tập tục Trung Quoc chúng ta, cả nhà phải đoàn tụ...

Thái Cần chợt thấy lạnh, nàng ôm lấy đôi vai của chính mình:

- Ý anh muốn nói là anh sẽ về quê ăn Tết, còn em, em phải một mình ở lại đây?

Thư Bồi bước tới ngồi bên cạnh Cần. Chàng lấy ra một điều thuốc. Gần đây, Bồi cũng tập hút thuốc, lại hút nhiều hơn

Cần. Chàng hỏi:

- Em hút không?

Thái Cần lắc đầu, nàng vẽ vẽ ngón tay lên nệm. Đây là chiếc giường Cần mới mua. Cần không nói gì cả. Thư Bồi nói tiếp:

- Anh biết như vậy là rất khó khăn, rất buồn đối với em. Hay là chúng ta tìm một ngôi nhà khác. Nhà này lạnh quá! Bây giờ em đã kiếm được tiền, chúng ta có thể mượn ngôi nhà tốt hơn, hoặc cùng hùn chung với người khác, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.

Thái Cần lắc đầu:

- Em không muốn dọn nhà.

- Tại sao?

Bây giờ Thái Cần mới ngẩng lên nhìn Thư Bồi, giọng buồn buồn:

- Vì ngôi nhà nhỏ này là tổ ấm của chúng ta. Ở đây ta đã từng ngắm cảnh hoàng hôn, cùng uống chung ly nước mía. Ở đây có quá nhiều kỷ niệm mà em ưa thích nên em không muốn dọn nhà.

Thư Bồi xúc động, nhưng cũng có vẻ bối rối.

- Như vậy, em bằng lòng ở lại đây một mình suốt tháng ư?

Thái Cần nhìn Thư Bồi rồi chợt nhiên nắm lấy tay chàng.

- Tại sao anh không đưa em cùng về đây? Anh Thư Bồi. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối diện với sự thật. Cha anh rồi sẽ biết. Tại sao anh không đưa em về gặp cha anh? Em không

muốn một mình ở lại đây. Em sợ cô đơn, sợ đủ thứ. Anh Thư Bồi, tốt nhất là anh không nên để em ở lại một mình.

- Sẽ có Trần Tiêu đến đây. Cũng có thể Vân Hà và Yến Thanh, họ sẽ thường xuyên đến đây. Em sẽ không phải sợ cô đơn. Anh đã nhờ họ.

Thái Cần mở to đôi mắt nhìn Thư Bồi không chớp mắt. Trong phút giây đó, những lời của Nhược Phi như vang lên bên tai: "Rõ ràng hấn không muốn cưới cô, hấn không muốn giải quyết vấn đề". Thái Cần thở ra, nàng cảm thấy như có cái gì nghẹn lại ở cổ. Thư Bồi bỏ về quê một cách thản nhiên, giao cho đám bàn bè tới lui thăm viếng nàng, như vậy là Bồi đã yên Tâm rồi ư? Thái Cần chợt thấy buồn cười, nàng nói một cách châm biếm:

- Thật cảm ơn lòng tốt của anh. Anh đã lo lắng và chăm sóc em chu đáo. Anh còn nhờ bạn bè đến thăm viếng em luôn. Anh làm em cảm động, sung sướng quá!...

Thư Bồi ngơ ngàng nhìn Thái Cần. Thái độ của Cần vừa đau khổ, vừa xa lạ làm sao. Quen biết nhau bao nhiêu năm nay Thư Bồi chưa hề nghe qua giọng luõi này ơ? Cần. Chàng chợt thấy như bị xúc phạm. Nàng đã coi chàng như một kẻ hèn nhát, trốn tránh sự thật, không dám đưa nàng về thú thật với cha. Nhưng Thư Bồi làm sao được. Chàng hiểu cha mình - Người cha yêu con hơn cả thân mình. Thư Bồi sợ sẽ làm cho cha tuyệt vọng, Thư Bồi giống như con đà điểu chúi đầu vào cát. Bồi không thể xa Thái Cần, chợt nhiên Thư Bồi tức giận. Chàng nắm lấy tay Cần hét lớn:

- Tôi cấm cô nói những lời đó. Tôi không thích nụ cười và sự châm biếm của cô.

- Không thích? Ha..Ha..- Thái Cần chột cười lớn, tiếng cười lẫn nước mắt - Anh không thích? Được thôi, cái gì anh không thích là tôi không làm được phải không? Anh không muốn tôi hút thuốc, uống rượu, châm biếm anh, rồi lại không muốn tôi về quê với anh. Anh xấu hổ phải không?

Thư Bồi vội vã bịt miệng Cần. Ngay giây phút đó, Cần cũng nhận thấy nỗi khổ hiện rõ trong mắt Bồi. Rõ ràng Bồi cũng đâu muốn vậy. Cần chột hồi hận. Có một cái gì đó đang xâu xé trong lòng Bồi. Nhưng rồi, sự giằng xé đó của Bồi lại khiến Cần thấy giận dữ hơn là thương hại - Thư Bồi, tại sao anh lại không dứt khoát. Anh phải quyết định đi chứ? Anh là đàn ông cơ mà - Thái Cần nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài xuống mắt.

Thư Bồi chột quỳ xuống:

- Thái Cần, em cứ trách mắng anh đi. Đúng rồi, em thấy đấy. Anh là một thằng hèn, một thứ nguy quân tử. Anh giống như một chú đà điểu úp đầu xuống cát không dám nhìn thẳng vào sự thật. Anh cũng không có khả năng kiếm sống. Anh không có quyền nói chuyện tình yêu. Hàng ngày, anh hay nổi nóng, giận dữ. Cái đó chẳng qua vì Ông tự ti mặc cảm, anh sợ em khinh thường anh. Một thứ phản xạ tự vệ. Còn chuyện anh gần gũi với Yến Thanh hơn, chẳng qua vì cô ấy là sinh viên, ngang hàng với anh, không hơn anh. Sự yêu thích của cô ấy đối với anh làm cho tự ái của mình được xoa dịu..Ồ, Thái Cần, em nên hiểu cho anh. Tâm trạng của anh là như vậy. Anh hay rắc rối kiếm chuyện với em chẳng qua vì anh mặc cảm. Thái Cần....Anh mong là em đừng khi dễ anh. Thái độ châm biếm vừa rồi của em làm anh đau khổ lắm, em biết không? Anh là thằng đàn ông tồi, anh đã bị em lột mặt nạ...

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa - Thái Cần lớn tiếng nhưng nước mắt vẫn chảy - Anh cứ đi về quê đi, tôi sẽ không chống đối chuyện đó nữa đâu. Anh đi đi, tôi sẽ ở lại đây chờ anh. Tôi sẽ cố gắng hoà hợp với đám bạn của anh, đừng lo lắng gì cả.

Thư Bồi đứng dậy nhìn Cần. Nàng vẫn ngồi yên nơi mép giường, họ cứ thế nhìn nhau. Nhưng rồi như có một phép lạ xảy ra - Phép lạ của tình cảm từ thời thơ ấu - Cần không dẫn được lòng, ngã vào người Bồi, để rồi tiếp nhận nụ hôn của Bồi. Lâu lắm rồi, giữa họ như có một sự ngăn cách. Họ không âu yếm, cảm thông nhau như hôm nay. Hai người lại mau chóng làm lành với nhau.

CHƯƠNG 19

Đến mùa đông, Thái Cần và Nhược Phi đã trở thành đôi bạn thân, không có gì không kể nhau nghe. Nghĩ cũng lạ thật, không hiểu sao, Cần chẳng giấu diếm gì cả. Bao nhiêu bí mật, buồn, vui, bao lần bị nghi oan đau khổ, Cần đều kể hết cho Phi nghe, để rồi được Phi động viên, an ủi, pha trò chọc cười. Cũng vì Cần mà Phi bỏ tất cả những buổi đàn ở nhà hàng khác. Bây giờ, bất luận Cần trực đàn sáng hay chiều, Phi đều có mặt. Phi ngồi trong một góc phòng cố định. Ngoài những giờ đàn, họ lại chuyện gẫu, thỉnh thoảng thay phiên nhau đàn, có lúc Thái Cần cũng nhận ra nàng ở cạnh Nhược Phi mỗi ngày lại nhiều hơn thời gian ở cạnh Thư Bồi. Nhưng Nhược Phi có cố gắng thế nào cũng không làm sao có được chỗ đứng trong trái tim của Cần. Với Phi, Cần gần như xử trí với trái tim của một người mẹ khoan dung. Mỗi lần Phi đòi hỏi điều gì thái quá, nàng chỉ cần mỉm cười, nhỏ nhẹ:

- Thôi đừng có lộn xộn!

Chỉ có vậy, Nhược Phi đã thấy trái tim như bị lạnh buốt và chàng không dám nói gì hơn. Đôi lúc Phi tự giận mình. Cô ấy vô tình như vậy sao ta lại thích? Lại yêu? Cô ấy chỉ biết có anh chàng sinh viên Kiều Thư Bồi. Có lần Thái Cần lại kể cho Phi biết, nàng và Thư Bồi lại giận nhau vì Thư Bồi phát hiện ra một bao thuốc lá trong ví nàng. Thái Cần thở dài nói:

- Tôi biết là không nên hút thuốc lá. Nhưng đôi lúc ngồi không buồn quá! Đôi lúc căng thẳng, tôi cũng không thể

không đốt một điếu thuốc được. Tôi không ghiền, nhưng khi có điếu thuốc trong tay, tôi cảm thấy tự tin hơn.

Nhược Phi cầm lấy tay Cần nói:

- Tôi hiểu rồi. Cái mà Cần nói đó là sự cô đơn.

Thái Cần ngẩng ra:

- Cô đơn à? Có lẽ nhưng tại sao anh cho là như vậy?

- Bởi vì, tôi cũng hay rơi vào trạng thái đó - Nhược Phi đốt một điếu thuốc đưa cho Cần - Cô cứ hút tự do trước mặt tôi. Tôi không phản đối chuyện phụ nữ hút thuốc, uống rượu đâu.

Đột nhiên Nhược Phi nhìn thẳng vào mắt Cần rồi hạ thấp giọng:

- Thái Cần, đến bao giờ cô mới chịu chia tay với hắn?

Thái Cần lắc đầu:

- Anh lại lộn xộn nữa rồi.

Nhưng Nhược Phi không kèm chế được lòng mình nữa, chàng xiết chặt tay Cần, xúc động nói:

- Thái Cần hãy suy nghĩ kỹ đi. Ở gần bên hắn, em chỉ gặp sự đau khổ dày vò. Vậy sao em chưa thức tỉnh. Em không nhìn thẳng vào sự thật. Hắn sẽ không mang đến cho em một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Hắn không biết chăm sóc, cũng như trân trọng em, chứ đừng nói đến chuyện tài nghệ của em. Thái Cần, hắn không yêu em đâu. Hắn chỉ yêu bản thân hắn, hắn chỉ biết hưởng thụ, hắn chỉ là một điểm trong cuộc sống của em, chứ không phải là tất cả. Em hiểu không? Em

hiếu ý anh nói không?

Thái Cần mở to mắt nhìn Phi. Giọng nàng gay gắt:

- Anh Nhượng Phi, anh tiểu nhân lắm! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bất cứ ai phá hoại tình cảm chúng tôi.

Nhượng Phi chau mày:

- Tôi tiểu nhân? Đúng! Có thể tôi là một con người đê tiện. Nhưng tôi yêu em. Còn cái gã sinh viên kia, hắn ở trên trời cao đấy, nên hắn không được thực tế, hắn không cho phép em uống rượu hút thuốc, hắn ngăn cấm em đủ thứ. Hắn lúc nào cũng muốn kiểm chuyện với em, vậy mà em vẫn ngu ngơ, vẫn không hiểu gì hết. Yêu là hiến dâng, tha thứ, khuyết điểm cũng thành ưu điểm chứ sao như vậy được? Thái Cần, em hãy suy nghĩ kỹ đi. Em hãy nhận lời cầu hôn của anh và chúng ta sẽ làm đám cưới ngay.

- Lấy anh? Anh có làm lần không đấy?

- Đừng dùng tiếng làm lần ở đây - Nhượng Phi đưa tay ngăn lại - Cần cũng biết là tôi đang nói thật. Tôi nói một cách hết sức sáng suốt, tôi muốn cưới Cần. Người đàn ông khi quyết định cưới vợ là đã suy nghĩ rất kỹ. Chỉ có lấy nhau hợp pháp mới dâng hiến được cho nhau. Vì hôn nhân đối với đàn ông là một sự hy sinh, từ bỏ tự do và gánh lấy trách nhiệm. Lấy nhau hợp pháp là một sự can đảm. Vậy thì Thái Cần, nếu Thư Bồi thật sự yêu em, tại sao hắn không cưới em?

- Bởi vì anh ấy còn đi học. Anh ấy chưa có công ăn việc làm chính thức, lại chưa hỏi ý kiến của cha..

- Nói láo! Đó chỉ là sự mượn cớ - Nhượng Phi nói như gầm lên

- Rõ ràng hắn không sợ người khác cướp mất em cơ mà.

Thái Cần lúng túng.

- Vì anh ấy biết chẳng có ai cướp được em.
- Tự tin quá hả! Nhược Phi nhún vai - Chứ không phải Cần chỉ là một thứ nô lệ trung thành của hần...
- Anh đừng có dùng ngôn từ đó để khiêu khích tôi - Thái Cần vùng tay ra khỏi Phi - anh ấy đã hứa là sẽ cưới tôi. Anh ấy coi trọng chuyện hôn nhân. Anh ấy bảo chỉ có sự đồng ý của cả hai thì cuộc hôn nhân mới tốt đẹp.
- Vậy thì, hần chính là người không có cái quyết tâm đó. Bằng không, hần không để sự việc kéo dài như vậy. Bởi vì lấy nhau xong thì mọi việc mới được giải quyết tốt đẹp.

Thái Cần tái mặt:

- Anh Nhược Phi, nếu anh còn tiếp tục luận điệu đó. Tôi sẽ bỏ đi ngay.

Nhược Phi cũng đứng dậy:

- Vậy thì em rõ ràng là một đứa ngu ngốc không thuốc chữa, Nói rõ hơn là em điên. Được rồi em muốn làm gì thì làm. Đeo theo em chắc tôi Cũng điên mất.

Nhược Phi bỏ đi. Chàng ra khỏi nhà hàng. Năm hôm liền, Phi không đến giờ Thái Cần biểu diễn nữa. Chiếc bàn trống vắng khiến cho Cần cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó. Không có Phi, Cần càng cảm thấy cô đơn hơn. Ngoài những giờ phút đàn ra, trong giờ giải lao Thái Cần ngồi một mình với điều thuốc, nhìn khói thuốc tỏa dày trước mặt đến ngày thứ sáu, Cần vừa ngồi xuống bàn, có ai đó đưa đến trước mặt nàng một ly Martini. Cần ngẩng nhìn lên và bắt gặp ngay ánh mắt

buồn bã của Nhược Phi.

- Không quen Cần hay biết mấy. Cuộc sống không muộn phiền như bây giờ - Phi nói.

Lời của Phi làm Cần xúc động. Náng chớp mắt nhìn lên. Phi đến ngồi chung bàn hỏi:

- Cần có nhớ đến tôi không?

- Có, có chứ!

Nhược Phi gật gù.

- Thế thì tốt. Từ đây về sau, tôi sẽ không nói những gì đê? Cần buồn nữa. Tôi đã suy nghĩ kỹ, nếu không có được tình yêu của Cần thì tôi cũng còn tình bạn. Mất cả hai tôi không chịu nổi đâu.

Nâng ly rượu lên, Phi nói.

- Nào hãy cạn ly để mừng tình bạn của chúng ta, được chứ?

Cần nốc cạn ly rượu.

Cũng từ đó, Nhược Phi không còn công kích, phê bình hay nói những lời đê? Cần nghĩ là phá hoại tình của của nàng với Thư Bồi. Phi chỉ ngồi đấy, trong một góc nhà hàng, và chờ đợi kết thúc của một câu chuyện. Chàng thường nói:

- Bất cứ một câu chuyện nào rồi cũng phải có kết thúc.

Vâng, đó là sự thật. Nhưng Thái Cần không biết là chuyện của mình sẽ kết thúc thế nào.

Mùa đông năm ấy rất lạnh. Lốp ván gỗ căn nhà không ngăn được gió lạnh, cửa sổ lại không kín. Thái Cần sắm thêm một

máy sưởi ấm, nhưng máy cũng không đủ để xua hết cái lạnh trong nhà. Mùa đông năm ấy lại mưa nhiều, mưa phùn rả rích rơi suốt ngày. Ướt át và lạnh như đá khiến tình yêu giữa Cần và Thư Bồi "đóng băng" luôn. Mấy ngày liền, không hiểu sao Thư Bồi có vẻ bồn chồn như thế nào đấy. Có lẽ chàng có tâm sự gì. Suốt ngày Bồi cứ mày châu ủ dột. Thái Cần lại không d am hỏi, nàng sợ đụng phải thùng thuốc súng. Chỉ cần cần một tia lửa nhỏ cũng có thể khiến mọi thứ nổ bùng. Thái Cần chỉ yên lặng dò xét, âu lo.

Hôm cuối cùng của kỳ thi học kỳ, chợt nhiên Thư Bồi nói:

- Tết này anh sẽ về quê.

Thái Cần ngồi xuống mép giường lo lắng.

- Anh về rồi mấy hôm trở lại?

- Một tháng.

Thái Cần rung mình. Nàng chỉ biết cúi đầu, không hỏi tiếp. Trong khi đó Thư Bồi đi tới đi lui trong phòng. Cuối cùng đứng tựa vào khung cửa sổ chàng mới quay lại giải thích:

- Đó là chuyện bất đắc dĩ. Cha đã gọi mấy phong thư liên, giục anh phải về. Em biết đấy, anh không có mẹ ngay từ thuở nhỏ. Hơn nữa. Tết đến, theo tập tục Trung Quoc chúng ta, cả nhà phải đoàn tụ...

Thái Cần chợt thấy lạnh, nàng ôm lấy đôi vai của chính mình:

- Ý anh muốn nói là anh sẽ về quê ăn Tết, còn em, em phải một mình ở lại đây?

Thư Bồi bước tới ngồi bên cạnh Cần. Chàng lấy ra một điều thuốc. Gần đây, Bồi cũng tập hút thuốc, lại hút nhiều hơn

Cần. Chàng hỏi:

- Em hút không?

Thái Cần lắc đầu, nàng vẽ vẽ ngón tay lên nệm. Đây là chiếc giường Cần mới mua. Cần không nói gì cả. Thư Bồi nói tiếp:

- Anh biết như vậy là rất khó khăn, rất buồn đối với em. Hay là chúng ta tìm một ngôi nhà khác. Nhà này lạnh quá! Bây giờ em đã kiếm được tiền, chúng ta có thể mượn ngôi nhà tốt hơn, hoặc cùng hùn chung với người khác, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.

Thái Cần lắc đầu:

- Em không muốn dọn nhà.

- Tại sao?

Bây giờ Thái Cần mới ngẩng lên nhìn Thư Bồi, giọng buồn buồn:

- Vì ngôi nhà nhỏ này là tổ ấm của chúng ta. Ở đây ta đã từng ngắm cảnh hoàng hôn, cùng uống chung ly nước mía. Ở đây có quá nhiều kỷ niệm mà em ưa thích nên em không muốn dọn nhà.

Thư Bồi xúc động, nhưng cũng có vẻ bối rối.

- Như vậy, em bằng lòng ở lại đây một mình suốt tháng ư?

Thái Cần nhìn Thư Bồi rồi chợt nhiên nắm lấy tay chàng.

- Tại sao anh không đưa em cùng về đấy? Anh Thư Bồi. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối diện với sự thật. Cha anh rồi sẽ biết. Tại sao anh không đưa em về gặp cha anh? Em không

muốn một mình ở lại đây. Em sợ cô đơn, sợ đủ thứ. Anh Thư Bồi, tốt nhất là anh không nên để em ở lại một mình.

- Sẽ có Trần Tiêu đến đây. Cũng có thể Vân Hà và Yến Thanh, họ sẽ thường xuyên đến đây. Em sẽ không phải sợ cô đơn. Anh đã nhờ họ.

Thái Cần mở to đôi mắt nhìn Thư Bồi không chớp mắt. Trong phút giây đó, những lời của Nhược Phi như vang lên bên tai: "Rõ ràng hấn không muốn cưới cô, hấn không muốn giải quyết vấn đề". Thái Cần thở ra, nàng cảm thấy như có cái gì nghẹn lại ở cổ. Thư Bồi bỏ về quê một cách thản nhiên, giao cho đám bàn bè tới lui thăm viếng nàng, như vậy là Bồi đã yên Tâm rồi ư? Thái Cần chợt thấy buồn cười, nàng nói một cách châm biếm:

- Thật cảm ơn lòng tốt của anh. Anh đã lo lắng và chăm sóc em chu đáo. Anh còn nhờ bạn bè đến thăm viếng em luôn. Anh làm em cảm động, sung sướng quá!...

Thư Bồi ngơ ngàng nhìn Thái Cần. Thái độ của Cần vừa đau khổ, vừa xa lạ làm sao. Quen biết nhau bao nhiêu năm nay Thư Bồi chưa hề nghe qua giọng luõi này ơ? Cần. Chàng chợt thấy như bị xúc phạm. Nàng đã coi chàng như một kẻ hèn nhát, trốn tránh sự thật, không dám đưa nàng về thú thật với cha. Nhưng Thư Bồi làm sao được. Chàng hiểu cha mình - Người cha yêu con hơn cả thân mình. Thư Bồi sợ sẽ làm cho cha tuyệt vọng, Thư Bồi giống như con đà điểu chúi đầu vào cát. Bồi không thể xa Thái Cần, chợt nhiên Thư Bồi tức giận. Chàng nắm lấy tay Cần hét lớn:

- Tôi cấm cô nói những lời đó. Tôi không thích nụ cười và sự châm biếm của cô.

- Không thích? Ha..Ha..- Thái Cần chột cười lớn, tiếng cười lẫn nước mắt - Anh không thích? Được thôi, cái gì anh không thích là tôi không làm được phải không? Anh không muốn tôi hút thuốc, uống rượu, châm biếm anh, rồi lại không muốn tôi về quê với anh. Anh xấu hổ phải không?

Thư Bồi vội vã bịt miệng Cần. Ngay giây phút đó, Cần cũng nhận thấy nỗi khổ hiện rõ trong mắt Bồi. Rõ ràng Bồi cũng đâu muốn vậy. Cần chột hồi hận. Có một cái gì đó đang xâu xé trong lòng Bồi. Nhưng rồi, sự giằng xé đó của Bồi lại khiến Cần thấy giận dữ hơn là thương hại - Thư Bồi, tại sao anh lại không dứt khoát. Anh phải quyết định đi chứ? Anh là đàn ông cơ mà - Thái Cần nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài xuống mắt.

Thư Bồi chột quỳ xuống:

- Thái Cần, em cứ trách mắng anh đi. Đúng rồi, em thấy đấy. Anh là một thằng hèn, một thứ nguy quân tử. Anh giống như một chú đà điểu úp đầu xuống cát không dám nhìn thẳng vào sự thật. Anh cũng không có khả năng kiếm sống. Anh không có quyền nói chuyện tình yêu. Hàng ngày, anh hay nổi nóng, giận dữ. Cái đó chẳng qua vì Ông tự ti mặc cảm, anh sợ em khinh thường anh. Một thứ phản xạ tự vệ. Còn chuyện anh gần gũi với Yến Thanh hơn, chẳng qua vì cô ấy là sinh viên, ngang hàng với anh, không hơn anh. Sự yêu thích của cô ấy đối với anh làm cho tự ái của mình được xoa dịu..Ồ, Thái Cần, em nên hiểu cho anh. Tâm trạng của anh là như vậy. Anh hay rắc rối kiếm chuyện với em chẳng qua vì anh mặc cảm. Thái Cần....Anh mong là em đừng khi dễ anh. Thái độ châm biếm vừa rồi của em làm anh đau khổ lắm, em biết không? Anh là thằng đàn ông tồi, anh đã bị em lột mặt nạ...

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa - Thái Cần lớn tiếng nhưng nước mắt vẫn chảy - Anh cứ đi về quê đi, tôi sẽ không chống đối chuyện đó nữa đâu. Anh đi đi, tôi sẽ ở lại đây chờ anh. Tôi sẽ cố gắng hoà hợp với đám bạn của anh, đừng lo lắng gì cả.

Thư Bồi đứng dậy nhìn Cần. Nàng vẫn ngồi yên nơi mép giường, họ cứ thế nhìn nhau. Nhưng rồi như có một phép lạ xảy ra - Phép lạ của tình cảm từ thời thơ ấu - Cần không dẫn được lòng, ngã vào người Bồi, để rồi tiếp nhận nụ hôn của Bồi. Lâu lắm rồi, giữa họ như có một sự ngăn cách. Họ không âu yếm, cảm thông nhau như hôm nay. Hai người lại mau chóng làm lành với nhau.

CHƯƠNG 20

Những ngày nghỉ Tết lại đến. Nhưng Thư Bồi lại không nhắc đến chuyện về quê. Khi Thái Cần sắp xếp đồ đạc vào valise cho Bồi, chàng lại lấy ra cười nói:

- Thôi, anh ở lại.

Thái Cần ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Anh đã nghĩ kỹ rồi. Không thể để em đón Tết một mình giữa thành phố này. Anh cũng đã viết cho cha anh một bức thư, nói là giáo sư Tô không cho anh về quê. Chấn chấn là cha anh sẽ tin, và anh ở lại đây với em đón Tết mà không bị thất mắ.

Thái Cần nhìn Bồi, lòng ngổn ngang tâm sự. Thư Bồi lại tiếp.

- Vả lại, anh vừa tìm được một việc làm tốt. Anh sẽ phụ thiết kế đồ án cho một công ty trang trí nhà cửa. Vậy là anh đâu có nói dối cha. Anh bận việc thật sự mà. Nếu công việc này tiến hành trôi chảy, anh sẽ đảm nhận mãi đến lúc vào học và như vậy thì ta có thể gởi chút đỉnh tiền về cho cha.

Thái Cần khẽ nói:

- Bây giờ anh cũng có thể gửi tiền cho cha được.

- Lấy tiền của em gởi à?

Thái Cần không dám góp ý nữa. Kiều Thư Bồi bao giờ cũng là Kiều Thư Bồi. Cao ngạo, tự ái, luôn phân biệt "của cô của tôi". Nhưng không hiểu sao, Thái Bồi vẫn thấy yêu Bồi vô cùng. Sau lần nghe Bồi tự thú về bản chất yếu đuối và mâu thuẫn của chính mình, Cần hiểu rõ Bồi hơn. Rõ ràng là Bồi yêu Cần, yêu đến độ từ vắn vật đau khổ. Bây giờ Cần không còn nghi ngờ nữa. Nàng cũng không còn ghen với Yến Thanh, không muốn chạm đến chỗ nhạy bén nhất của Bồi...Thôi thì mặc, để mọi thứ phát triển tự nhiên. Hậu quả ra sao sẽ tính sau. Mùa đông năm ấy rất lạnh, nhưng họ vẫn thấy ấm áp vô cùng. Không có gây gổ, hờn ghen, nghi ngờ....Ngày tháng trở nên tươi đẹp biết chừng nào.

Một hôm, Thư Bồi ngồi ở thành giường với cây bút than và xấp giấy trên tay, vừa phác họa chiếc áo cưới vừa hỏi:

- Thái Cần, em thích kiểu áo cưới nào? Anh thấy thế này được không? Cổ áo kết ren, tay loa như cánh sen, phần dưới rộng một chút, phía sau xếp ly, kết thêm một râu hoa hồng. Áo bằng vải satin trắng. Vải coi mới sang mới đẹp. Em thấy sao?

Thái Cần liếc nhanh bức phác thảo, mặt ửng hồng như đoá hồng. Nàng tựa đầu vào ngực Bồi nói khẽ:

- Anh Bồi, em có một điều muốn hỏi anh, nhưng anh phải hứa là không giận em, em mới hỏi.

- Thì cứ nói đi. Anh nào phải là bạo chúa đâu em cứ sợ anh giận.

Thư Bồi vừa nói vừa cúi xuống hôn lên gáy Cần.

- Nhột quá!

Cần nói. Thư Bồi kéo nàng lại gần hơn hỏi:

- Nào bây giờ em muốn hỏi gì, cứ hỏi đi.

Thái Cần nhìn vào bức phát hoạ áo cưới, ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Anh có thấy thích Yến Thanh không?

- À! - Thư Bồi vừa vẽ thêm hoa lên áo vừa nói - Thì ra chuyện đó. Nhưng mà nếu anh nói là không thích, đương nhiên là xạo. Vì vậy, thú thật với em, anh cũng thích đấy.

Thái Cần cân nhắc rồi lại hỏi tiếp:

- Thế anh có nghĩ là....Cô ấy đóng vai cô dâu sẽ thích hợp hơn em không?

Thư Bồi đặt bút xuống, nhắm mắt lại :

- Anh bắt đầu giận đấy!

- Hừ, đã bảo là không giận mà bây giờ....- Thái Cần cúi xuống hôn lên môi chồng - Chẳng qua là tò mò thôi, em muốn biết là anh có nghĩ đến điều đó không chứ.

Thư Bồi mở mắt và ôm lấy Cần vào lòng:

- Vâng, anh đã nghĩ đến điều đó. Có điều anh đã nghĩ vì cha. Nhưng bây giờ chuyện đó không thành vấn đề nữa. Nếu cuộc hôn nhân của chúng ta phải chịu ảnh hưởng vì sai lầm của thế hệ trước thì đó là điều không nên. Cha anh rồi sẽ chấp nhận chuyện hôn nhân của đôi ta thôi.

- Vậy thì, anh Thư Bồi. Thái Cần xúc động nói - Anh thật sự đã nghĩ đến chuyện cưới em? Anh không nói đùa chứ? Anh không phải nói để an ủi em hay chỉ từ một sự xúc động nhất

thời...

Thư Bồi chau mày:

- Kỳ này anh giận thiệt đấy

Thái Cần lại cúi xuống hôn Bồi:

- Ồ, anh Thư Bồi. Gần đây sao ta cứ gây gổ nhau hoài. Chuyện đó khiến em nghi ngờ. Anh bảo là anh mặc cảm, nhưng anh có biết là em còn mặc cảm hơn cả anh. Thôi được rồi. Từ đây về sau ta đừng nhắc đến những chuyện này nữa. Em cũng không thích thấy anh chau mày, anh giận...

- Hay lắm. Thư Bồi ngồi dậy - Bây giờ em bắt đầu sử dụng chữ "không thích" rồi. Anh đã bỏ mà em lại sử dụng, vậy em phải bị phạt...

Thư Bồi đưa tay thọc lét, Cần bò lăn trên giường, hét:

- Thôi em không dám, không dám nữa đâu.

Thư Bồi ôm lấy vợ, nhìn thẳng vào mắt Cần:

- Thái Cần. Từ đây về sau em đừng tách rời cuộc sống của anh nữa nhé. Đừng để cho sự hiểu lầm hay bất cứ một sự hiểu lầm nào khác chia cách chúng ta. Thái Cần, chúng ta có quá nhiều chuyện, quá nhiều sự thật cần phải đối diện. Anh vẫn còn là một thư sinh yếu đuối, đầy mâu thuẫn và nghèo, nhưng anh vẫn muốn làm lễ cưới với em.

Thái Cần cắn nhẹ môi, vừa cười nhưng cũng vừa muốn khóc. Nàng tựa đầu vào ngực Bồi. Cuộc đời bỗng nhiên dễ thương, đẹp vô cùng. Ngoài trời đang mưa, nhưng tiếng mưa cũng rất êm. Trái tim chàng đang đập. Nhịp đập kia còn hay hơn cả tiếng đàn. Thái Cần chợt giống như đóa hoa đang nở rộ. Đời

má nàng lúc nào cũng phớt hồng, mắt sáng, môi đỏ với nụ cười luôn miện. Người ngập đầy ý xuân.

Ngồi bên cây đàn organ, những ngón tay thon dài lướt nhẹ, Cần hát:

Nâng ly hỏi trời xanh

Trắng sáng tự bao giờ

Đừng châu mày em hối

Đừng buồn chuyện biệt ly

Xa nhau lại trùng phùng

Đời sẽ liền nhau mãi.

Nâng ly hỏi trời cao

Trắng sáng tự bao giờ

Bao đêm sầu chờ đợi

Hôm nay không còn lo

Người đã về đây gọi

Tâm tình cho ngàn sau

Nâng ly hỏi trời cao

Trắng sáng tự bao giờ

Chuyện cũ giờ không nhớ

Lời thề vẫn như xưa

Tình yêu là như vậy
 Bên nhau đến bạc đầu
 Nâng ly hỏi trời xanh
 Trăng sáng tự bao giờ
 Trời xanh cứ xanh mãi
 Tình yêu sẽ dài lâu
 Mong rằng đời cứ vậy
 Để bên nhau suốt đời.

Nhược Phi hút thuốc, uống rượu, tựa người vào ghế nhìn Thái Cần. Rõ ràng, mùa xuân đến xua đi mùa đông. Có lẽ vì thế mà cuộc sống của Cần đã trở lại tươi vui. Tay Kiều Thư Bồi quả không vừa. Hắn đã làm gì để Cần tươi vui trở lại như vậy? Nhược Phi chợt thấy giận, giận cái tươi mát, vui vẻ của Cần.

Một bản nhạc khác lại nổi tiếp. Tiếng nhạc thánh thót trong đêm. Cần đã đặt hết trái tim vào bản nhạc, những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn, nụ cười luôn ẩn trên môi. Phòng ăn gần đây khách. Không khí rất thoáng. Mọi người như đều chăm chú lắng nghe. Tháng này, Thái Cần được lên lương. Những quán ăn gần đây đã biết đến tiếng của Cần, họ tìm đến Phi để thương lượng vì họ tưởng Cần là người của Phi. Nhưng khi Phi nói Cần chỉ là đầu:

- Bây giờ anh Thư Bồi đã có thêm việc làm ở cửa hàng trang trí nội thất, lương bổng khá, những ngày tháng chật vật của chúng tôi đã trôi qua. Tôi không cần phải kiếm thêm tiền nữa.
- Thế này thì không được - Nhược Phi nghĩ - Lúc nào Cần

cũng lo lắng cho Thư Bồi. Nàng đã bảo vệ tự ái của hấn. Tất cả cũng tại ta thôi. Ta đã làm những điều mà ta không muốn làm. Nhược Phi rút một hơi thuốc, chăm chú nhìn Cần.

"Rầm!". Có người đẩy cửa thật mạnh. Nhược Phi quay ra, thấy ba thanh niên bước vào, vừa đi vừa lớn tiếng, khuấy động cả cái không khí của nhà hàng. Nhược Phi nhú mày. Ngay lúc đó chàng nghe gã cao lớn nhất nói với bồi bàn:

- Ê, quán có gì ngon đem ra coi? Có beaftek không? Beaftek kiểu Mỹ đấy!

Gã mặc chiếc áo jean bạc màu, đầu đội lưỡi trai, môi phì phà điếu thuốc, dáng dấp ngang ngược, hai tay đi theo hấn cũng có vẻ hung dữ không kém. Có lẽ chúng đến đây quấy rối - Nhược Phi nghĩ. Ngay lúc đó chàng lại nghe gã nói:

- Ê hầu ban. Tao chưa gọi xong thức ăn mày bỏ đi đâu vậy? Mày sợ tao không trả tiền à? Cho mày biết, nếu tao không đủ tiền trả thì trong nhà hàng này sẽ có người trả tiền thế tao. Nào, mang ra đây thêm một bình rượu đi. Loại Napoléon nắp vàng hay nắp đen cũng được. Nhanh lên.

Vậy là bọn này đến gây sự đây. Cửa hàng ăn nào cũng ngại nhất là bọn này, vì nó có thể đưa đến chuyện đóng cửa tiệm, khách sợ phiền nhiễu, không đến nữa. Ông quản lý nhà hàng đã bước ra. Đám hầu bàn tụ lại một góc bàn tán. Thái Cần cũng ngưng đàn.

Nhược Phi quay lưng lại nhìn Cần, ngẫm ra hiệu gọi nàng xuống ngồi chung bàn. Lúc này đàn cũng chẳng có ai nghe. Nhưng Phi chợt ngạc nhiên. Thái Cần làm sao đấy? Khuôn mặt nàng trở nên nhợt nhạt, sợ hãi, nàng nhìn trừng trừng về phía ba gã gây sự.

- Gã đội nón lưỡi trai cũng lớn tiếng

- Ê! Mang mấy chiếc ly lớn ra. Chúng tao không thích loại ly con này. Không có à? Dem ly uống trà hay ly uống bia ra cũng được. Hừ, mày bảo tao nhỏ tiếng một chút à? D.m. Ông lon tiếng đấy, có sao không? Ông không thích nói nhỏ.

Thái Cần đứng dậy, rời khỏi bàn, đi về phía bàn của ba gã lưu manh. Nàng nói với hầu bàn nhưng Nhượng Phi vẫn nghe rất rõ:

- Này mấy ông này muốn ăn uống gì thì cứ đem ra. Ghi số tính tiền hết cho tôi.

Gã đội lưỡi trai cười lớn:

- Ha..Ha..mày có nghe thấy không? Tao nào có gạt mày đâu. Tao đã bảo là có người sẽ tính tiền cho tao mà.

Thái Cần kéo ghế ngồi chung với những gã đó. Rắc rối đến rồi! - Thái Cần thầm nghĩ - Hạnh phúc không bao giờ ở lâu với nàng. Cần cẩn nhẹ môi nói:

- Anh Chấn Dương, nếu anh đến chỉ để gặp em thì cứ gọi em xuống, làm gì phải náo loạn cả nhà hàng như vậy?

Quay sang nhìn hai người đi theo Dương, Cần hỏi:

- Bạn của anh đây phải không?

Ân Chấn Dương vỗ vai hai người bạn giới thiệu:

- Đây là thằng Trương, thằng LỖ. Còn đây là em gái của tao. Chúng bây thấy nó có đẹp không? Đàn giỏi lắm đấy. Có điều nó ngu lắm! Nó thích cái thằng mặt trắng trối gà không chặt, nó quên hết mọi người.

Thái Cần tái mặt:

- Anh hai, tại sao anh nói vậy? Anh cũng biết rõ là em đã vì cha mà mất tất cả.

- Vậy ư? Hừ! Mà một tháng làm ra bao nhiêu tiền! Tao nghĩ ít ra cũng đến hai ba chục ngàn.

- Làm gì nhiều thế? - Thái Cần vội nói - Em mới được tăng lương mà chỉ có 12 ngàn đồng.

Chấn Dương tròn mắt:

- Thế còn những bổng lộc khác thì sao?

- Bổng lộc nào? Anh muốn nói tiền buộc- boia đấy à? Em đâu phải hầu bàn mà có tiền đó.

Ân Chấn Dương cười lớn.

- Ha..Ha..mày định qua mặt tao ư? Mà đâu phải là tiểu thư như ngày xưa. Mà đã từng ăn ở với mấy thằng, chứ có trong trắng gì mà chỉ biết có lãnh lương thôi.

- Anh Dương! - Thái Cần giận xanh mặt, nàng cảm thấy trời đất như quay cuồng. Nàng không ngờ Chấn Dương lại sa đọa tới mức này và trước mặt đám đông lại ăn nói thô lỗ như vậy

- Anh Dương, anh đến đây làm gì? Anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi.

- Muốn làm gì à? - Chấn Dương trừng mắt, nhưng cũng vừa lúc đó, hầu bàn mang rượu ra, nên hắn nói: - Khoan, hãy uống rượu trước đã - Chấn Dương chụp lấy chai rượu, rót đầy một ly đưa cao lên - Nào, uống rượu này để mừng sự trùng phùng. Hắn lại đưa tay sờ cổ áo Cần và nói - Hừ, đẹp

lắm! Người đẹp mà áo cũng đẹp. Thái Cần, mày có biết là tao bỏ bao nhiêu công sức mới tìm được mày không? Mày bỏ đi để lại bao nhiêu rắc rối cho tao với mẹ..

- Tôi đi là đúng, không gây phiền hà cho ai - Thái Cần cãi lại - Tôi đã bị mấy người bán đứng. Còn gì nữa đâu mà nói.

Ân Chấn Dương đập mạnh tay xuống bàn:

- Mày nói gì thế? Ai bán đứng mày? Chỉ có con mẹ ruột mày ngu, nó thấy người giàu nó tham...

- Đừng có nhục mạ mẹ tôi. Mẹ tôi đã chết rồi, mấy người còn muốn gì?

- Thôi được - Chấn Dương nén cơn bức dọc xuống, hẩn cham chú nhìn Thái Cần - Chuyện đã qua không nói đến nữa. Nhưng mày phải biết sau khi mày rời bỏ? Đài Trung, thằng luật sư Dịch đã kiểm chuyện, nếu không có tao với bạn bè quây cho hẩn một trận thì hẩn đã làm dữ. Mày tưởng hẩn Ổ đề dàng buông tha cho mày để mày Ổ sống chung với thằng Thư Bồi ư?

Thái Cần rùng mình. Như vậy là Chấn Dương đã biết chuyện nàng sống chung với Thư Bồi. Thương đế! Xin người hãy giúp con, đừng đề? Thư Bồi biết chuyện xuất hiện của Chấn Dương. Con không muốn cuộc sống lại gặp sóng gió. Mắt Cần mở trừng trừng, nàng vội nói với Dương:

- Xin cảm ơn anh về chuyện đó. Thế bây giờ anh cần gì?

- Cần gì à? Hừ. Nay cô em gái, cô đừng quên là cha mẹ cô còn sống, cô kiếm được quá nhiều tiền, vậy mà cứ đem hết để nuôi cái thằng mặt trắng kia - Ân Chấn Dương lại vỗ tay xuống bàn làm những chiếc ly muốn ngã, hẩn tiếp: - Mỗi lần

nghe đến thằng đó là tao lại thấy nổi giận. Tao phải cho hắn một trận mới được.

- Thôi mà, anh Dương - Thái Cần van xin - Anh đừng kiểm chuyện với Thư Bồi nữa, anh muốn gì, cần gì cứ nói.

- Tao biết mà. Tao biết là mày yêu nó như điên như dại. Thôi được, tao nói thẳng: cha đang ở tù, cả cha lẫn mẹ đều cần tiền xài, mà tao thì không đủ tiền nuôi. Mỗi tháng mày phải trích ra 20 chục ngàn, đưa tao nuôi cha mẹ.

- Hai chục ngàn? - Thái Cần kêu lên - Mỗi tháng em chỉ kiếm được có 12 ngàn, làm sao có hai chục ngàn đưa cho anh? ANH tưởng là em....

Ân Chấn Dương đưa tay ra theo thế "ưng trảo", rồi quay sang nói với gã họ Lỗ:

- Ê Lỗ. Mày xem bàn tay cũng chưa đến nổi nào chứ? Lần trước cũng bàn tay này thằng Thư Bồi suýt vong mạng - Đấm thẳng xuống bàn, Dương lại tiếp - D.m! Không ngờ trên đời này có loại đàn ông bám váy đàn bà như vậy. Vậy mà không hiểu sao em gái tao lại mê nó. Ngay từ lúc nó 16 tuổi, nó đã dụ em tao vào hang đá...

Thái Cần tái mặt:

- Anh Dương! Anh phải để cho em có thời giờ suy nghĩ chứ. Thôi, kỳ sau anh đến đi. Em sẽ đưa cho anh 10 ngàn.

- Thế còn hôm nay?

- Hôm nay à? - Thái Cần nhìn Chấn Dương với đôi mắt van xin - Anh Dương, dù gì em cũng là em gái của anh. Anh không thương em sao? Anh cũng biết là em cũng đau khổ

lắm, cũng đâu có tiền...

- Mày cũng biết nói đến chuyện anh em à? - Chấn Dương lắc mạnh đôi vai của Cần - Mày không biết xấu hổ à? Rõ ràng mày biết Thư Bồi là kẻ thù của tao, hắn đã làm tao phải bỏ học. Tao căm thù đến độ muốn giết hắn...

Lời của Chấn Dương chưa dứt thì Nhược Phi đã bước đến. Từ khi Chấn Dương bước vào cửa, Nhược Phi đã để ý. Lúc đầu Phi tưởng Chấn Dương là Thư Bồi, nhưng dần dần chàng hiểu là không phải. Bây giờ thấy Chấn Dương mạnh tay với Thái Cần, Phi không chịu nổi chàng xông đến nói lớn:

- Hãy buông cô ấy ra.

Chấn Dương quay lại, trừng mắt:

- À, mày là thằng thứ mấy nữa đây?

- Cái gì?

- Là thằng đàn ông thứ mấy của Thái Cần? - Chấn Dương cười khẩy - Thế này thì em g ai tao cũng không phải tay vừa. Có một thằng luật sư, một thằng sinh viên, rồi bây giờ mày. Mày làm gì nhi? Ô. Thôi tao biết rồi. Mày mặc đồ chày chuột kiểu cách thế này thì mày phải là tài tử, ca sĩ, hay là...

Thái Cần vội kéo Nhược Phi qua một bên. Nhìn thấy sắc mặt của Nhược Phi, sợ sẽ có màn ẩu đả xảy ra, nàng vội nói:

- Đây là ông anh ruột của tôi.

- Vậy ư?

- Vâng. Ông ấy là ông anh mà tôi đã nói. Còn bây giờ, anh Phi, anh hãy giúp tôi một việc.

- Việc gì? Đuổi hắn ra ngoài phải không? Tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát, hắn không có quyền quấy rầy Cần.

- Không! Không phải - Thái Cần vội lắc đầu nói - Trong túi anh có tiền không? Anh cho tôi mượn trước năm ngàn đi.

Nhược Phi có vẻ không đồng ý:

- Thái Cần, tại sao em phải đưa tiền cho hắn? Em không có thiếu nợ, cũng không có bốn phận. Hắn là đàn ông, hắn phải tự nuôi nổi bản thân mình. Em cho hắn tiền, hắn sẽ dùng để cờ bạc hút sách, chứ không bao giờ đưa lại cho cha em đâu.

- Em biết, em biết chuyện đó - Thái Cần vội vã nói - Nhưng em phải đưa tiền cho anh ấy bằng không anh ấy sẽ...

- Sẽ giết chết anh Kiều Thư Bồi.

Nhược Phi nhìn sững Thái Cần mấy giây:

- Em có điên không mà nói chuyện bậy bạ như vậy? Chúng ta đang sống ở? Đài Loan, chuyện giết người đâu dễ dàng như thế. Hắn chỉ dọa thôi, vì hắn biết em yêu Kiều Thư Bồi, chỉ cần đưa tiền hắn một lần, sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Hắn sẽ moi tiền em mãi.

- Vâng! Anh ấy cũng đã nói, anh ấy đòi em mỗi tháng phải đưa 20 ngàn đồng.

Nhược Phi trừng mắt, rồi đi về phía điện thoại:

- Vậy thì tôi phải báo cảnh sát.

Thái Cần chụp vội lấy Phi van xin:

- Đừng anh. Anh đừng quên rằng đó là anh ruột của em. Bạn

bè có thể tuyệt giao, vợ chồng có thể ly dị, nhưng sợi dây quyết thống thì không thể nào cắt đứt được.

- Huyết thống? Nhược Phi lại trùng mắt - Hắn đâu phải là anh ruột của cô? Hắn chỉ là một con thú hút máu, hắn sẽ vắt hết máu của cô. Không thể để hắn làm tiền mãi như thế, bằng không sẽ chẳng bao giờ Cần sống yên ổn được.

- Chỉ cần anh ấy không quấy rầy Thư Bồi là em có thể chịu được tất cả,

- Nhưng ở đâu Cần có một tháng 20 ngàn đồng?

- Em sẽ chạy sô.

- Cần điên rồi! Cần tưởng là Cần khỏe lắm ư? Trình diễn mỗi ngày bảy tám tiếng đồng hồ đâu phải là chuyện dễ dàng....

Thái Cần có vẻ không hài lòng:

- Như vậy có nghĩa là anh không muốn giúp em? Thôi được, để em đi tìm ông quản lý.

Nhược Phi nắm lấy tay Cần thở dài:

- Đừng, nếu Cần thấy thật sự khó khăn thì tôi xin sẵn sàng giúp vậy.

Họ quay về phòng ăn. Bảy giờ Chấn Dương và hai bạn của hắn đã ăn hết mấy phần beaftek, uống hết nửa chai rượu. Thái Cần bước tới nhét 5 ngàn đồng vào túi của Chấn Dương:

- Anh hai, anh cầm xài đỡ đi, để em kiếm thêm. Nhưng mà em không thể đưa mỗi tháng cố định bao nhiêu cho anh được. Chuyện đó anh phải hiểu cho em.

- Không sao, không sao - Chấn Dương có tiền cười hì...hì...Nói chuyện đó để tao thỏa thuận với Thư Bồi sau. Nhưng mày phải cố gắng:

Thái Cần van xin:

- Em van anh. ANh đừng bao giờ gặp anh ấy, em không thích có chuyện rắc rối,

Chấn Dương gật gù cười, hất liếc nhanh về phía Nhược Phi:

- Cậu cũng yêu em gái tôi nữa à?

- Chuyện đó không dính dáng gì đến ông.

- Thôi được - Chấn Dương cười rồi quay sang Thái Cần - Thư Bồi có biết là mày có thêm thằng bồ ở trong nhà hàng này không?

Thái Cần thật khó chịu, nàng nhìn ông anh sợ hãi. Chấn Dương lại tỉnh bơ, hất nâng cằm Cần lên, vừa cười, vừa nói:

- Yên tâm, chỉ cần mày ngoan ngoãn tao sẽ không tiết lộ bí mật này cho ai biết hết, dù gì mày cũng là em gái của tao. Và lại cái thằng Thư Bồi chết tiệt kia cũng không đáng để cho mày chung thủy.

- Anh hai!

Thái Cần kêu lên. Nhưng Chấn Dương đã quay sang hai gã bạn:

- Thôi bây giờ chúng ta đi. Hẹn vài bữa gặp lại. Dù sao có em gái cũng sướng.

Hắn quay lại nhìn Thái Cần, làm ra vẻ thật cứng rắn:

- Thái Cần! Dù gì tao cũng là anh. Tao cần phải dạy dỗ mày. Mày với tao bây giờ giống nhau. Thân bại danh liệt hết. Ở quê nhà cha mắc nợ máu nhiều quá! Tội mình không thể trở về đây được nữa. Vì vậy, nếu mày thông minh mày phải thực tế, mày phải biết là: Sẽ chẳng có thằng nào thật tình muốn cưới mày làm vợ đâu.

Chấn Dương không có vẻ gì là đã say. Hắn lại nói:

- Thái Cần mày có biết là tao thù cái thằng Thư Bồi từ bao giờ không? Ngay từ lần đầu tiên tao gặp nó. Tại sao ư? Vì nó toàn vẹn quá! Nó học giỏi, có nhân cách, có nề nếp. Tao ghét nhất là ai hơn tao lại toàn vẹn như vậy. Thái Cần, mày đừng có ngu, mày phải biết là, mày cũng không còn trong trắng, mày không phải là cô tiểu thư của tòa nhà trắng năm nào nữa, mày cũng đã nhuộm bùn...

Chấn Dương đứng dậy kéo mấy tay bạn của hắn, vừa đi vừa nói:

- Thái Cần, mày có biết là ở quê nhà họ gọi gia đình chúng mình là gì không? Ó biển, Kên kên! Những loại chim ăn thịt người. Chúng ta cũng chẳng có gì rạng rỡ cho lắm. Thôi bây giờ tao đi.

Nhưng khi bước được mấy bước Chấn Dương lại quay lại dặn dò:

- Mày phải ráng kiếm tiền giúp tao. Không giấu gì mày, tao nợ người ta trên 200 ngàn đồng. Nếu không có tiền trả chúng sẽ giết tao.

Chấn Dương bỏ đi. Thái Cần ngồi đấy hai tay ôm đầu, nước mắt tràn xuống má. Nàng không biết phải làm gì, mãi đến lúc

có một bàn tay đặt lên vai nàng và một chiếc khăn đưa đến trước mặt. Cần đỡ lấy lau mắt. Nhượng Phi đứng bên nói:

- Không bi đát đến độ như hân nói đâu Thái Cần, chẳng qua vì hân đang bơ vơ. Hân tìm đến em là để kiếm một chỗ tựa.

Thái Cần lắc đầu:

- Dù gì anh ấy cũng là anh ruột của em. Thôi để em đi đàn.

Nhượng Phi chặn lại.

- Anh thế cho.

- Không được.

Thái Cần bỏ lên trên sân khấu.

Nhượng Phi ngồi xuống ghế đốt một điếu thuốc chăm chú nhìn lên. Tiếng đàn đã vang lên. Những âm thanh như mưa bão, như sóng vỗ cuồn cuộn. Thái Cần đang dồn hết những nỗi uẩn ức trong lòng vào bản nhạc giao hưởng của cuộc đời. Nhượng Phi lắng nghe: Chàng cảm nhận được tiếng sóng như đang gào thét trong đấy.

CHƯƠNG 21

T hái Cần!

Thư Bồi nằm trên giường, mắt nhìn thẳng lên trần nhà. Đêm đã thật khuya. Có lẽ một, hai, hoặc ba giờ gì đó. Bồi nằm đấy và chờ đã khá lâu, chờ đến độ mệt mỏi không muốn nhìn đồng hồ. Hôm nay trời nóng quá, nằm yên như vậy mà mồ hôi đã vã ra như tắm. Thư Bồi hỏi: - Thái Cần, em hãy cho anh biết, lúc gần đây em bận cái gì mà vắng nhà luôn vậy?

Thái Cần ngồi xuống mép giường, nàng chưa kịp thay áo. Bộ váy đầm sắc sỡ kim tuyến. Cái sắc sỡ đó không che dấu được sự phờ phạc của khuôn mặt.

- Em đã nói cho anh biết rồi - Thái Cần nói một cách mệt mỏi - Em đã nhận làm thêm.

- Làm thêm? Bắt đầu từ mười giờ sáng tới...Thư Bồi chợt đưa tay lên nhìn vào đồng hồ - Hai giờ sáng? Em cho anh biết đi? Nhà hàng nào mở cửa khuya dữ vậy? Họ không sợ vi phạm luật kinh doanh à?

- Nhà hàng "Tổ Sơn Ca"

- Anh không cần biết cái "tổ quỷ" gì cả. Thư Bồi ngồi dậy trừng mắt nhìn Cần - Anh thấy em lúc gần đây thế nào đấy. Có chuyện gì chứ? Nói đi? Có thật sự là em chỉ làm ở "Tổ Sơn Ca" không?

- Đúng như thế - Thái Cần đáp. Tim đập mạnh, chàng đã bắt đầu nghi ngờ. Nhưng không thể đem chuyện anh Chấn Dương ra nói ở đây. Không thể để cho chàng thấy sự đe dọa đã đến. Chạy xô, không chạy không được...làm thêm thì về trễ. Nhưng biết làm sao đây? Quán "Cà phê" San Hô Xanh" chỉ cần tay đàn Organ lúc giữa khuya. Không thể làm sao khác hơn, dù đôi tay mỏi rã rời, dù chỉ muốn ngả lưng. Số tiền mà Chấn Dương đòi hỏi...- Anh cũng biết mà, luật không cho phép mở cửa quán quá 12 giờ...Nhưng vẫn có những quán ăn xé rào mở cửa đến 3 giờ sáng.

Thư Bồi thắc mắc:

- Tại sao trước kia em không phải làm việc khuya như thế? Em có chuyện bí mật định giấu anh, phải không?

- Ồ! - Thái Cần đứng dậy, quơ lấy bộ áo tắm trên giường, trốn tránh - Đâu có, anh chỉ giới nghỉ ngơi. Em chỉ đàn thôi chẳng có làm gì khác đâu. Trời nóng quá, em phải đi tắm một chút mới được.

Thư Bồi không hỏi tiếp. Chàng lấy tay gối đầu nằm xuống giường. Nhìn theo Thái Cần. Có cái gì không phải đây - Thư Bồi nghĩ - Thái Cần, em không phải là người hay nói dối. Em không đủ bản lĩnh để làm chuyện đó. Nhìn sắc mặt em, nghe giọng nói của em, anh biết hết - Thư Bồi cắn nhẹ môi - Nhưng tại sao Thái Cần phải hành động như vậy. Tại sao? Nàng đã thay đổi? Thư Bồi biết. Sự thay đổi đó diễn ra từ từ. Thư Bồi chợt nhớ tới chuyện ban chiều. Trần Tiêu đã cho Thư Bồi biết:

- Tao định không nói, nhưng mà lại không đành lòng. Thư Bồi. Bây giờ mày đã có thêm công việc làm ở sở thiết kế nhà, lương bổng lại hậu. Đâu nhất thiết phải để vợ mày đi làm như vậy đâu?

Thư Bồi không hiểu :

- Rồi sao? Chuyện đó cũng đâu có gì không đúng?
- Mày nhận thấy như vậy ư? - Trần Tiêu có vẻ bất bình - Thôi được dù sao mày với Thái Cần chỉ là sống chung chứ chưa phải chồng vợ. Vậy thì chuyện đó cũng không quan trọng lắm.
- Mày nói thế là thế nào chứ? - Thư Bồi linh cảm thấy trong giọng nói của Trần Tiêu có cái gì khác lạ. Không những thế, nếu nghĩ kỹ. Hành vi gần đây của Thái Cần cũng thế. Cô ấy không hiểu sao cứ vắng nhà suốt ngày, thật khuya mới về. Về đến nhà là thở: "Anh Thư Bồi, em mệt mỏi quá", Em xin lỗi anh, em mệt". Tình cảm của hai người nhạt đi, không còn nồng cháy. Về, tắm rửa xong xuôi là Cần lăn ra ngủ, chớ không còn đôi hoài đến chàng. Thư Bồi nhìn Trần Tiêu.
- Sao Trần Tiêu? Mi biết điều gì, cứ nói đi?
- Tao thật chẳng muốn nói cho mày nghe làm gì.
- Cứ nói đi, làm gì ấp úng mãi như vậy?

Thư Bồi bực mình, thế là Trần Tiêu không thể không nói:

- Mày có biết cái quán cà phê " San Hô Xanh" ở đường Lâm Sanh Bắc không?
- Không biết.
- Tao đoán là mày không biết Trần Tiêu buồn buồn nói - Hôm qua, tao với Hà Vân đến đấy. Gặp Thái Cần. Cô ấy phải chỉ có một mình mà còn có cả một tay nhạc công khác. Họ trình diễn chung.

Trần Tiêu nhìn Thư Bồi, tiếp:

- Thái Cần không thấy chúng tao, vì ánh sáng trong quán cafe mờ nhạt, trong khi chúng tao nhìn thấy rất rõ cô ấy. Thư Bồi, mày nghĩ sao? Tao mong là mày nên biết rõ một điều...Trên đời này đừng có thật thà quá mà khổ.

Thư Bồi châu mày:- Mày ám chỉ điều gì? Nói rõ ra xem?

- Vậy mà còn chưa rõ ử - Trần Tiêu có vẻ bức dọc - Cái anh chàng nhạc công đó cao lớn, đẹp trai, chững chạc, đàn giỏi. Thái Cần quấn quýt bên anh ta, họ...

Trần Tiêu nhìn Thư Bồi:

- Thư Bồi. Dù gì chúng ta cũng đã từng yêu, phải không?

Đương nhiên chúng ta sẽ không làm lần...Họ có vẻ thân nhau ghê lắm. Gã nhạc công kia phụ vụ rất kỹ - lúc nhạc, lúc cà phê.

Thư Bồi suyt ngất xỉu. Chàng định chạy ngay đến quán "San Hô Xanh" để bắt quả tang, nhưng rồi lý trí lại trở về. Biết đâu Trần Tiêu vì nhảy bén quá, hoặc có khi Trần Tiêu không ưa Thái Cần nên cố tình muốn phá hoại. Thư Bồi biết Trần Tiêu không hề giấu diếm tình cảm dành cho Yến Yến. Không. Không thể hành động một cách ngu xuẩn như vậy. Bồi muốn đích thân Thái Cần nói điều ấy ra. Không thể có chuyện như vậy được. Thái Cần là của chàng. Thái Cần chỉ yêu chàng. Chỉ vì biết thế mà Bồi phải hy sinh tất cả, kể cả tình cảm của cha. Thời chiến tranh lạnh giữa hai người đã qua rồi. Bây giờ giữa hai người không còn giận hờn, là một dấu hiệu của sự. "thay đổi" sự. "phản bội" ử - Thư Bồi không dám nghĩ tiếp.

Thư Bồi cứ thế đợi. Như mấy thế kỷ trôi qua..Rồi cuối cùng!

Thái Cần cũng về đến.

Bây giờ, Thư Bồi nằm đây, lòng vẫn như lửa đốt. Chàng hướng mắt về phía nhà tắm mà lòng trăm mối ngổn ngang - Thái Cần, em có thể lừa dối anh như vậy ư? Không được. Mặc.c dù còn thiếu một tờ giấy giá thú, nhưng giữa chúng ta đã có một lời nguyện, một sự hẹn ước từ lâu. Em không có quyền như vậy, khi anh không so đo, không thắc mắc cái sa cũi của em. Thái Cần. Em cư xử với anh như vậy là không công bằng - Thư Bồi cắn nhẹ môi, lời của Trần Tiêu như vẫn vang bên tai:

- Tao thấy hành động thông minh nhất hiện nay nhất của mày là phải rút thật nhanh để tránh đau khổ sau này. Mày biết đó, không khí trong nhà hàng, trong quá cà phê bao giờ cũng hết sức phức tạp. Thái Cần là con Ông người sống trong cái môi trường "ăn chơi" đó. Tất nhiên không thể đòi hỏi nhiều quá!

Không được. Không thể như vậy được - Thư Bồi giận dữ - Thái Cần! Nếu em phản bội anh, em sẽ giết em! Hừ! - Thư Bồi lắc đầu, cố xua đi những ý nghĩ trong đầu - Thái Cần, không lẽ em nhẫn tâm để anh đau khổ? Có thể như vậy được sao?

Thái Cần đã từ nhà tắm bước ra, nàng mặc chiếc áo ngủ màu trắng, đẹp như một thiên thần. Thư Bồi vẫn nằm yên trên giường nhìn vợ.

Cần bước tới, ngồi xuống mép giường, nàng có vẻ mệt mỏi. Nhượng Phi nói đúng, chạy xô không phải là dễ dàng. Có phi tiếp tay mà Cần vẫn thấy mệt. Cần thở dài.

Tại sao Cần lại thở dài? Thư Bồi chăm chú nhìn vợ dò xét.

- Thái Cần!

- Hử?

Cần lên tiếng. Nhưng lại hồi hộp - Đừng truy hỏi nữa, em mệt lắm rồi - Cần nằm xuống cạnh, duỗi chân tay một cách mệt mỏi. Thư Bồi vói tay lên đầu giường lấy gói thuốc đốt một điếu, khói thuốc làm cho Thái Cần khó chịu:

- Anh đừng hút thuốc nhiều quá, có hại cho sức khỏe đấy.

- Ủa, em cũng hút thuốc cơ mà?

- Vâng, nhưng em đã kiêng rồi. Chính anh đã không muốn em hút, anh quên sao.

Thư Bồi có vẻ suy nghĩ:

- Thái Cần, anh có chuyện muốn nói.

- Để mai đi, được không anh?

Thái Cần vừa ngáp vừa nói, nhưng Thư Bồi không chịu:

- Không được!

Phản ứng của Thư Bồi làm Thái Cần kinh ngạc, nàng quay qua nhìn chồng. - Thư Bồi, em mệt mỏi quá anh không thể để em nghỉ được sao - Dưới ánh đèn, ánh mắt của Bồi thật nghiêm khắc.

- Thái Cần, em hãy nghỉ đàn ở nhà hàng đi. Nghỉ ngay. Bây giờ anh đã có việc làm, anh có thể kiếm đủ nuôi em, chúng ta sống bình thường một chút là không có gì phải lo cả.

Con buồn ngủ chột biến mất, Thái Cần tròn mắt:

- Anh Thư Bồi, không được. Em thích được đi làm.

- Em nói thích, có nghĩa là thế nào?

Thái Cần ấp úng:

- Thì thích...Cái công việc em đang làm đấy.

- Thật không? - Giọng của Thư Bồi trở nên khó chịu - Em thích đàn hay là thích những ánh đèn xanh đỏ và những tay lấm bực nhiều tiền muốn phục vụ em trong nhà hàng?

Thái Cần quay sang ôm lấy Thư Bồi:

- Anh Thư Bồi, em van anh. Sao anh kiếm chuyện hoài vậy?

Kiểm chuyện? Thư Bồi châu mày nhìn Cần - CÓ phải như vậy không? Hay làm em tìm cách xa lánh anh? - Thư Bồi nâng cằm Cần lên, nhìn thẳng vào mắt nàng: - Thái Cần, ngay từ đầu em đã bảo em là của anh cơ mà? - Thư Bồi nhìn xuống phần da trắng trên ngực Cần, chàng bắt đầu sờ soạng nhưng Cần đã quay người đi nói:

- Đừng anh, em mệt lắm!

- Mệt à? Nãy tới giờ em đã nói bao nhiêu tiếng mệt? - Thư Bồi chột nổi nóng. Chàng muốn xé nát ngay chiếc áo ngủ của Cần, một hành vi cường đoạt. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Cần, Thư Bồi thấy lạnh hắt. Nàng không thích ta? Bồi dụi lấy tàn thuốc và quay người yên lặng nhìn ra cửa sổ.

Thái Cần không phải không thấy, cử chỉ thất vọng của Bồi. Nàng chột thấy hối hận, nàng đưa tay vuốt nhẹ cánh tay của Thư Bồi. Có nên nói cái lý do ta phải chạy sô, phải kiếm tiền đưa anh Chấn Dương cho Thư Bồi nghe không? Ô Nhưng phản ứng của chàng sẽ ra sao? Ta nợ nhiều quá, một người cha đang ở tù, một ông anh nói ra, chàng sẽ hiểu lầm, chàng

sẽ khinh bỉ...Dù gì ráng cắn răng chịu vậy. Hình như Chấn Dương cũng đã biết suy tính, đã định làm lại cuộc đời. Anh ấy đang đi học lái xe, có bằng lái sẽ kiếm một chiếc Taxi chạy thuê. Như vậy cũng có cái nghề để sống. Thôi thì ta hãy cố kiếm tiền trả nợ cho Chấn Dương xong sẽ nói lại cho Thư Bồi biết. Nếu nói ngay bây giờ, chắc chắn Bồi sẽ không cho ta chạy sô, rồi lại còn xung đột với Chấn Dương. Sao ta lại khổ thế này? Thái Cần nghĩ nhưng không nói được gì hết.

Thư Bồi rút cánh tay mình ra khỏi tay Cần, chàng lại đốt một điếu thuốc khác - Vậy là Thư Bồi đang giận - Thái Cần nghĩ - đừng giận anh, rồi em sẽ kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Thái Cần nhắm mắt lại. Nang mệt mỏi quá và thiếp đi lúc nào không hay.

CHƯƠNG 22

Hôm ấy Thư Bồi rất bận rộn. Suốt ngày giờ học cộng thêm thời gian đến công ty trang trí nội thất, khiến chàng không có chút thời gian rảnh rỗi, bảy giờ tối chàng mới về đến nhà tắm. Bảy giờ tối nay Thư Bồi còn phải đến nhà giáo sư Tô biên tập sách. Đúng ra chàng không cần phải quay về nhà vì quá bận rộn. Thái Cần nào có lo cơm tối cho Cần nữa đâu? Nhưng Bồi phải về. Hôm nay đặc biệt phải về. Từ sáng đến giờ, lòng chàng rối như tơ. Hàng trăm sự kiện gia đình của mấy ngày qua khiến Bồi căng thẳng.

Bồi bước lên tới cầu thang mới nhớ mảnh giấy ban sáng để lại: "Em đã làm anh thấy tổn thương" - Không, Thái Cần! Ý anh không phải như vậy. Anh chỉ muốn nói là em đã làm anh thấy lo lắng, em sẽ không còn yêu anh...!

Thư Bồi cũng không nhớ rõ lắm là mình đã viết những gì. Lúc viết là lúc tinh thần Bồi đang xuống thấp, buồn phiền. Có lẽ tối nay Thái Cần sẽ ở nhà. Thấy tờ giấy đó chắc chắn nàng sẽ ở lại để gặp chàng. Mọi thứ phải được làm sáng tỏ. Nếu thật sự có một người thứ ba chen vào thì...Thì....Trời đây...Không biết rồi sẽ tính sao? Hay đấy chỉ là một âm mưu phá hoại của Trần Tiêu?

Vừa lên đến sân thượng, Thư Bồi gọi lớn:

- Thái Cần em!

Nhưng bốn bề vắng lặng. Thư Bồi chợt lo lắng. Có cái gì đó

khác thường. Đồ đạc trong nhà sao lại sạch sẽ ngăn nắp thế này? Thư Bồi đưa mắt nhìn quanh. Bức tranh của Cần treo trên tường cũng biến mất. Vậy là sao? Thư Bồi chạy nhanh vào phòng trong.

- Thái Cần ơi, Thái Cần! - Thư Bồi chạy vội tới tủ áo, mở rộng cửa. Tất cả quần áo của Thái Cần biến mất. Bồi ngồi xuống mép giường. Ngay lúc đó chàng thấy ngay một phong thư đặt trên gối, chữ của Thái Cần:

"Anh Thư Bồi.

Thư tay anh để lại nhà, em đã đọc đi đọc lại nhiều lần. Em thấy mình là người đàn bà hư đốn. Em đã làm anh bị tổn thương, đau khổ. Đúng như anh nói, em là con đàn bà sa chân xuống bùn, chân em, người em đã lấm, chứ không như anh mong đợi.

Vì vậy, bây giờ em đi. Em mong rằng, sau khi em bỏ đi. Anh hãy tự bảo trọng lấy thân. Em sẽ ẩn trong góc nhỏ của mình, âm thầm cầu nguyện cho anh. Em mang theo bức tranh anh đã vẽ cho em coi như đó là vật kỷ niệm đánh dấu ngày ta đã hội ngộ. Tiếc một điều, ráng hồng trong bức tranh đó chỉ là cái ráng hồng của buổi hoàng hôn.

Xin anh đừng buồn, đừng bút rút gì hết. Cuộc đời chẳng qua là một vở kịch dài và cuối cùng nó cũng phải "vãn hát". Nó cũng chỉ là một chữ "The End" to tướng trên màn ảnh.

Thôi được, vở hát của chúng ta dù sao cũng hạ màn rồi. Sẽ có một vở kịch khác diễn thay. Em tiên liệu là, em bỏ đi sẽ làm cho cuộc sống anh phong phú hơn, anh sẽ không phải sống trong ray rứt. ANh đừng quên rằng anh vẫn còn người cha - Một người cha đã hết mình vì anh.

Thôi bây giờ em đi, em sẽ không quay về đây nữa. Cho em gởi lời thăm Yến Thanh, Trần Tiêu và cả Hà Vân. Anh thấy đó, em đã rút lui một cách lặng lẽ. Em nghĩ cách này hay hơn là cứ cãi nhau mãi, thù hận, rồi mới xa nhau. ANh nghĩ có đúng không? Chúc anh hạnh phúc.

Thái Cần"

Thư Bồi đứng lặng thật lâu. Thực tế không chối cãi, là Thái Cần đã đi rồi. Sự kiện đó giống như một trái phá nổ lớn. Chàng đau nhói trong tim. Cần đã bỏ đi! Thư Bồi bước tới bên cửa sổ. Chàng giận dữ. Sao vậy? Chàng vung tay hất chậu hoa trên khung. "Rồn!" chậu hoa vỡ nát, chưa hả giận Thư BỒi lại quay vào nhà, hất tung cái bàn. Ly tách, bình trà, rơi cả xuống nền gạch. Tại sao vậy? Tại sao Thái Cần có thể bỏ đi một cách bình thản như vậy? Tại sao? Đâu phải chỉ vì một mảnh giấy hồi sáng. Không lẽ nàng lại vô tình như thế?

Trời ơi! Thư Bồi ôm lấy đầu gối xuống. Ban sáng ta đã viết những gì? - Thư Bồi suy nghĩ. Thật ra chàng cũng đã quên. Những lời viết trong phút giây xúc động. Phải chăng chính nó khiến Thái Cần bỏ đi? Bỏ đi lặng lẽ? Không hẳn vậy. Cần phải ra đi với trái tim tan nát. Cần cũng là con người, đương nhiên nàng phải xúc động. phải giận dữ mới ra đi. Lần trước, lúc hai người cãi nhau, Thái Cần chỉ phản ứng thụ động. Sau đấy, Cần cũng đã tha thứ cho chàng. Vậy thì, mảnh giấy kia cũng không phải nghiêm trọng lắm. Chỉ cần ta tìm được Cần, giải thích cho nàng biết. Tất cả chỉ tại Trần Tiêu thôi. Nếu Trần Tiêu không nói lại, có lẽ ta đã không xúc động như vậy. Bây giờ thì phải đi, phải tìm cho được Thái Cần. CÓ tìm hết thành phố Đài Bắc cũng phải tìm. Mọi chuyện phải tỏ rõ.

Thư Bồi xông ra khỏi nhà. Nơi đầu tiên chàng nghĩ đến là nhà

hàng " Tổ Sơn Ca". Bội thực hiện ngay ý định. Chàng gọi taxi đến ngay điểm nhà hàng. Bảy giờ đúng! Đây là giờ nhà hàng mở cửa, chắc chắn Thái Cần phải có mặt ở đây.

Vừa đưa tay đẩy cửa Bội đã nghe tiếng đàn điện tử từ trong vọng ra. Bội bàng hoàng vì tiếng đàn kia quá quen thuộc với bài hát:

Nâng ly hỏi trời xanh

Trăng sáng tự bao giờ

ĐỪNG châu mày ủ dột,

Cuộc tình rồi mãi mãi.....

Thư Bội thở ra. Chắc chắn phải có Thái Cần trong ấy. Nàng đàn bản đó chỉ vì nhớ đến Bội thôi. Cảm ơn trời phật. Thư Bội đẩy nhẹ cửa bước vào. Chàng không muốn phá vỡ bản nhạc. Chàng chọn chiếc bàn khuất một chút ngồi xuống. Ở đây có thể thấy rõ sân khấu. Đúng là THÁI Cần, vừa nhìn lên chàng nhận ra ngay. Cần ngồi sau đàn. Trong bộ áo màu đen. Nước da trắng trông nàng thật nổi bật. Nàng đang chú tâm đàn, không để ý đến chung quanh.

Thư Bội gọi ly cà phê, ngồi đó yên lặng nghe. Bản nhạc chấm dứt. Tiếng vỗ tay vang dội, chói tai. ĐÚNG là bất lịch sự. Ở đây đâu cần tiếng vỗ như vậy? Thư Bội nhú mày nhìn về phía tiếng vỗ. Đột nhiên, chàng giật mình. Khuôn mặt gã đàn ông khá quen thuộc : Ân Chấn Dương! ĐÚNG hấn chứ không phải ai khác. Tại sao hấn lại đến đây? - Thư Bội ngạc nhiên. Thái Cần không hề cho Bội biết chuyện này. Bội chưa kịp phản ứng sao đã thấy một gã đàn ông khác, trong bộ âu phục li.ch sự màu cà phê sữa nhạt, từ trong góc tối đi về phía Chấn

Dương. Hắn nói mấy lời gì đó làm Chấn Dương ngừng vỗ tay. Thư Bồi nghe Dương nói:

- Này Nhược Phi, chỉ có mi nói là tao nghe dù gì mày cũng là em rể tao mà.

Thế này là thế nào? - Thư Bồi nhú mày - Em rể? Bồi quan sát gã đàn ông. Hắn ăn mặc chải chuốt lịch sự với điều thuốc trên tay. Hắn rất đẹp trai. Hắn nói chuyện với Chấn Dương hết sức thân mật. Hầu bàn đã mang rượu ra cho họ. Thư Bồi nhìn hai người, chợt thấy choáng. Thái Cần lại tiếp tục đàn. Gã Nhược Phi ngồi bàn với Chấn Dương, nhưng lại tỏ ra rất quan tâm tới Thái Cần. Mỗi lần Cần đàn vấp, hắn lại bước lên sân khấu. Thư Bồi chợt nhớ đến lời của Trần Tiêu: "...Thái Cần không đàn một mình đâu. Cô ấy có một nhạc công khác ngồi cạnh. Họ có vẻ thân mật với nhau lắm..."

Trái tim Thư Bồi đập mạnh. Cái tay Nhược Phi chết tiệt kia, hắn đang làm gì thế? Bồi nhìn lên. Phi đang có mặt trên sân khấu. Hắn có vẻ chăm sóc đặc biệt Thái Cần. Hèn gì Chấn Dương chẳng gọi hắn là...Trời ơi! - Thư Bồi chợt thấy tim như tan vỡ. Bây giờ thì Bồi đã biết, biết hết. Hèn gì Thái Cần chẳng thần nhiên bỏ đi. Thái Cần đã có người khác. Nàng đã phản bội. Thư Bồi chỉ trở mắt nhìn. Chàng như biến thành pho tượng đá.

Thái Cần đã rời sân khấu, đang đi đến bàn của Chấn Dương. Nàng ngồi xuống. Dương rót cho Cần một ly rượu, cũng tỏ ra rất chăm sóc:

- Tao thấy mày yếu quá, hay là đi khám bệnh đi?

Thái Cần cười gượng nụ cười khiến Bồi xúc động. Cần nâng ly rượu lên nốc cạn. Ân Chấn Dương rót thêm ly thứ hai.

Không thể đề? Cần say được - Thư Bồi đứng dậy. Không nghĩ ngợi gì nữa, chàng tiến đến trước mặt họ:

- Tôi có thể tham gia được không?

Thái Cần ngẩng lên, mặt tái hân:

- Thư Bồi, anh còn đến đây làm gì?

Thư Bồi kéo ghế tự động ngồi xuống.

- Đây là chỗ công cộng, đâu có treo biển cấm tôi vào đâu?

- Ha..Ha..! - Ân Chấn Dương chột cười lớn, hất hết nhìn Thư Bồi, Thái Cần rồi nhìn về hướng Nhược Phi - Hay lắm! Hôm nay là một cuộc hội ngộ vĩ đại. Chấn Dương nâng ly về phía Thư Bồi - Xin hoan nghênh cậu em rể!

- Lại em rể - Thư Bồi ngạc nhiên. Chàng cầm lấy ly của Thái Cần nốc cạn, xong trừng mắt nói:

- Thái Cần, cô có biết cô là thứ gì không? Cô như một con gấu chó.

Thái Cần tròn mắt, không hiểu Thư Bồi định nói gì. Thư Bồi cười tiếp:

- Cô có biết con gấu chó nó trong rạp xiếc không? Nó tham ăn lắm. Người ta thả cho nó một trái bắp, rồi lại thả cho nó trái thứ hai, thế là nó ném trái trước chụp trái sau. Cứ như vậy, cuối cùng nó cũng chỉ có một trái bắp.

Thái Cần hiểu Thư Bồi định nói gì. - Thư Bồi đã hoàn toàn hiểu lầm ta, nhưng thôi cần gì phải đính chính. Có điều Thái Cần vẫn không ngăn được xúc động, nàng cảm thấy nghẹt thở?

Thư Bồi lại liếc nhanh về phía sân khấu.

- Hẳn là ai vậy?

Thái Cần không trả lời, trong khi đó Ân Chấn Dương lại cười lớn:

- Thì ra mi cũng không biết. Người ta nổi tiếng khắp giới ca nhạc, chứ đâu phải vô danh tiểu tốt như cậu. Quan Nhược Phi đấy.

Quan Nhược Phi! Cái tên này Thư Bồi đã nghe qua. Chính Thái Cần đã nói cho chàng biết. Thư Bồi trừng mắt nhìn Cần:

- À, thì ra đây là lý do để cô xa tôi, cũng là lý do cô bỏ nhà ra đi. Mỗi lần cô về đến nhà là than mệt. Vậy mà Trần Tiêu nói tôi nào có tin. Quan Nhược Phi, hẳn là người thứ mấy của cô. Thái Cần vẫn ngồi im lặng nhìn Thư Bồi. Bồi rót một ly rượu khác trả lại Cần:

- Tôi biết là cô đã định xa tôi từ lâu. Còn mảnh giấy của tôi chỉ là một cái có phải không? Cô cao tay lắm! Cô là một diễn viên xuất sắc, cô đã khiến tôi ngơ ngạch tự trách mình đến độ muốn tự sát, trong khi cô nhón nhơ với bạn bè. Cô sống như vậy mà được sao? Con người cô quá khủng khiếp. Ban ngày cô là của hắn đêm đến mới trở về với tôi, cô không mệt sao được? Hạ..Hạ..! - Thư Bồi cười như khóc - Vậy mà tôi vẫn phải điên đảo vì cô. Tôi rõ là một thằng ngu. Hừ. Cô làm ơn cho tôi biết có thật Nhược Phi khỏe hơn tôi hay không?

Thái Cần vẫn yên lặng. Thư Bồi nắm tay Cần lắc mạnh.

- Nói đi. Tại sao cô không nói? Tại sao cô cứ làm ra vẻ yếu đuối như bị ức hiếp vậy. Tôi không dễ bị lừa nữa đâu. Đừng khóc. Cô khóc cho ai mà đẹp thế...

- Kiều Thư Bồi, buông cô ấy ra!

Tiếng đàn ông vang lên sau lưng làm Thư Bồi giật mình quay lại. Thì ra, Nhược Phi đã có mặt sau lưng chàng, hắn có vẻ giận dữ:

- Kiều Thư Bồi, hãy buông cô ấy ra. Cậu đừng có mạnh tay như vậy. Cậu không thấy là cô ấy muốn ngắt xiu rồi sao?

Thư Bồi quay sang Nhược Phi. Gã nhạc công khá đẹp trai, đẹp một cách đàn ông gấp mấy chàng. Thư Bồi chợt thấy tức giận, hỏi:

- Tôi làm thế ông đau lòng lắm hả?

- Vâng. - Nhược Phi kéo ghế ngồi xuống - Nếu Thái Cần là người yêu của tôi chẳng bao giờ tôi mạnh tay với cô ấy.

- Nếu như - Thư Bồi hừ nhẹ trong miệng - Tại sao ông dùng chữ kỳ cục như vậy? Không lẽ đến giờ phút này, mấy người vẫn còn che mắt tôi ư? Yên tâm đi Nhược Phi. Nếu Thái Cần vì ông mà đi cả ngày không về....

Nhược Phi chợt túm lấy ngực Chấn Dương, khiến Chấn Dương giật mình, hắn hét lên:

-Ồ lạ không, khi không rồi gây sự với tôi? Ông nhìn lộn người rồi đấy.

- Không lộn đâu. Cậu hãy nói cho hắn biết. Nhược Phi vừa nghiêng răng vừa nói - Phải nói thật cho cái tay học trò này biết, tại sao Thái Cần phải chạy sô suốt ngày đêm. CÓ phải vì mì không. Nói đi.

Nhược Phi tỏ ra giận dữ hơn:

- Chấn Dương, mi là tên lưu manh hết nước. Tại sao mi không dám nói cho Thư Bồi biết là vì mi thiếu nợ nhiều quá, Thái Cần phải công lưng làm để trả nợ cho người. Sao người không nói?

Chấn Dương đặt tay lên tay nhược Phi, cười hì hì, nói:

- Ở đây, giữa chốn công cộng, cậu đã dặn tôi đừng lớn tiếng, sao lại làm ồn ào thế? Thư Bồi là cái khi gì? mà tôi phải nói cho hắn biết. Còn chuyện cậu yêu Thái i Cần, cậu sợ hay sao không dám nhận?

- Thôi đừng cãi nhau nữa.

Thái Cần nãy giờ ngồi yên chợt lên tiếng. Đôi mắt nàng vẫn còn long lanh những giọt lệ nhưng giọng nói của nàng rất rõ ràng.

- Anh Nhược Phi, nếu thật sự anh yêu tôi thì cứ nhận, cần gì phải giấu hờ anh?

Nhược Phi ngẩng ra. Chàng thật sự không hiểu. Bàn tay m at lạnh của Thái Cần đang chìa về phía chàng. Tiếng Cần hỏi tiếp:

- ANh không yêu em chẳng?

- Hừ!- Nhược Phi có vẻ bức mình - Cần đã biết chuyện đó từ lâu. Nhà hàng này ai cũng biết mà Cần còn hỏi.

Thái Cần thở nhẹ nhìn Thư Bồi:

- Xin lỗi nhe anh Thư Bồi.

Bồi đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Chàng đưa mắt nghi ngờ nhìn Chấn Dương, Nhược Phi, Thái Cần.

- Em chạy sô em lo chạy tiền để trả nợ cho Chấn Dương? Tại sao em lại không nói những điều đó cho anh nghe? - Thư Bồi nhìn Cần trừng trừng - Em biểu diễn ở quán cà phê " San Hô Xanh"?

- Hỏi để làm gì nữa - Thái Cần mệt mỏi nói - Anh Dương nói đúng đấy. Nếu không có anh Nhược Phi, chưa hẳn là em có đủ can đảm chạy sô. Còn trả nợ..ĐÓ là chuyện khác. Xin lỗi anh Thư Bồi, em thích cuộc sống này. Đối với em, sống với anh quá đơn điệu.

Thư Bồi cảm thấy bị xúc phạm:

- Ý em muốn nói là...Cuối cùng rồi em cũng thừa nhận là...Em đã chán sống với tôi? Em muốn xa tôi từ lâu để sống một cuộc sống mới?

- Vâng! Thái Cần thở dài mệt mỏi - Anh Thư Bồi, thời tuổi nhỏ của chúng ta đã qua rồi. Anh biết đấy. Tình yêu tuổi thơ là tình yêu chưa trưởng thành. Chúng ta lớn cả. Mọi thứ đã thay đổi. Anh cũng biết đấy. Những ngày qua tuy chúng ta ở bên nhau, nhưng gần như chỉ để dằn vò, để làm khổ nhau. Em đã làm cho anh bị mất bạn bè, tự ái, mặc cảm.

Thư Bồi đỏ mặt:

- Đó là những chuyện lâu lắm rồi.

- Vâng. chuyện đó đã qua. Nhưng những gì chúng ta có ở hiện tại đều do sự tích lũy của quá khứ. Chúng ta đã làm khổ nhau nhiều quá. Ở gần nhau chẳng hạnh phúc được đâu - Thái Cần nói rồi thở dài - Bây giờ có nói gì nữa cũng vô ích thôi. Em xác nhận anh nói đúng. Em chỉ là một con gấu chó. Thế đủ rồi hờ anh? Bây giờ em đi.

Thư Bồi chụp lấy Thái Cần, nâng cằm nàng lên:

- Em phải nhìn thẳng vào mắt tôi đây.

Thái Cần chớp mắt sợ hãi. Thư Bồi gần từ tiếng một:

- Em xa anh, lý do chính là Nhược Phi phải không?

Hay là vì anh đã làm điều gì để em thất vọng?

Thái Cần lắc đầu:

- Cái đó có gì khác nhau đâu?

- Có chứ? - Thư Bồi lớn tiếng - Nếu thật sự anh có làm điều gì để em bất mãn, chê trách, thất vọng thì...Anh..Sẵn sàng thay đổi, anh sẽ chuộc lại. Còn nếu vì Nhược Phi - Thư Bồi cắn răng, ngừng một chút rồi tiếp - Thì anh sẵn sàng rút lui!

Thái Cần lắc đầu. Một lúc lâu nàng mới nói được

- Vậy thì...Em xin thú thật. Tất cả vì em yêu Nhược Phi.

Thư Bồi nhìn Cần. Chàng như biến thành tượng đá. Lời của Cần vừa rồi như án tử hình. Chàng quay sang Nhược Phi nói.

- Vậy thì cô ấy là của ông!

- Hôm nay, bữa tiệc này để tôi trả. Tôi xin chịu hết mọi chi phí.

Thư Bồi quay sang Chấn Dương:

- Cọp không bao giờ ăn thịt con, cũng như anh ruột không bao giờ nên hút máu em gái. Nếu quả thật Thái Cần đã tìm được cuộc đời mới thì...Tôi mong anh nên để cho cô ấy một con đường sống.

Nói xong, Thư Bồi quay lưng, bước ra khỏi nhà hàng.

Chấn Dương khựng ra, anh ta quá bất ngờ. Nhược Phi và cả Thái Cần cũng vậy, nhất là Thái Cần. Nàng đã chịu đựng quá sức, nàng lão đảo. Nhược Phi hét lên và đưa tay đón lấy thân hình của Cần ngã gục xuống bàn.....

CHƯƠNG 23

Kiều Thư Bồi ngồi một mình trong ngôi nhà gỗ. Thái Cần bỏ đi đã bốn hôm. Đối với Thư Bồi, bốn hôm ấy như bốn thế kỷ. Sáng thức dậy, trưa trở về, rồi tối đến, chỉ có một mình. Không khí trong phòng lạnh lẽo làm sao. Nghĩ cũng lạ. Trước kia có Thái Cần ở nhà, Thư Bồi chẳng hề cảm thấy đó là một sự cần thiết không thể thiếu. Thái Cần bận rộn. Việc ở nhà hàng rồi ở nhà. Nhiều lúc Cần bận đến khuya mới có mặt ở nhà. Nhưng Bồi biết, thế nào rồi Cần cũng về. Căn nhà lúc nào cũng có hơi hướng của Cần. Còn bây giờ, Cần đã bỏ đi. Cần chẳng bao giờ trở lại nữa. Cảm giác trống vắng, nhớ thương càng lúc như càng bóp nát trái tim của Bồi. Một sự dày vò khổ sở.

Tối hôm ấy, Thư Bồi lại ngồi một mình, đốt thuốc để nghĩ ngợi đến nỗi cô đơn của mình. Không hiểu từ bao giờ, Thư Bồi lại cứ bị ám ảnh: hình như luôn có người gọi cửa. Có người đứng bên ngoài gọi tên chàng. Nhưng khi Thư Bồi đứng bật dậy chạy vội ra, chỉ thấy bên ngoài trống vắng. Có lẽ thần kinh ta có vấn đề - Thư Bồi nghĩ. Từ khi quen biết đến nay Cần và Bồi đã hơn mấy lần xa cách, nhưng chưa có lần nào, Thư Bồi lại thấy đau khổ, buồn bã như muốn chết lần này. Quan Nhược Phi! Cái anh chàng nhạc công tên tuổi kia. Kẻ tình thù ta đã thua kém hẳn quá nhiều. Ta chỉ là hạt cát nhỏ thôi. Thái Cần! Thái Cần em! Sao em lại tàn nhẫn như vậy? Em thay đổi dễ dàng như vậy ư? - Thư Bồi đứng bật dậy, cơn giận trào lên trong lòng. Chàng vung tay đập mạnh

lên tường, rồi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

- Trời ơi! Sao thế này? Thái Cần! Em hãy quay về với anh. Anh sẽ đền bù lại mọi lỗi lầm. Anh sẽ yêu em gấp vạn lần, anh sẽ không nói lời chối tai làm em đau khổ. Thái Cần! Anh nhớ em. Anh nhớ" em lắm biết không? Anh muốn phát điên đây này. Thái Cần! Đừng tàn nhẫn thế! Em hãy quay về...Nhưng mà...Cần có quay về nữa không? - Thư Bồi lại đau khổ suy nghĩ. Nàng đã có một người đàn ông khác này.

Chợt nhiên Thư Bồi nghe có tiếng chân lên cầu thang. Chàng lắng nghe, chàng sợ ảo giác. Nhưng rõ ràng là có tiếng chân, cả tiếng thở. Họ đang đi trên sân thượng, tiến về phía cửa. Hai chằng là...Nàng đã quay trở về? Thật ư? Quả tim Bồi đập mạnh. Mắt chàng mở to nhìn về phía cửa.

- Bình! Bình! Bình!

Tiếng đập cửa. Thư Bồi giật mình, nhưng lại sợ ảo giác.

- Bình! Bình! Bình!

Mồ hôi trán Bồi vã ra, nhưng chàng vẫn ngồi yên.

- Anh Thư Bồi!

Tiếng gọi từ ngoài cửa. Giọng nữ:

- Anh Thư Bồi! Anh có ở nhà không?

- Có chứ! Có chứ! - Thư Bồi mừng rỡ. Chàng chạy nhanh ra cửa, xoay mạnh mở ra.

- Thái Cần đấy ư?

- Không phải, không phải là Thái Cần đâu - Người con gái trả

lời có đôi má lúm đồng tiền - Yến Thanh đây, hân anh thất vọng lắm phải không?

Thư Bồi ngơ ngàng. Chàng lúng túng, mặt tái xanh.

- Anh làm sao thế? HẪNH như anh bệnh phải không? Sao không đi khám bệnh đi?

- Tôi chẳng sao cả - Thư Bồi đáp, chàng bước tới ghế ngồi xuống - Tôi khỏe lắm.

- Vậy anh ngồi đây, tôi đi rót nước nhé!

Yến Thanh nói và bước vội vào bếp. Tiếng nàng vọng ra:

- Sao kỳ vậy? Không có lấy một chai nước lọc?

- Ồ, tại tôi quên nấu.

Thư Bồi chợt thấy nhớ đến Cần. Ngay chiếc ghế này cũng là của Cần mua. Ta đã làm gì để Cần bỏ đi? Lúc Cần còn ở trong cái nhà này, ta chỉ chọc giận, đổ oan, trách móc. Có lẽ Nhược Phi nói đúng. Cần đã quần quật ngày đêm chỉ để chạy nợ cho Chấn Dương. Cần đã không dám thú nhận điều đó cho Bồi biết. Cần sợ...Cần giống như chú chim sẻ bị gãy cánh trong rừng dương.

Yến Thanh đã ra khỏi nhà bếp, với nụ cười rất tươi:

- Em đã nấu nước hộ anh rồi.

Yến Thanh đứng ở giữa nhà, đưa mắt nhìn quanh, rồi Thư Bồi:

- Tại sao anh lại để nhà cửa bề bộn thế này? Bản thân anh cũng thế, râu ria lồm chồm. Càng lúc anh càng có vẻ phóng

túng của các nhà nghệ sĩ. Anh có biết không? Anh đã bỏ việc ở nhà cha mấy hôm. Người không biết anh ra sao và bảo em đến đây thăm anh.

- Tôi rất khoẻ.

- Khỏe à? - Yến Thanh châu mày - Em thì nghĩ là anh bệnh. Bệnh rất nặng. Em kìa, mặt mày anh hốc hác xanh xao. Anh có biết anh bệnh gì không? Sách gọi là " Bệnh Tương Tư" - Nàng đùa - Một thứ tâm bệnh. Nguy hiểm lắm. Vì trùng xâm nhập từ từ...Từ xương cốt ăn dần đến trái tim, cuối cùng, người bệnh sẽ tan biến mất. Ồ...Mà cũng may lắm, bệnh này không truyền nhiễm nên cũng đỡ.

Yến Thanh cười, nhưng Thư Bồi lại cười không nổi.

Yến Thanh bỏ Thư Bồi ngồi đấy, nàng đi vào trong lấy nước sôi pha trà. Nàng mang ra phòng khách hai ly. Một cho Thư Bồi, một cho mình. Cuối cùng, ngồi đối diện với Bồi. Thanh nghiệm nghị nói:

- Chúng ta nói chuyện về Thái Cần, được chứ?

Thư Bồi châu mày:

- Thanh đã biết cô ấy bỏ tôi đi rồi. Bây giờ nói chuyện đó để làm gì?

- Vâng, tôi biết. Tôi nghe Trần Tiêu thuật lại rõ ràng. Co phải thái Cần đi theo cái tay nhạc công đàn Organ không? Hửn tên gì?

- Quan Nhượng Phi.

- Ồ, Quan Nhượng Phi - Yến Thanh gật gù - Nghe nói Thái Cần và Nhượng Phi yêu nhau. Và anh, anh biết được mối tình tay

ba đó. Anh đã làm một cử chỉ rất "anh hùng". Anh bàn giao Thái Cần cho Nhược Phi, phải không?

Thư Bồi chau mày khó chịu:

- Thanh thật sự đến đây chỉ nói chuyện đó ư?

- Vâng, em muốn rõ mọi việc - Yến Thanh nhìn Thư Bồi, đôi mắt mở to - Bởi vì anh là người trong cuộc, mà người trong cuộc thường không khách quan. Em là người đứng bên lề, em thấy rõ mọi thứ - Anh Thư Bồi. Em chắc chắn với anh một điều là, Thái Cần không hề yêu Nhược Phi!

- Tại sao Thanh biết?

- Sao lại không? Yến Thanh trả lời thật dịu dàng - Bởi vì em là người quan sát. Theo dõi kỹ Thái Cần. Em không hề vội vội nhận định như anh Trần Tiêu. Em phân tích Thái Cần một cách tỉ mỉ, khoa học. Thái Cần không yêu Nhược Phi, vì anh đã là cả cuộc đời, niềm tin và sự sống của chị ấy. Trong con người chị ấy, từ tư tưởng đến vật chất, đều đầy ắp kỷ niệm của anh...Thì còn chỗ nào đâu để chứa thêm Nhược Phi chứ?

Thư Bồi cảm thấy trái tim đập mạnh:

- ĐÓ chỉ là suy nghĩ của Yến Thanh. Thanh chưa gặp Nhược Phi nên nói vậy. Phi rõ ràng là một người có tài, hơn người ...

Yến Thanh chợt nắm lấy tay Bồi xiết mạnh:

- Anh có cảm thấy là...Em cũng có chỗ đáng yêu, em không xấu xí lắm phải không?

Thư Bồi hơi bất ngờ:

- Vâng Yến Thanh rất đáng yêu, dễ thương nữa..

- Thế nhưng anh nào có yêu em? - Yến Thanh ngồi ngay người lại, nói - Anh cũng biết một điều là...Số người đeo đuổi theo em đâu phải nhỏ? Đó là chưa nói - Yến Thanh nhìn Thư Bồi với nụ cười khó hiểu - Anh biết không, tôi đã làm đủ mọi cách để chinh phục, để anh chú ý đến tôi. Tôi đọc thơ, nghiên cứu nghệ thuật hội họa, tìm hiểu sở thích của anh...Đủ cả...Vậy mà. Vẫn không có một chỗ đứng nhỏ nhoi nào trong tim anh. Tại sao vậy?

- À! Thư Bồi cảm thấy lúng túng- Cái đó...Tôi thành thật xin lỗi Yến Thanh. Thật ra thì tôi cũng có chú ý đến Yến Thanh. Nếu không có Thái Cần, thì...

- Chết chưa!

Yến Thanh chợt kêu lên, nàng đứng dậy, mặt đỏ gấc. Thanh đi một vòng trong phòng, rồi quay lại. Bây giờ nàng có vẻ bình thản hơn.

- ANh yên tâm đi, anh Thư Bồi. Tôi đến đây không phải để xin tình yêu của anh. Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó từ lâu rồi. Vì vậy mới đến đây để nói chuyện với anh.

Yến Thanh ngưng một chút và tiếp:

- Hôm nay, tôi đến đây trình bày, phân tích với anh một số việc, để anh thấy là, khi trái tim anh đã có Thái Cần, thì bất cứ một người con gái nào dù đẹp hơn, giỏi hơn, sang trọng hơn, cũng không làm sao lôi cuốn nổi anh. Anh nên hiểu ngược lại. Thái Cần cũng thế. Vị trí của anh chàng Nhược Phi. Tôi không biết sao. Nhưng nếu hẳn thật sự yêu Thái Cần, hẳn sẽ khổ gấp trăm lần. Vì Cần không bao giờ yêu hẳn.

Thư Bồi chăm chú nhìn Yến Thanh. Không biết nên tin hay

không, có điều chàng biết là Thanh nhạy bén, thông minh, phân tích rất cụ thể.

- Làm sao Yến Thanh có thể xác định như vậy? Chính Thái Cần đã nói thẳng với tôi là, cô ấy yêu Nhược Phi chứ không còn yêu tôi. Nếu không phải như thế, không bao giờ Cần nói như vậy.

- Tôi không biết - Yến Thanh có vẻ suy nghĩ - Có thể đó chỉ là một cách nói. Hay là Nhược Phi chỉ là một cái bung xung, một cái cớ. Chẳng hạn như anh đã làm một việc gì đó khiến Thái Cần cảm thấy bị xúc phạm, đau khổ...Cần thấy sự ràng buộc không mang lại hạnh phúc cho anh mà chỉ khiến cả hai bị dày vò? Cũng có thể là...Có một áp lực nào đó đe dọa, chẳng hạn sự hiện diện của tôi, của Hà Vân, Trần Tiêu. Anh suy nghĩ thử xem. Trước ngày Thái Cần bỏ đi, anh có làm điều gì để cô ấy đau khổ không?

Thư Bồi giật mình, chàng bỗng hét lên:

- Cái mảnh giấy đó.

- Mảnh giấy nào?

- Mảnh giấy tôi để lại - Thư Bồi giải thích - Tôi có viết một mảnh giấy cho Thái Cần. Tôi nói đủ thứ lộn xộn...Nhưng tôi không ngờ nó lại tác hại như vậy!

Thư Bồi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Nhưng đó cũng chỉ là giả thiết. Có thể Thái Cần đã yêu Nhược Phi. Trước đây chúng tôi có những màn cãi nhau gây căng hơn, nhưng Thái Cần nào có bỏ đi đâu.

- Thôi được! Yến Thanh đứng dậy - Tôi chỉ nói cảm giác của

tôi, còn tin hay không là chuyện của anh. Có điều tôi thấy, rõ ràng là, trong trái tim của Thái Cần chỉ có anh.

Nàng bước ra cửa, chợt như phát hiện điều gì, nàng hỏi:

- Còn bức tranh đâu? Anh cho chị ấy lấy đi rồi à?

- Vâng, cô ấy đã xin tôi. Cô ấy bảo đó là một kỷ niệm. Kỷ niệm trùng phùng!

- Như vậy là rõ ràng quá rồi! - Yến Thanh hét lên đắc thắng - Nếu thực sự. Thái Cần thay đổi, thật sự yêu người khác, thì Thái Cần mang bức tranh đó theo làm gì? Phải xóa hết vết tích của anh trong tim cô ấy mới phải chứ? Không lẽ yêu Nhược Phi mà lại để bức tranh của anh quấy rầy tình yêu của hai người ư?

Yến Thanh trừng mắt nhìn Thư Bồi:

- Rõ ràng anh còn ấu trĩ lắm, anh không hiểu đàn bà chúng tôi chút nào. Anh hãy suy nghĩ kỹ đi.

Yến Thanh bước ra ngoài. Chợt nàng cúi xuống, nhặt cái gì lên:

-Ồ, có thư của anh nè. Không biết ai gửi, có lẽ là Thái Cần đấy. Cô ấy thấy anh ăn ở bề bộn như vậy nên viết thư về nhắc khéo vậy.

Thư Bồi đứng bật dậy, chạy tới lấy thư. Nhưng nét chữ trên thư làm Bồi xúc động. Không phải của Thái Cần, mà là của cha, bức thư của người cha yêu dấu gửi tận quê nhà. Có lẽ lại một dặn dò "Tết nhớ về quê".Ồ- Thư Bồi chợt cảm thấy mệt mỏi - phải làm sao đây? Thái Cần đã bỏ ta đi rồi. Thôi thì Tết nên về vậy - Trong đầu Thư Bồi, phong cảnh bến cảng với

biển khơi, ngôi nhà màu trắng, bãi cát, những tảng đá chồng, ráng hồng hoàng hôn...như hiện ra đấy. Thư Bồi như rơi vào dĩ vãng. Chàng mơ hồ nghe có tiếng chào của Yến Thanh:

- Thôi tôi về nhé!

Thư Bồi giật mình nhìn lên. Có trăm điều muốn nói, nhưng không hiểu sao nói chẳng thành lời. Nếu không có Thái Cần chắc chắn là ta đã yêu Thanh. Thư Bồi nhìn Thanh, yên lặng.

Yến Thanh nói:

- Anh khỏi phải nói gì hết, tôi chỉ mong anh hứa với tôi một điều.

- Điều gì?

- Bao giờ...Nếu sau này. Anh có làm lễ cưới Thái Cần, nhớ dành cho tôi một vai phụ dâu nhé?

Nói xong, Yến Thanh cười và bỏ đi ra ngoài.

Thư Bồi ngồi ngẩn ra. Ngày đó làm sao có nữa? Thái Cần đã bỏ đi, đi theo một người đàn ông khác. Còn đâu?

Bồi ngã người xuống ghế. Chợt chàng nghĩ lại - quả hồ đồ - ĐÚNG ra trong thời gian qua, lúc nào ta cũng có thể làm lễ cưới, làm một cách dễ dàng. Vậy mà...Tại sao ta lại cứ kéo dài mãi lúc Thái Cần rơi vào tay người đàn ông khác? - Thư Bồi chợt thấy đau khổ, hối hận. Chàng nhìn xuống, lại bắt gặp bức thư của cha. Thư Bồi mở thư xem một cách máy móc. Cánh thư viết từng phông trời xa của cha già. Mới đọc qua mấy hàng, Thư Bồi đã bàng hoàng. Chàng không thể ngờ được. Chàng cúi xuống đọc ngấu ngiến:

"Thư Bồi con,

Cha đã dùng hết hai ngày để suy nghĩ, cân nhắc. Xong mới viết thư này cho con. Cha đã nghĩ kỹ rồi. Cha đã thấy được nhiều điều mà lâu lắm rồi vì vô tâm, cha đã bỏ qua. Trước hết, cha phải nói là cha đoán đúng. Thái Cần rất giữ lời. Cô ấy sẽ không bao giờ nói lại cho con biết chuyện hôm trước, cha đến nhà con. Cha đã gặp Thái Cần, đã nói chuyện. Cha ở nhà con chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ thôi, rồi cha về. Thái Cần có nói là để cô ấy đến trường gọi con về, nhưng cha đã ngăn lại. Bởi vì lúc đó, cha đã bị những gì cha thấy làm bối rối. Không những chỉ có cha, mà Thái Cần cũng vậy Sự hiện diện bất ngờ của cha làm cô ấy giật mình. Cha vội vã bỏ đi vì cha không muốn con biết cha đến nhà con. Bởi vì nếu con đã cố tình che giấu chuyện con với Thái Cần sống chung, thì cha để con phải khó xử làm gì? Vậy là cha bỏ đi. Cha bỏ trốn thật nhanh. Vì cha đoán là, con hẳn có một tính toán nào đó, vì con sống chung với Thái Cần cả năm nay. Mà không nghĩ đến hôn nhân.

Cha đáp tàu hỏa về quê ngay. Về đến đây rồi, cha mới ngồi suy nghĩ. Cha nhớ lại thời con còn nhỏ. Từng hình ảnh tuổi thơ của con gắn liền với Thái Cần như hiện rõ trong đầu cha. Rồi cha lại nghĩ đến lần gặp gỡ bất ngờ này. Thư Bồi, con có tin không? Cha đã suy nghĩ, suy nghĩ nhiều lắm, càng nghĩ cha lại càng thấy cảm thông với Thái Cần. Buổi sáng hôm ấy vì vội vã. Cha và Thái Cần chỉ trao đổi với nhau được có mấy câu. Nhưng cha cũng thấy ít có đứa con gái nào lại nhạy bén và thông minh như Thái Cần. Cô ấy phát hiện ra ngay nỗi thất vọng của cha. Cô ấy biết là cha không hài lòng. (Điều đó cũng không trách được, vì cái bất ngờ kia như một đòn phủ đầu khủng khiếp) và đã an ủi cho. Cô ấy nói là chuyện cô ta sống chung với con Ô chỉ có cái ý nghĩa "tạm bợ." và người yêu thật sự của con là Tô Yến Thanh. Trong lúc cha còn đang nghĩ

ngờ, Thái Cần lại ra sức tán dương, ca ngợi, khen con đủ mọi thứ. Từ tranh vẽ của con, đến tài thiết kế, từ công việc văn học nghệ thuật đến cuộc sống. Thái Cần đã ca ngợi con như một thiên tài độc nhất vô nhị trong cuộc đời này. Ô - Thư Bồi, con biết không. Bấy giờ cha chợt ngộ ra. Tình yêu của Thái Cần dành cho con không giống như tình yêu cha dành cho con vì hai chữ tình cảm đó hoàn toàn khác nhau. Nhưng phải công nhận là, Thái Cần đã yêu con hơn cả cha. Cha yêu con vì con là con của cha. Còn Thái Cần yêu con vì con là con.

Cha yêu con, cha muốn "chiếm hữu" con. Thái Cần yêu con lại không có cái ý nghĩ đó. Cần không dám nghĩ đến điều đó là vì Cần yêu con với mặc cảm. Cần an phận với thân phận nhỏ nhoi và không dám mơ ước gì hơn là chỉ được gần con, "tôn thờ" con. Thư Bồi, nếu bấy giờ cha vì bối rối chưa hiểu được, thì bây giờ cha cho con hay là con đã hiểu. Mặc dù không hiểu nguyên do nào, để con trở thành ca? "vũ trụ." của Cần, nhưng trong ý thức cha biết Cần đã yêu con, coi con là cả cuộc đời của nó ngay từ lúc còn thơ.

Không thể phủ nhận một điều: Cha là một lão già có tư tưởng bảo thủ, tính toán hơn thiệt. Cha cũng có thành kiến với Thái Cần ngay từ đầu vì ganh ghét gia đình họ. Ân, ghét tất cả mọi thứ liên hệ đến gia đình đó. Cha cũng không thông cảm nổi những bảo tố trong cuộc đời Cần. Con đúng! Khi con quyết định trốn đi Đài Bắc và con không để cha biết sự hiện diện của Cần. Ô. Thư Bồi, con trả hiếu cha như vậy ư? Thế con định tâm giấu mãi chuyện Thái Cần được ư? Sớm muộn rồi con cũng phải đối diện với cha. Lúc đó con sẽ xử trí thế nào? Hy sinh Thái Cần à? Nhưng như vậy là không được. Làm thế là con đã bóp nát toàn bộ tình yêu của Thái Cần. Con suy nghĩ kỹ chưa? Con có đánh giá thử vị trí Thái Cần trong tim con chưa? Coi chừng con chưa nhận định kỹ đấy. Vì cha đã

xem cái bức tranh con vẽ: Thái Cần đứng giữa bầu trời đầy ráng hồng của buổi hoàng hôn. Ánh sáng rực rỡ quay quanh nàng. Cái rực rỡ đó cho thấy không phải là do bầu trời mà do chính Thái Cần phát ra. Vậy thì, lúc vẽ tranh, nếu con không vẽ thể giới nguồn sống của mình thì làm sao con vẽ "đạt" được như vậy?

Thư Bồi, con có biết không, hai ngày nay, cha đã "chiến đấu" quyết liệt với chính mình. Cha phân vân suy nghĩ. Không biết phải xử trí thế nào? Phải giải quyết thế nào đây? Càng nghĩ, cha lại càng thấy bất bình, tức giận. Cha giận cha rồi giận cả con. Tại sao lại vô tình thế? Có phải vì con đã chịu ảnh hưởng của cha. Sự giáo dục của cha làm cho con mất đi cái tình cảm thiêng liêng của con người? Cha đã thất bại nên không muốn con chấp nhận tình yêu.

Đúng ra, con phải can đảm, con phải nói thẳng với cha như thế này:

- "Thưa cha, con yêu Thái Cần, con không thể sống thiếu Thái Cần. Cha muốn hay không muốn, con cũng sẽ cưới nàng làm vợ.."

Thư Bồi, tại sao con không có cá tính, lập trường của mình? Hay là con thật sự không biết đến cái tình yêu mà Thái Cần đã dành cho con. Nếu biết, chưa hẳn con đã dám hành động như điều cha nghĩ. Con không muốn mất Thái Cần. Con cũng không muốn mất người cha. Tội nghiệp con thôi. Con đau khổ lắm phải không?

Bây giờ thì, con nên cảm ơn Thái Cần đi. Trong vòng có nửa tiếng đồng hồ, cô ấy đã chinh phục được cha. Chỉ có trời biết tại sao cha vẫn ghét bỏ gia đình, cha mẹ, anh ruột của nó. Mà lại vẫn thương nó. Mùa hè năm nay, có về quê, con phải đưa

Thái Cần về theo. Bằng không, cha sẽ không tha thứ cho con đâu. Vĩnh viễn không tha thứ.

Thôi, thư đã dài quá, cha không muốn nói thêm nữa. Nếu còn có điều gì chưa hiểu, con cứ hỏi Thái Cần. CHÚC con vui khỏe.

Người Cha.

Tái bút: Thái Cần có nói với cha về cái ráng hồng trong bức tranh. Cô ấy cho là ráng hồng đó là của hoàng hôn. Sau hoàng hôn đã là đêm tối. Nhưng cha không muốn vậy. Con hãy thay cha nói lại cho Thái Cần biết là cái ráng hồng của hoàng hôn hay của buổi sáng vẫn chỉ là một thôi, nghĩa là ráng hồng chỉ là một tượng trưng. ĐÓ là cái màu sắc của tình yêu chung thủy, có sáng có chiều với nhau.

Thư Bồi đọc xong bức thư mới biết mình đang khóc. Nước mắt chảy ướt cả má chàng. Bồi gục đầu lên gối. Tất cả đã rõ ràng cả rồi. Cha đã lên đây, đã gặp Thái Cần. Buổi sáng hôm ấy lại có mảnh giấy đay nghiến Ôgiận hờn của ta. Áp lực từ mọi phía đổ xuống, cả cái áp lực từ Chấn Dương để tạo thành một hợp lực, đẩy Cần ra khỏi nhà. Mọi sự là thế.

Thư Bồi nâng bức thư của cha lên. Chàng hôn lên đấy. Cha ơi! Cha không phải là lão già cố chấp, hủ lậu. Cha là người hiểu rõ "tình yêu" hơn cả con. Chỉ cần có nửa tiếng đồng hồ, cha đã nhìn thấy được tình yêu mà Cần dành cho con. Trong khi con ở cạnh Thái Cần mười mấy năm trời mà như ở mê cung. Thư Bồi, mi chết tiệt! Mi thua kém hết mọi người. Mi kém cha, kém Yến Thanh, vậy mà mi cứ tự phụ là mình tài mình giỏi.

Nhưng giờ biết Thái Cần ở đâu? Cần đang ở đâu?

Chụp lấy phong thư, Thư Bồi xông ra cửa. Phải đi tìm Thái Cần ngay! Đi tìm ngay! Thư Bồi xúc động mãnh liệt. Trái tim chàng đang gào to mãi tiếng Thái Cần! Thái Cần!

ĐOẠN KẾT

T hái Cần nằm ở bệnh viện đã được bốn hôm. Tối hôm ấy, như mấy hôm qua, Nhược Phi hết đi tới lại lui trong phòng bệnh, thỉnh thoảng liếc nhanh về phía Thái Cần. Nàng nằm yên như xác chết. Bình huyết treo trên tường nhỏ đều đặn, mà sắc diện Cần vẫn không thay đổi. Mâm thức ăn tối bày trên chiếc bàn nhỏ trên đầu giường còn nguyên. Thái Cần đã tỉnh, nhưng không buồn cử động. Nàng nằm đấy, mắt mở hé về phía cửa sổ, như trông ngóng, chờ đợi một cái gì. Hồi tưởng chăng? Qua đôi cửa sổ của tâm hồn kia, Nhược Phi mơ hồ cảm thấy một tình cảm tuyệt vọng xa vời, mà ở đấy không một nhân vật nào ngoài....

Sau cùng, không dẫn được. Nhược Phi dừng chân trước mặt Cần:

- Thái Cần, cô phải nghe tôi nói này

Thái Cần giật mình. Nàng quay lại, ánh mắt chờ đợi. Phi chau mày:

- Thái Cần, cô đã nằm ở bệnh viện này bốn ngày rồi. Bộ cô định nằm mãi ở đây sao?

Thái Cần chớp chớp mắt, yếu ớt nói:

- Em rồi sẽ khỏe mà.

- Khỏe ư? - Nhược Phi nói mà chợt thấy tức giận. Chàng ngồi xuống ghế cạnh giường, nhìn thẳng vào mắt Cần - Cô làm sao khỏe được? Cô không ăn không uống gì cả. Từ lúc vào bệnh viện đến giờ cô chỉ sống được nhờ là nhờ truyền huyết thanh. Cô hãy nhìn lên cườm tay cô xem, sẹo chẳng chịt. Bác sĩ nói nếu cô không ăn nữa thì chịu thua thôi. Cô định tự sát, phải không? Thật tôi không ngờ...Nhược Phi cắn môi, tiếp:

- Tôi chịu hết nổi rồi, tôi muốn bỏ mặt cô ở đây cho cô muốn thế nào thì thế.

Thái Cần nhìn Phi, nước mắt bỗng chảy dài:

- Cho tôi xin lỗi. Anh Phi. Tôi biết là mình có lỗi với anh.

- Cô biết như vậy ư? - Nhược Phi chau mày - Cô biết cô đã không phải với tôi ở chỗ nào không?

- Nhiều lắm - Thái Cần thở dài nói - Tôi đã làm anh lo lắng bỏ hết công ăn việc làm, anh lại phải chăm sóc cho tôi...

Nhược Phi lắc đầu:

- Không phải chỉ chuyện đó. Tôi bất mãn Cần nhất là cái hôm Thư Bồi đến nhà hàng "Tổ Sơn Ca". Tại sao cô lại mang tôi ra làm cái bung xung? Để tay sinh viên non choẹt kia làm tưởng tôi là người yêu cô chứ?

Nhược Phi chống cằm, chăm chú nhìn Thái Cần:

- Cô biết không? Thái Cần, tôi thật sự bất mãn với vai trò của vợ kịch đó. Thật là vô lý. Tôi không rõ lý do khiến cô lần tránh Thư Bồi, nhưng tôi biết rõ một điều là cô làm điều đó không phải vì tôi. Hừ...Cái gã sinh viên đó quá nông nổi, mới nghe qua đã tin ngay, còn làm ra vẻ ta đây khăng khải lắm,

bỏ đi một nước. Hừ...Nhưng phải ngại ca hán một điều, hán đã nói được mấy lời với Chấn Dương. Những lời đó thật đáng đồng tiền bát gạo. Tôi đã phải phục hán. Không dám xem thường hán.

Thái Cần nằm yên lặng nghe. Lời ca ngợi Thư Bồi của Nhược Phi khiến Cần thấy an ủi nhưng cũng xót xa bội phần.

- Ở đây có một việc phải thắng thắng - Nhược Phi lại tiếp - hay là Thái Cần để tôi đi tìm hán lại đây. CHuyện hiểu lầm của hai người phải được làm sáng tỏ.

Thái Cần giật mình. Lời của Nhược Phi làm Cần bối rối. Không được! Không thể để chuyện đó xảy ra được. Ta đã nhất quyết rồi. Hãy đề? Thư Bồi sống yên ổn bên cha già, bên Yến Thanh. Cần lắc đầu nói:

- Tôi cảm anh. Tôi không muốn gặp Thư Bồi. Nếu anh đi gọi anh ấy lại, tôi sẽ nhảy lầu tự tử đấy.

Thái độ cương quyết của Cần làm Nhược Phi sợ hãi:

- Thôi được, Cần hãy nằm yên, tôi không gọi hán đến đâu.

Thái Cần nằm xuống, buồn bã:

- Anh Nhược Phi, anh có cần em không?

- Ở đây không phải là chuyện cần có nhau không? - Nhược Phi sáng suốt nói - Chuyện đó Cần đã biết từ lâu rồi. Có điều, tôi không chỉ muốn có Cần mà muốn có cả trái tim của Cần. Nhưng bây giờ, tôi hiểu Cần hơn bao giờ hết. Tôi không muốn Cần nữa.

Thái Cần thở ra, suy nghĩ, Nhược Phi cầm ly nước cam lên:

- Cần uống một tí nước nhé? Không ăn thì phải uống vậy.
- Vâng, để em thử xem.

Nhược Phi nâng đầu Cần lên, nhưng Cần vừa mới uống một ngụm đã ói ra ngay. Phi sợ hãi gọi y tá đến ngay. Sau khi dọn dẹp chần nệm dơ, y tá nói:

- Được rồi, để chị ấy nằm nghỉ. Nếu chẳng ăn uống được, có lẽ lại tiếp tục tiếp huyết thanh thôi.
- Đừng! Thái Cần lắc đầu một cách đau khổ - Tôi sợ tiêm thuốc quá rồi, tôi không vô huyết thanh nữa đâu.
- Nhưng mà...Cô không chịu ăn uống gì cả - Nhược Phi trừng mắt nói - Cô định tự sát phải không?

Thái Cần nhắm mắt lại không đáp.

Ngay lúc đó, cửa phòng đột ngột mở toang. Ân Chấn Dương bước vào, hắn có vẻ đắc chí lớn tiếng:

- Tin vui đây, tin vui! Quan Nhược Phi! Anh biết không, cái ông chủ kia rất tin tưởng tôi. Giao xe cho tôi lái một vòng là đồng ý ký hợp đồng muốn tôi ngay. Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ có việc làm cố định Có đồng ra đồng vào dù gì cũng thoải mái hơn là sống bám vào cô em gái phải không?

Quay sang Thái Cần, Chấn Dương nói:

- Sao vậy? Bệnh viện này không hay à? Tại sao càng ngày tôi thấy cô càng xanh xao thế?

Nhược Phi kéo Chấn Dương qua một bên nói:

- Cậu đừng có to tiếng trong bệnh viện như vậy. Hãy để Thái

Cần nghỉ ngơi. Ta ra ngoài uống cà phê đi?

Phi kéo Chấn DƯƠng ra hành lang. Ở đây có những chiếc ghế dài dành cho thân nhân của người nhà bệnh nhân. Phi kéo Chấn Dương ngồi xuống, Dương thắc mắc:

- Sao vậy? Bệnh của Thái Cần nặng lắm à? Sao lúc mới vào nghe bác sĩ nói không đến đổi nào mà bây giờ Ông lúc càng thấy nó yếu đi, tại sao vậy?

Ờ. - Nhược Phi suy nghĩ một chút, nói - Sáng nay tôi đã nói chuyện với bác sĩ. Ông ấy cũng xác nhận là Cần không có gì nguy hiểm. Có điều, bốn ngày nay cô ấy không ăn uống gì cả. Bác sĩ nói, cô ấy không muốn sống. ĐÓ là một hình thức tự sát. Vì vậy, nếu để tình trạng này kéo dài sẽ bất lợi. Nếu ngày mai Thái Cần không thay đổi, có lẽ ông sẽ chuyển cô ấy đến bệnh viện tâm thần, anh có đồng ý không?

Chấn Dương há hốc mồm:

- Tại sao phải có sự đồng ý của tôi?

- Vì anh là thân nhân duy nhất của cô ấy.

Chấn Dương ngẩn ra một chút, rồi đứng bật dậy:

- Bác sĩ không tìm được căn bệnh của nó, nhưng tôi biết. Anh đừng lo. Để tôi đi tìm cái thang ThuBồi chết bầm kia đến đây là bảo đảm Thái Cần nó sẽ hết bệnh ngay. Nhưng...anh cũng đừng nên ghen nhé. Vì em gái tôi ngay từ lúc sáu tuổi đã yêu phải thang quý kia. Tôi thấy cách tốt nhất là phải tìm cho được Thu Bồi đến đây.

NHược Phi kéo Chấn Dương lại:

- Chậm đã nào - Nhược Phi nói - Đừng có gấp quá nguy

hiêm. Anh biết không, ban nãy tôi đã gợi ý đó với Cần rồi, nhưng mà, anh biết cô ấy phản ứng thế nào không? Cần bảo là nếu Thư Bồi đến đây, cô ấy sẽ tự tử, vì vậy cần phải cẩn thận.

Chấn Dương suy nghĩ rồi bắt đầu nói:

- Nhưng không tìm Thư Bồi cũng không được...

Bống Chấn Dương nhìn lên:

- Khỏi cần. Không tìm hấn cũng vác xác đến kia.

Thật là bất ngờ. Nhược Phi nhìn về phía cuối dãy hành lang. Rõ ràng là Thư Bồi đã đến. Hấn có vẻ tiều tụy, tóc tai bờm xờm, trên tay hấn là một lá thư. Hấn đứng lại trước mặt Nhược Phi và Chấn Dương.

Phi lắc đầu:

- Thế này không ổn rồi.

Thư Bồi không hiểu Phi nói gì, chàng quay người định đi vào phòng bệnh. Phi cản lại:

- Đừng có vào! Cậu mà vào là Thái Cần sẽ chết mất!

Thư Bồi đứng lại, tái mặt.

- Thái Cần sao thế?

- Nó không muốn sống nữa - Ân Chấn Dương chen vào - Đã bốn ngày nó không chịu ăn uống gì hết. Bác sĩ nói nếu tình trạng này kéo dài thì phải đưa nó vào nhà thương điên. Nó cũng không muốn gặp mặt mày. Nó nói, nếu thấy mặt mày là nó sẽ nhảy xuống lầu tự tử đấy.

Thư Bồi đứng sững trước cửa phòng bệnh. Cuối cùng, chàng xông vào, nhưng Nhượng Phi ngăn lại:

- Thư Bồi, cậu phải cẩn thận. Không thể để cho Thái Cần bị xúc động mạnh. Cậu mà xông vào coi chừng hậu quả không hay đấy. Cậu có chắc chắn là...sẽ mang lại nguồn sống cho Cần chứ?

Thư Bồi nhìn Phi, đôi mắt đỏ hoe:

- Nếu tôi không mang lại nguồn sống cho Cần, thì ai vào đây làm được chuyện đó?

- Vâng - Nhượng Phi gật gù - Nhưng cậu cũng đừng quên là Thái Cần đến nỗi này cũng là do cậu tạo ra đấy nhé.

Một y công đẩy xe thực phẩm đến. Trên xe là một tô cháo, một ly sữa nóng. Đến cửa, cô nói với ba người đàn ông đứng chặn nơi đây:

- Xin mấy ông tránh ra cho.

Thư Bồi nhìn quanh, hỏi Phi:

- Mấy người bảo là Thái Cần không ăn được cơ mà.

- Vâng - Cô y cũng nói - Dù vậy, vẫn phải mang tới, sớm muộn cô ấy sẽ ăn thôi.

Thư Bồi suy nghĩ, đột nhiên nói.

- Để đó tôi mang vào cho. Nhưng mà này. Cô ấy uống nước quả vắt được chứ?

- Cái gì cũng được, nếu cô ấy không ói ra là được.

Kiều Thư Bồi vội vã trao mâm thức ăn cho Phi, nói:

- Anh làm ơn cầm giùm, tôi có chuyện một chút sẽ quay lại.

Thư Bồi quay người, chạy bay xuống cầu thang để lại Nhược Phi và Ân Chấn Dương nhìn nhau.

Một lúc, Thư Bồi trở lên. Trên tay là ly nước sành màu vàng. Bồi đặt lên mâm, kể cả bức thư. Rồi tự tay mang vào phòng bệnh. Nhược Phi và Chấn Dương tò mò đi theo sau.

Phòng bệnh thật yên tĩnh. Thái Cần đang nằm mắt nhắm. Nghe tiếng chân bước vào mà vẫn nằm yên.

- Thái Cần! - Thư Bồi nghẹn lời nói - Anh mang thức ăn đến cho em nè.

Giọng nói của Thư Bồi làm Thái Cần giật mình. Nàng mở choàng mắt ra, run rẩy:

- Sao anh còn đến đây? Họ bảo anh đến phải không? Tôi nói rồi. Tôi không muốn gặp anh nữa mà...

- Không phải họ gọi anh đến - Thư Bồi nói một cách xúc động. Chàng cảm thấy đôi mắt mình như nóng hần lên - Mà là tự anh đến. Thái Cần, em có biết không, anh đã đi suốt đêm, đến khắp nơi. O? "Tô? SoN ÔCa" người ta nói đã bốn ngày nay em không đến làm việc. Ở quán " San Hô Xanh", quán " Hồ Mộng" cũng thế. Anh lại quay lại "Tô? Sơn Ca", và được một hầu bàn ở đấy cho biết: Mấy hôm trước em ngất xỉu trong quán và đích thân cậu ta đã giúp Nhược Phi gọi taxi đưa em đến bệnh viện này. Thế là anh đến đây..

Thái Cần trừng trừng nhìn Bồi. Có một cái gì đấy đang giằng co. Cuối cùng Cần nhắm mắt lại.

- Anh còn tìm đến đây làm gì? - Nàng nói một cách đau khổ -

Tôi không còn là của anh nữa, tôi cũng không muốn gặp lại mặt anh.

Thư Bồi ngồi xuống ghế cạnh giường. Trên tay vẫn là mâm thức ăn.

- Anh thấy ngoài cửa bệnh viện có xe nước mía. Anh đã mua một ly cho em - Thư Bồi ghen lời nói - Em có biết không? Nước mía họ cũng lên giá. Bây giờ đã 6 đồng 1 ly. Anh móc hết trong túi, còn có ba đồng, anh định mua nửa ly thôi. Nhưng ông bán nước mía rất tốt bụng, ông ấy cho anh đầy ly luôn. Thái Cần, em thấy đấy, cuộc đời này vẫn đ ang yêu, vẫn đầy tình người, em thấy không?

Thái Cần không dần được lòng, nàng mở mắt ra và bắt đầu khóc, những dòng nước mắt chảy dài xuống má.

- Anh xin lỗi - Thư Bồi đỏ mắt theo - Nhưng em có muốn cùng uống với anh ly nước mía này trước, hay là đọc thư trước?

- Đọc thư? Thái Cần ngạc nhiên - Thư gì vậy?

Thư Bồi đưa phong thư tới trước mặt Thái Cần để nàng trông thấy nét chữ. Mắt nàng mở to, thật to. Bồi lấy thư ra, nhưng Thái Cần chỉ đọc có mấy dòng rồi lắc đầu:

- Không, không được. Em không trông thấy gì hết, anh đọc đi, đọc cho em nghe.

Thư Bồi đặt khai thức ăn lên bàn. Chàng ngồi và bắt đầu đọc. Giọng nhỏ và rõ ràng. Thái Cần yên lặng lắng nghe. Bồi đọc cả phần tái bút:

"Thái Cần có trao đổi với cha về cái ráng hồng trong bức

tranh. Cô ấy nói đó là cái ráng hồng của buổi hoàng hôn. Tiếp nối hoàng hôn sẽ là đêm đen. Vậy thì cha nhờ con chuyển lời lại cho Cần biết ráng hồng của hoàng hôn hay của buổi bình minh đều giống nhau cả. Vì nó cũng là ráng hồng. Đối với những người yêu nhau chung thủy thì nó vẫn đẹp, vẫn rực rỡ, nó tồn tại mãi sáng sáng chiều chiều con a."

Thư Bồi đặt lá thư xuống nhìn Thái Cần. Nước mắt vẫn còn đọng đó, nhưng ánh mắt của Cần lại long lanh như ánh sao đêm. Nàng lẩm bẩm lập lại:

- "Vói những người yêu nhau chung thủy thì nó vẫn đẹp rực rỡ, nó tồn tại mãi sáng sáng chiều chiều con a."

Quay sang nhìn Thư Bồi, Thái Cần xúc động nói.

- Cha quả là vĩ đại! Cha vĩ đại và độ lượng quá phải không anh?

Thư Bồi rưng rưng nước mắt, nói:

- Có một điều anh chưa rõ...

- Chưa rõ gì?

- Không biết cha thấy em ốm yếu như vậy, người có mắng anh không...

- Ồ. - Thái Cần chụp lấy tay Thư Bồi - Anh hãy mang ly nước mía lại đây. Em thấy khát và đói nữa. Em sẽ uống, rồi em khỏe ngay cho anh xem.

Thư Bồi cầm ly nước mía đưa qua. Chàng đỡ nàng ngồi dậy đề? Cần uống. Nàng nốc cạn một nữa. Không có phản ứng gì...Thư Bồi nhìn người yêu với ánh mắt chua xót, thương yêu.

Nhược Phi đứng xa xa, keo nhẹ vạt áo Chấn Dương. Rõ ràng sự hiện diện của cả hai không còn cần thiết nữa, HỌ rút lui ra khỏi phòng.

Thái Cần và Thư Bồi chẳng hề để ý đến sự kiện đó. Cả hai chỉ nhìn nhau, nhìn đắm đuối qua những giọt nước mắt. Họ nhìn nhau như chưa hề được nhìn bao giờ...

Bên ngoài mặt trời đã tắt nắng. Ráng hồng lại rực rỡ đầy trời. Một buổi hoàng hôn lại đến. Nhưng đó cũng là một buổi hoàng hôn nặng nề cuối cùng mà họ đã trải qua.

HẾT